

НОРА РОБЪРТС ОМАГЪОСАНА

Част 4 от „Наследството на Донован“

Превод от английски: julie81, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Бързоног и тъмен като нощта вълкът бягаше под луната. Бягаше за удоволствие сам през величествената гора, пурпурните сенки и магията на нощта.

Вятърът откъм морето свиреше между дъбовете, навяваше им песни от древни народи и разпръскваше техния аромат във въздуха. Малки същества с блестящи очи наблюдаваха гладкото черно тяло, което летеше като куршум през тънката като дантела мъгла, стелеща се над отъпканата пътека.

Той знаеше, че са там, можеше да ги подуши, да чуе бързия ритъм на кръвта им. Но не бе излязъл на лов за нищо, освен за самата нощ.

Нямаше глутница или партньор, само самота.

В него живееше безпокойство, което дори скоростта и свободата не можеха да обуздаят. В търсене на покой той обикаляше гората, вилнееше по скалите, навестяваше сечището, но нищо не го удовлетворяваше.

Пътеката стана по-стръмна, а дърветата оредяха и той забави ход, за да подуши въздуха.

Имаше... нещо във въздуха, което го мамеше към скалите, високо над неспокойния Тих океан. С мощни крачки изкачи скалите, а златистите му очи оглеждаха, търсеха.

Там, на най-високото място, където вълните се разбиваха като артилерийски огън, а луната плуваше, пълна и бяла, той вдигна глава и зави. Към морето, към небето, към нощта.

Към магията.

Ревът отекна, разпръсна се и изпълни нощта едновременно с искане и въпрос. Със сила, естествена като дишането.

Шепотът, който достигна до него в отговор, му каза само, че идва промяна. Край, начало. Съдба.

Съдбата му го очакваше.

Самотният черен вълк със златисти очи отново отметна глава и нададе вой. Имаше още и той щеше да разбере. Земята се разтресе, а водата забушува. Отвъд морето лъч разсече тъмнината с ослепителна бяла светлина. В неговото сияние за секунда, само за един удар на сърцето, се появи отговорът.

Любовта чака.

Магията трептеше във въздуха, танцуваше над морето със звук, приличен на смях. Слаби искри светлина се плъзгаха по повърхността на водата, подскачаха и се въртяха, за да изплетат златен облак върху осяното със звезди небе.

Вълкът наблюдаваше и слушаше. Дори когато се обърна отново към гората и нейните сенки, отговорът го последва.

Любовта чака.

Безпокойството му растеше с всеки удар на сърцето. Той се спусна по пътеката — мощни крачки, разкъсващи мъглата. Скоростта нажежи кръвта му и той се обърна наляво през дърветата към мекия блясък на светлините. Бунгалото стоеше там непоклатимо, а прозорците му светеха гостоприемно. Шепотите на нощта затихнаха.

Докато изкачваше стъпалата се изви бял дим, синя светлина проблесна. И вълкът се превърна в човек.

ГЛАВА 1

Когато Роуън Мъри видя бунгалото за първи път, се изпълни едновременно с облекчение и страх. Облекчение, защото най-сетне бе достигнала края на дългото си пътуване от Сан Франциско до това убежище на брега на Орегон. И страх по същата причина.

Беше пристигнала. Беше го направила.

А сега?

Логично би било да излезе от возилото на четири колела, да отключи предната врата и да разгледа мястото, което възнамеряваше да превърне в свой дом за следващите три месеца. Да разопакова това, което бе взела със себе си. Да си направи чай. Да вземе горещ душ.

Това бяха практичните, разумни неща, които трябваше да направи, каза си тя. И остана точно там, където беше — на шофьорската седалка на двуседмичния рейндж роувър, а дългите ѝ слаби пръсти стискаха бялата кожа на волана.

Беше сама. Напълно, абсолютно сама.

Това беше искала, от това имаше нужда. Това беше целта ѝ от месеци, така че когато се появи офертата за бунгалото, тя я сграбчи сякаш беше спасително въже, а тя е попаднала в плаващи пясъци.

Сега, когато го бе постигнала, не можеше дори да излезе от колата.

— Такава си глупачка, Роуън, — прошепна, наведена напред и затвори очи за момент. — Такава страхливка.

Стоеше и събираше сили — малка, крехка жена с бледа кожа, която бе загубила розовия си блясък. Косата ѝ бе права като река и с цвят на полиран дъб. Сега я носеше опъната назад, за да не пречи — гъста плитка, която започваше да се разхлабва. Носът ѝ бе дълъг и остър, а устата съвсем малко по-голяма за триъгълното ѝ лице. Очите ѝ, сега уморени от дългите часове шофиране, бяха дълбоки, тъмно сини, с дълги мигли и леко извити в ъгълчетата.

Очи на елф, казваше често баща ѝ. При мисълта за това, усети как в тях се събират сълзи.

Беше го разочаровала, майка си също. Тази вина тежеше като камък на сърцето ѝ. Не можеше да обясни, не достатъчно ясно, не достатъчно добре, защо не беше успяла да продължи пътя, който те толкова внимателно ѝ бяха проправили. Всяка стъпка по него, която бе направила, бе усилие, сякаш я отвеждаше все по-далече от там, където трябваше да бъде.

Каквато трябваше да бъде.

И накрая бе избягала. Е, не в действителност. Беше твърде разумна, за да избяга като крадец в нощта. Правеше планове, предприемаше конкретни стъпки, но зад всичко това отлиташе от дома, от кариера, от семейство. От любовта, която я задушаваше здраво като ръце, стегнати върху носа и устата ѝ.

Тук, обеща си тя, ще може да диша, да мисли, да реши. И може би, само може би, да разбере какво я спираше да бъде такава, каквато изглежда всички искаха да бъде.

Ако накрая откриеше, че греша, а всички останали са прави, бе готова да се справи с това. Но тези три месеца бяха само нейни.

Отново отвори очи, позволи си да погледне. Усети как мускулите ѝ се отпускат. Беше толкова красиво, осъзна тя. Невероятно великолепието от дървета, устремени към небето, свиренето на вятъра, двустайно бунгало, сгушено в малката долинка, сребристи слънчеви отблясъци от малкия параход, който се промъкваше на запад.

Самото бунгало сияеше като тъмно злато на слънчевата светлина. Дървените му стени бяха гладки, прозорците проблясваха. Малката покрита веранда изглеждаше идеално място за мързеливи сутрини или спокойни вечери. От мястото си можеше да види храбрите връхчета на пролетни цветя, които изпробваха въздуха.

Все още бе хладно за тях. Белинда я бе предупредила да си вземе дебели дрехи и да очаква пролетта да дойде късно в това кътче на света.

Е, тя знаеше как да запали огън, каза си и хвърли поглед към каменния комин. Едно от любимите ѝ места в къщата на родителите ѝ бе в голямата дневна, до камината с огън, разпръскващ влажния хлад на града.

Обеща си да запали огън веднага щом се нанесе. За добре дошла в новия си дом.

Вече по-сигурна, отвори вратата и излезе. Звукът, с който тежките ѝ ботуши прекършиха една вейка, бе като от куршум. Тя притисна ръка към сърцето си и леко се засмя. Нови ботуши за градското момиче, помисли си. Подрънквайки с ключовете, колкото да вдига шум, тя отиде до бунгалото и изкачи двете стъпала до верандата. Пъхна ключа, който бе надписала „входна врата“, в ключалката и като си пое бавно въздух, отвори вратата.

И се влюби.

— О, виж ти! — усмивка озари лицето ѝ, когато прекрачи прага. — Белинда, Бог да те благослови!

Стените бяха с цвѐта на леко препечен хляб, обѐрамчени с тъмно дърво и изпъстрени с вълшебните картини, с които приятелката ѝ бе известна. Камината бе каменна, излъскана до блясък и гостоприемно заредена с подпалки и цепеници. Мебелите бяха семпли, с изчистени линии, с дебели възглавници в невероятните тонове смарагдово зелено, сапѐфирено синьо и рубинено червено.

За завършек на приказната атмосфера имаше статуи на дракони, магьосници, купи, пълни с камъни, сухи цвѐта и блестящи минерали. Очарована, Роуън забърза по стълбите и обгърна раменете си с ръце, докато обикаляше двете големи стаи на горния етаж.

Едната бе пълна със светлина от кръга прозорци, очевидно приятелката ѝ я използваше за студио, когато беше в бунгалото. Платна, бои и четки бяха спретнато прибрани. Имаше един празен статив и осеяна с петна от боя работна риза, която висеше на месингова закачалка.

Дори тук съзря красиви детайли — дебели бели свещи в сребърни свещници, стъклени звезди, кълбо от опушен кристал.

Спалнята също я развълнува — огромно легло с балдахин и ленени завеси, малка камина, която да топли стаята и резбован шкаф от палисандрово дърво.

Беше... спокойно, осъзна Роуън. Подредено, красиво, гостоприемно. Да, тук можеше да диша. Тук можеше да мисли. По някаква необяснима причина имаше усещането, че мястото ѝ може да е тук.

Нетърпелива да се настани, тя забърза надолу, излезе през отворената врата и отиде до джипа. Грабна първата кутия от багажника

и кожата на тила ѝ настръхна. Внезапно сърцето ѝ започна да думка, а дланите ѝ се навлажниха.

Бързо се обърна и тихо възкликна.

Вълкът бе чисто черен, с очи като златни монети. Стоеше на края на гората, неподвижен като статуя, изсечена от оникс. Наблюдаваше. Гледаше я. Тя не можеше да направи друго, освен да го следи втренчено с поглед, а пулсът ѝ биеше като луд. Запита се защо не пици? Защо не бяга?

Защо беше по-скоро изненадана, отколкото уплашена?

Беше ли го сънувала? Сякаш почти долавяше някакъв неясен сън, в който той тичаше към нея през мъглата? Затова ли изглеждаше толкова познат, почти... очакван?

Това беше абсурдно. Тя никога през живота си не бе виждала вълк, извън зоологическа градина. И със сигурност не бе виждала такъв, който толкова съсредоточено гледаше към нея. В нея.

— Здравей — шокирана се чу да казва и нервно се изсмя. След това примигна и той изчезна.

За момент тя се залюля като човек, излизащ от транс.

Когато шокът отмина, тя се втренчи в гората, търсейки някакво движение, сянка, някакъв знак.

Имаше само тишина.

— Пак си въобразяваш — промърмори тя, вдигна кутията и се обърна. — Ако е имало нещо там, е било куче. Просто куче.

Вълците са нощни животни, нали? Те не доближаваха хора на ярка дневна светлина, просто да си стоят, да гледат втренчено и после да изчезнат.

Ще провери, за да е сигурна, но беше куче. Вече беше сигурна. Белинда не беше споменала нищо за съсед и други бунгала. И колко странно, помисли си Роуън, че дори не се беше сетила да попита.

Е, наблизо живееше съсед и той имаше голямо, красиво черно куче. Надяваше се, че няма да си пречат взаимно.

Вълкът наблюдаваше от сенките на дърветата. Коя беше тази жена? Защо? Движеше се бързо, малко нервно и хвърляше погледи през рамо, докато пренасяше неща от колата до бунгалото.

Беше я подушил от половин миля. Нейните страхове, вълнението и копнежите ѝ бяха достигнали до него. И го бяха довели при нея.

Очите му се присвиха раздражено. Зъбите му предизвикателно се оголиха. Проклет да е, ако я вземе. Проклет да е, ако ѝ позволи да промени това, което е или това, което иска.

Лъскав и тих той се обърна и изчезна сред гъстите дървета.

Роуън запали огън, и се зарадва на прашенето на цепениците. Систематично разопакова багажа. Всъщност нямаше много. Дрехи, провизии. Повечето от кашоните, които беше примъкнала вътре, бяха пълни с книги. Книги, без които не можеше да живее, книги, за които си бе обещала да намери време да прочете. Книги за изследване, книги за удоволствие. Беше израснала с любовта към четенето и изследването на нови светове чрез думи. Заради тази голяма любов често поставяше под съмнение неудовлетвореността си от преподаването.

Това би трябвало да е нейната цел, за която родителите ѝ винаги бяха настоявали. Захвана се с учение и го правеше добре, напредваше бързо. Беше следвала, защити бакалавърска, а след това и магистърска степен по педагогика. За двадесет и седемте си години вече бе преподавала почти шест лета.

Беше добра в това, помисли си, докато отпиваше чай, застанала пред горящия огън. Можеше да разпознае силните и слабите страни на учениците си, да насърчи интересите им и да ги предизвика.

И все пак протакеше защитата на докторантурата си. Събуждаше се сутрин смътно неудовлетворена и се връщаше вечер у дома незадоволена.

Защото не го правеше с желание.

Когато се опита да обясни това на хората, които я обичаха, те бяха стъписани. Учениците ѝ я обичаха и уважаваха, администрацията на училището я ценеше. Защо да не вземе докторска степен, да се омъжи за Алън и така да придаде завършен вид на хубавия си, подреден живот?

Защо, наистина, помисли си тя? Защото единственият отговор, който можеше да даде на тях, а и на себе си, бе в сърцето ѝ.

А самосъжалението не приличаше на размисъл, напомни си тя. Трябваше да излезе на разходка, да придобие представа къде се намира. Искеше да види скалите, за които ѝ бе разказвала Белинда.

Тя заключи вратата по навик, след това си пое дълбоко въздух, ухаещ на дъб и море. В съзнанието си можеше да види бързата скица

на бунгалото, която Белинда ѝ бе нарисувала, гората, скалите. Пренебрегвайки нервността си, тя стъпи на пътеката и се отправи на запад.

Никога не беше живяла извън града. Детството в Сан Франциско не я бе подготвило за огромните размери на гората в Орегон, за нейните ухания и звуци. Въпреки това, нервността ѝ започна да преминава в удивление.

Беше като в книга — невероятно богата приказка, изпълнена с цвят и форми. Гигантските ели се извисяваха над нея, а през разперените им клони се процеждаше златиста светлина, чиито отблясъци правеха зеления цвят на гъстия, мек мъх, покриващ земята, да изглежда почти като този на дърветата. Те хвърляха прохладна сянка по земята и наситен аромат във въздуха.

Земята беше покрита с нападали иглички и пропита с влага.

По нея растяха папрати, силни и зелени, някои — тънки и остри като саби, други — разперени като ветрила. За момент тя помисли, че са като феи, които танцуват само нощем.

Потокът бълбукаше наблизко, плъзгаше се по обли, гладки камъни, спускаше се по малка височинка с вълни от кристална вода, която изглеждаше невъзможно чиста и студена. Тя последва течението, успокоена от неговия ритъм.

Напред имаше завой, помисли мързеливо, и зад ъгъла отляво щеше да намери стар дънер, който да прилича на набръчканото лице на старец. Там щяха да растат напръстничета и през лятото щяха да станат високи и бледо пурпурни. Беше хубаво място да седнеш и да наблюдаваш как гората оживява около теб.

Тя спря, когато стигна до там и се втренчи невиждащо във възлестата кора, която наистина изглеждаше като лице на старец. Откъде знаеше, че това ще е тук, зачуди се тя, потривайки с ръба на дланта си внезапно развълнуваното си сърце. Това го нямаше на скицата на Белинда, така че откъде знаеше?

— Защото тя го спомена. Казала ми е, това е всичко. Това е от онези странни неща, които би ми казала, а аз ще забравя.

Но Роуън не седна и не зачака гората да оживее. Вече изглеждаше жива. Омагьосана, помисли си, и успя да се усмихне. Омагьосаната гора, за която всяко момиче мечтае, където феите

танцуват, а принцът чака, за да го спаси от завистлива старица или зъл магьосник.

Нямаше от какво да се страхува тук. Гората бе нейна, докато я искаше. Нямаше кой да клати снизходително глава, ако умът ѝ се рееше към приказки и измислици. Мечтите си бяха нейни.

Ако трябваше да разкаже приказка или мечта на някое младо момиче, реши Роуън, то тя щеше да е за омагьосаната гора... и за принца, който бродел из нея и търсел сред зелената светлина и още по-зелените сенки своята любима. Той бил омагьосан, помисли си, и хванат в плен в тялото на лъскав, красив черен вълк. Докато девицата не дошла да го освободи със силата на смелостта, ума и любовта си.

Тя въздъхна и си пожела да има талант за дребните детайли в разказването на приказки. Добре се справяше с темите, но никога не можеше да измисли как да ги превърне в грабваща история.

Вместо това четеше и се възхищаваше на тези, които могат.

Тя чу морето, като ехо от далечен спомен, и без колебание се обърна към лявото разклонение на пътеката. Началният шепот се превърна в рев и тя забърза, вече тичаше, когато изскочи от гората и видя скалите.

Ботушите ѝ трополяха, докато изкачваше скалите. Вятърът подмяташе и развяваше това, което бе останало от плитката ѝ и косата ѝ се вееше свободна. Когато стигна върха, останала без дъх, смехът ѝ избликна, пълен с удоволствие.

Това, без съмнение, беше най-великолепната гледка, която някога беше виждала. Километри син океан, обрмен от разпенени вълни, които с ярост се хвърляха върху скалите долу. Следобедното слънце разпръскваше лъчи като скъпоценни камъни върху вълнообразната синя плетеница.

Тя можеше да види лодките в далечината, порещи вълните, както и малкия залесен остров, който се издигаше в морето като стиснат юмрук.

На скалите под нея проблясваха черни миди и когато се наведе тя забеляза едно гнездо от кафеникави бодливи клонки, свито в една пукнатина. Импулсивно коленичи, легна по корем и бе възнаградена с гледка към яйцата.

Подпря брадичка на ръцете си и гледа водата, докато лодките не отплуваха, морето остана празно, а сенките започнаха да се удължават.

Оттласна се, седна на пети и вдигна лице към небето.

— За пръв път от много време не правих нищо цял следобед. — Въздъхна дълго и доволно. — Беше прекрасно.

Изправи се, протегна ръце нависоко, обърна се и почти падна от ръба на скалата.

Щеше да падне, ако той не се движеше толкова бързо и тя почти не го усети, че мръдна. Ръцете му се ключиха здраво около нейните и я дръпнаха на безопасно място.

— Внимателно — каза той и това приличаше повече на заповед, отколкото на съвет.

Той можеше да бъде принца от фантазиите на всяка жена. Или тъмния ангел от най-тайните ѝ мечти. Косата му бе черна като безлунна нощ и се виеше около лицето му, леко позлатено от слънцето. Остро изсечено лице с присвити устни и със запомняща се мъжка красота.

Беше висок. Съвсем бегло усети това, тъй като бе замаяна. Той имаше същите очи като на вълка, който мислеше, че бе видяла — немигащо и напрегнато светлокафяво и златно — под извити като дъги вежди, черни като косата му. Те бяха втренчени право в нейните и караха кръвта ѝ да кипи във вените. Усещаше силата на ръцете му, тъй като още не я бе пуснал, и ѝ се стори, че вижда едновременно нетърпение и любопитство в невероятните му очи.

Но може би грешеше, тъй като той продължаваше да я гледа втренчено и да мълчи.

— Бях... стреснахте ме. Не ви чух. Просто се появихте — тя за малко не потрепери, като се чу как бърбори.

Което беше по негова вина, предположи той. Можеше постепенно да разкрие присъствието си. Но нещо в начина, по който тя лежеше на скалите, втренчена в нищото с полуусмивка на лицето, бе размътило разсъдъка му.

— Не ме чухте, защото си мечтаехте — той повдигна едната си черна вежда. — И си говорехте сама.

— О, имам този лош навик да си говоря сама. От нерви е.

— Защо сте нервна?

— Не съм... не бях.

Божичко, всеки момент щеше да се разтрепери, ако той не я пуснеше. Много отдавна не се беше намирала толкова близо до друг

мъж, освен Алън. И твърде отдавна не беше реагирала на допира на някой. Осъзна, че никога не беше откликвала толкова силно и обърквашо и го отдаде на това, че почти падна от скалите.

— Не бяхте — той плъзна ръце по китките ѝ и усети бясно препускащия ѝ пулс. — Сега сте.

— Както казах, стреснахте ме. — Тя положи усилие да погледне през рамо надолу. — Това е доста стръмно място.

— Така е. — Той я дръпна на още две крачки. — По-добре ли сте?

— Да, ами... аз съм Роуън Мъри, използвам бунгалото на Белинда Малоун за известно време. — Би му подаде ръка, но беше невъзможно, тъй като той все още стискаше ръцете ѝ.

— Донован. Лиъм Донован — каза тихо, докато палците му галеха китката ѝ и някак успокоиха пулса ѝ.

— Но не сте от тук.

— Не съм ли?

— Имам предвид акцента ви. Прекрасно ирландски е.

Когато устните му се извиха, а очите му се засмяха, тя почти въздъхна като тийнейджърка при среща с рок звезда.

— Аз съм от Майо, но притежавам това място от почти година. Бунгалото ми е на по-малко от половин миля от това на Белинда.

— Значи я познавате?

— Да, достатъчно добре се познаваме. — Усмивката му вече я нямаше. Очите ѝ бяха сини като камбанките, които растяха по слънчевите полянки в гората през лятото. И в тях той не виждаше никаква хитрост. — Не ми е казвала да очаквам съседка.

— Предполагам, че не се е сетила. И на мен не ми е казвала, че имам съсед. — Ръцете ѝ вече бяха свободни, но тя все още усещаше топлината на пръстите му като гривни около тях. — Какво правите тук горе?

— Каквото си искам. И вие ще поискате да правите същото. Това ще бъде добра промяна за вас.

— Моля?

— Не сте правили много често това, което ви се иска, нали, Роуън Мъри?

Тя потръпна и пъхна ръце в джобовете си. Слънцето се скриваше зад хоризонта и това бе единствената причина за внезапния хлад.

— Предполагам, че ще трябва да внимавам какво си говоря сама с такъв безшумен съсед.

— Почти половин миля помежду ни би трябвало да е достатъчна. Аз харесвам самотата си — каза твърдо и въпреки че беше абсурдно, на Роуън ѝ се стори, че не говори на нея, а на някой или нещо в тъмнеещите гори отвъд. После погледът му се върна към лицето ѝ и се задържа там. — Няма да преча на вашата.

— Не исках да съм недружелюбна — опита да се усмихне тя и съжали, че е говорила толкова рязко и го е подразнила. — Винаги съм живяла в града, с толкова много съседни, че почти не забелязвах никой от тях.

— Не ви подхожда — каза той, колкото на нея, толкова и на себе си.

— Кое?

— Градът. Не ви подхожда, в противен случай нямаше да сте тук, нали? — какво, за Бога, го интересуваше какво ѝ подхожда, запита се. Тя нямаше да означава нищо за него, освен ако той не решише друго.

— Аз... вземам си малка почивка.

— Да, тук това го има в изобилие. Знаете ли как да се върнете обратно?

— Обратно? О, до бунгалото? Да. Тръгвам по дясната пътека, а след това по течението на потока.

— Не се бавете много. — Той се извърна и тръгна надолу, спирайки за кратко, колкото да се обърне към нея. — Нощта тук пада бързо по това време на годината, а е лесно да се изгуби човек в тъмното. В непознатото.

— Няма, ще тръгна скоро. Господин Донован... Лиъм?

Той спря, погледът му бе толкова ясен, че тя долови сянка на нетърпение в него.

— Да?

— Чудех се... къде е кучето ви?

Усмивката му бе толкова внезапна, ярка и весела, че тя откри, че примигва срещу него.

— Нямам куче.

— Но аз мислех... има ли други бунгала наблизо?

— Най-близките са на три мили и повече. Само ние сме тук, Роуън. И това, което е в гората помежду ни. — Той видя неспокойния поглед, който хвърли към дърветата и каза по-меко. — Нищо, което е там, няма да ти навреди. Наслади се на разходката си и на вечерта. И на времето си.

Преди да измисли друг начин да го спре, той навлезе между дърветата и те го погълнаха. Едва сега тя забеляза колко бързо е паднал здрачът, колко хладен е въздухът, а вятърът — режещ. Тя изостави всякаква гордост и хуквайки по пътеката между скалите, завика.

— Лиъм? Би ли почакал минутка? Ще повървя за малко с теб.

Единственото, което се чу, бе ехото от собствения ѝ глас. Гърлото ѝ пресъхна. Тя тръгна бързо по пътеката, уверена, че ще го мерне между дърветата, но там нямаше нищо, освен дебели сенки.

— Не само тих — промърмори тя, — но и бърз. Добре, добре. — За да се окуражи, тя спря и три пъти си пое дълбоко въздух. — Тук няма нищо, което да не е било тук и когато беше по-светло. Просто се върни по пътя, по който дойде и престани да се държиш като идиотка.

Но колкото повече вървеше, толкова по-дълбока ставаше сянката. Тънка мъгла като прилив пълзеше върху пътеката, бяла като дим. Би се заклела, че чува музика, като камбанки или смях. Беше в унисон с бълбукането на водата по камъните и контрастираше на виещия вятър между дърветата.

Радио, помисли тя. Или телевизор. Звуците се разпространяваха по странен начин на някои места. Лиъм беше пуснал музика и по някаква причина тя можеше да я чуе. Само че звучеше, сякаш е точно пред нея в посоката на собственото ѝ бунгало. Вятърът ѝ правеше номера.

Въздишката на облекчение, когато достигна последния завой на потока, замръзна в гърлото ѝ при блясъка на чифт златни очи, надничащи измежду сенките. После изчезнаха сред шумолене на листа.

Роуън увеличи темпото и не намали крачка, докато не стигна вратата. Не си пое отново дъх, докато не влезе вътре и не заключи надлежно вратата след себе си.

Раздвижи се бързо и започна да светва лампите, докато първият етаж на бунгалото не се обля в светлина. След това си наля чаша вино

от една от бутилките, които бе донесла, вдигна тост и отпи голяма глътка.

— За странните начала, мистериозните съседи и невидимите кучета.

За да се почувства по-уютно, тя стопли супа от консерва и я изяде на крак, гледайки през прозореца на кухнята, както често правеше в апартамента си в града.

Но тук беше по-приятно да се мечтае. И по-лесно. Сред извисяващи се дървета, бълбукаща вода, вълни, които се разбиват и последните слънчеви лъчи, красив мъж със светлокафяви очи стои на ветровита скала и ѝ се усмихва.

Тя въздъхна и си пожела да бе умна и изтънчена, да знае как да флиртува без усилие, да води лек разговор, за да може той да я погледне с интерес, а не развеселен, или с досада.

Това беше смешно, напомни си тя, тъй като Лиъм Донован изобщо не губеше време в мисли по нея. Така че беше загуба на време да мисли за него.

Разчисти по навик и изгаси светлините, качвайки се нагоре. Там си позволи да се поглезе и напълни прекрасната дълбока вана с гореща вода и ароматни мехурчета и се настани в нея с въздишка, книга и втора чаша вино.

Веднага реши, че това е лукс, който не си е позволявала достатъчно често.

— Това ще се промени — тя се отпусна назад и изстена от удоволствие. — Толкова много неща ще се променят. Просто трябва да помисля за всички тях.

Когато водата стана хладна, тя се измъкна от ваната и навлече удобната памучна пижама, която бе купила. След като си достави удоволствието да запали огъня в спалнята, се вмъкна под завивките с цвят на летни облаци под балдахина и зарови нос в книгата си.

След десет минути вече спеше с очила, плъзнати по носа ѝ, лампите светеха, а остатъкът от виното ѝ се затопляше в чашата.

Сънуваше блестящ черен вълк, който леко пристъпи в стаята ѝ, докато тя спеше, вперил в нея интригуващите си златисти очи. Сякаш ѝ говореше мислено:

„Не съм те търсил. Не съм те чакал. Не искам това, което ми носиш. Върни се в своя безопасен свят, Роуън Мъри. Моят не е за теб.“

Можеше да отговори само с мисъл: „Искам само време. Търся само малко време.“

Той се приближи до леглото, така че ръката ѝ почти докосваше главата му.

„Ако го намериш тук, може да вкараш и двама ни в капан. Искаш ли да поемеш този риск?“

Тя толкова искаше да го докосне, да го почувства. С лека въздишка плъзна ръка по козината му и вплете пръсти в нея.

„Време е да поема някакъв риск.“

Под ръката ѝ вълкът се превърна в човек. Той се наведе толкова близо, че тя усещаше дъха му по лицето си.

— Ако те целуна сега, Роуън Мъри, какво ще се случи?

Тялото ѝ сякаш потрепери от внезапна първична нужда. Тя простена, изви се и протегна ръце.

Лиъм постави пръст на устните ѝ.

— Спи — каза ѝ той, свали очилата ѝ и ги постави на масичката до нея. Изгаси лампата и сви ръка в юмрук. Нуждата да я докосне истински бе толкова голяма. — По дяволите! Не го искам. Не я искам.

Той махна с ръка и изчезна.

По-късно, много по-късно тя сънува вълк, черен като нощта, на скалите до морето. С глава, отметната назад, той виеше към плуващата луна.

ГЛАВА 2

Търсенето на вълка се превърна в навик за Роуън през следващите няколко дни. Виждаше го да стои на края на гората най-често сутрин или точно преди здрач.

Гледа къщата, мислеше си тя. Гледа мен.

Осъзна, че е разочарована, когато не го види сутрин. Толкова, че започна да оставя храна навън с надеждата да го примамим по-близо, да го направи редовен посетител в своя малък свят.

Доста мислеше за него. Почти всяка сутрин се будеше с избледняващи отблясъци на сънища на ръба на съзнанието си. Сънища, в които той седеше до леглото ѝ, докато спеше, а тя понякога се надигаше, колкото да се протегне, да погали меката, копринена козина и да почувства силните очертания на мускулите по гърба му.

А сега и мъже — в сънищата ѝ вълкът се преплиташе с образа на съседа ѝ. В тези сутрини тя се събуждаше, трепереща от болезнена възбуда, която я объркваше и притесняваше.

Когато можеше да разсъждава логично, си напомняше, че Лиъм Донован е единственото човешко същество, което е виждала най-малко от седмица. Като представител на своя вид, той бе впечатляващ и прекрасен модел за еротични сънища.

Все пак предпочиташе да мисли за вълка, измисляше история за него. Харесваше ѝ да си представя, че е неин пазител, защитава я от всички зли духове, които живеят в гората.

Прекарваше повечето от времето си в четене или рисуване, или правеше дълги разходки. Опитваше се да не мисли, че е почти време за обещаното седмично обаждане до родителите ѝ вкъщи.

Често чуваше музика, докато се скиташе в гората или през прозорците на бунгалото. Гайди и флейти, камбани и цигулки. Веднъж се чу песен на арфа, толкова сладка и чиста, че в гърлото ѝ заседнаха сълзи.

Беше се отдала на този мир, самота и липса на изисквания към времето и вниманието ѝ, но имаше моменти на толкова остра самота,

че изпитваше болка. Дори когато я връхлетеше нуждата да чуе друг глас и човешка компания, не можеше да събере кураж и да намери разумно извинение да потърси Лиъм.

За да му предложи чаша кафе, помисли си, докато гледаше как падаше здрач над дърветата, а от вълка нямаше и следа. Или топло ядене. Разговор, може би, замисли се тя, докато разсеяно въртеше края на плитката си.

— Никога ли не му става самотно? — зачуди се. — Какво прави по цял ден, по цяла нощ?

Задуха вятър и в далечината се чу гръмотевица. Задава се буря, помисли тя и отвори вратата, за да влезе малко хладен въздух. Вдигна поглед към тъмните облаци, които се събираха по небето и видя отблясъка от далечна светкавица.

Помисли си, че би било чудесно да спи, докато дъждът ромоли по покрива. Дори по-добре да се свие в леглото с книга в ръка и да чете през половината нощ, докато вятърът вие, а дъждът бушува.

Тя вдигна поглед с усмивка и се взря директно в блестящите очи на вълка.

Направи крачка назад и се спъна с ръка на гърлото, а пулсът ѝ бумтеше. Беше застанал на половината разстояние до гората. Никога не бе идвал толкова близо. Тя нервно изтри ръце в дънките си и внимателно пристъпи на верандата.

— Здравей — леко се засмя, но задържа едната си ръка на дръжката на вратата. За всеки случай. — Толкова си красив — промърмори, а той стоеше неподвижно като каменна статуя. — Всеки ден те търся. Никога не ядеш храната, която оставям. И никой друг не го прави. Не съм много добра готвачка. Все ми се иска да се приближиш.

Пулсът ѝ започна да се успокоява и тя леко се приведе.

— Няма да те нараня — промърмори. — Четох доста за вълците. Не е ли странно, че съм си донесла книга за теб? Дори не си спомням да съм я опаковала, но пък донесох толкова книги. Аз не би трябвало да съм ти интересна — каза тя с въздишка. — Би трябвало да бягаш с глутницата, с партньорката си.

Тъгата се появи толкова внезапно и остро, че тя затвори очи.

— Вълците са партньори за цял живот — каза тихо, после подскочи при блясъка на светкавицата, последван от разтърсващ гръм.

Сечището бе празно. Черният вълк бе изчезнал. Роуън отиде до люлката на верандата, седна, подви крака под себе си и загледа в проливния дъжд.

Той мислеше за нея твърде много и твърде често. Това го вбесяваше. Лиъм се гордееше със своя самоконтрол. Когато човек имаше сила, с нея трябваше да върви и контрол. Неконтролираната сила можеше да покварява. Можеше да унищожава.

От раждането си бе научил отговорностите, както и предимствата си. Даровете и проклятията си. Самотата бе неговия начин да избяга от всичко това, поне за кратко.

Знаеше твърде добре, че никой не може да избяга от съдбата си.

Очакваше се синът на принцовете да приеме своята.

Сам в бунгалото, той мислеше за нея. За начина, по който го бе погледнала, когато се появи на сечището. Страхът танцуваше около нея, дори когато излезе навън.

В нея имаше такава сладост, това го привличаше, въпреки че се бореше да стои настрана. Тя си мислеше, че го успокоява, че го оставя да свикне с нея, като му оставя храна. Като му говори с този тих глас, потрепващ нервно.

Чудеше се колко други жени, сами в този напълно див край, биха имали куража или желанието да говорят на един вълк, а още по-малко да го успокояват.

Тя мислеше, че е страхливка — той се бе докоснал до съзнанието ѝ нежно, но достатъчно, за да прочете мислите ѝ. Тя нямаше и представа какво има вътре в нея, не беше го изследвала, нито ѝ е било позволено.

Силно усещане за семейство, невероятна лоялност и много ниско самочувствие.

Той поклати глава, отпи от кафето и се загледа в усилващата се буря. Какво в името на Фин трябваше да прави с нея?

Ако трябваше само да я гласне леко, за да открие себе си и собствените си сили, това би било... интересно, предположи той. Задачата можеше и да му достави удоволствие. Но знаеше, че става въпрос за много повече.

Беше му показано достатъчно, за да се разтревожи.

Ако тя му бе изпратена и той я приемеше, решението, до което трябваше да стигне и заради което бе напуснал дома и семейството си,

щеше да бъде взето вместо него.

Тя не беше от неговия вид.

И все пак се надигаха нужди. Все пак бе прекрасна жена, крехка, малко изгубена. Тези нужди щяха да са съвсем естествени, особено след дълга самоналожена изолация.

Мъж желае жена.

Но нуждите бяха по-дълбоки, по-силни и изискващи, отколкото бе имал преди или би искал да има. Когато чувствата са прекалено силни, контролът се изплъзва. Без контрол нямаше избор. Беше си взел тази година, за да направи избор.

И все пак не можеше да стои настрана от нея. Сметна, че е бил достатъчно мъдър да стои далеч от нея в човешка форма — поне докато е будна и с ясно съзнание. Нещо го теглеше към нея — да я гледа, да слуша съзнанието ѝ. Или да седи сам в тази стая, да гледа огъня и да изучава лицето ѝ в пламъците.

Любовта чака.

Той стисна зъби, остави с трясък порцелановата чаша на дървената повърхност и прошепна:

— По дяволите! Ще се справя с това, с нея. Когато реша. По моя си начин. Оставете ме на мира.

Отражението му в стъклото на тъмния прозорец избледня и бе заменено от жена с буйна златна коса и очи със същия наситен цвят, която меко се усмихваше.

— Лиъм, — каза тя. — Упорит си и винаги си бил такъв.

Той повдигна вежда.

— Лесно е, майко, когато се учиш от най-добрите.

Тя се засмя, очите ѝ блестяха в тъмнината.

— Вярно е, ако говориш за баща си. Бурята започва, а тя е сама. Така ли ще я оставиш?

— Така е най-добре и за двамата ни. Тя не е една от нас.

— Лиъм, когато си готов, ще надникнеш в нейното сърце и в своето. Довери се на това, което откриеш. — Тя въздъхна, знаеше, че синът ѝ ще следва собствения си път, както винаги. — Ще предам поздравите на баща ти.

— Направи го. Обичам те.

Образът ѝ избледня и светкавица раздра небето, сякаш копие прониза земята. Не остави следа или изгаряне, въпреки че я последва

гръм. Лиъм разбра, че това е бащиния му начин да потвърди думите на майка му.

— Добре тогава. По дяволите! Ще погледна и ще видя как се справя с бурята.

Той се обърна, концентрира се и махна с ръка с пръст, насочен към студената камина. Огън пламна, въпреки че нямаше цепеници или подпалки, които да горят.

— Пламък блещука, гръм загърмя. Как се справя жената сама? Огън поспри и нека видя. Тъй ще бъде, нека стане.

Той пхна ръце в джобовете си, а пламъците се укротиха, застинаха. На фона на хладната златна светлина се раздвижиха сенки, разделиха се и се разтвориха пред него.

Видя я със свещ в ръка в тъмното. Лицето ѝ бе бледо на фона на трептящата светлина, а очите — широко отворени. Тършуваше из чекмеджетата в кухнята си и по навик си говореше. Подскочи като подплашена сърна, когато следващата светкавица раздра ноцта.

За това не беше помислил, призна си Лиъм и с чувство на безсилие, което рядко се появяваше, прокара ръка през косата си. Нямаше ток, тя бе сама в тъмното и бе уплашена почти до смърт. Белинда не ѝ ли беше казала как работи малкия генератор или къде се намира фенерчето? Фенерите за спешни случаи?

Очевидно не.

Едва ли можеше да я остави така, нали? Да трепери и да се спъва наоколо. Което, предположи той с кисела усмивка, бе видял и умният му, нахален братовчед.

Ще се увери, че има светлина и топлина, но това беше всичко. Няма да се бави.

Може да беше магьосник, но бе и човек. И двете части от него я искаха много повече, отколкото му бе по вкуса.

— Просто буря, това е просто буря. Не е голяма работа — Роуън само си повтаряше думите и палеше още свещи.

Не се страхуваше от тъмното, не наистина. Но беше адски тъмно, а светкавицата бе ударила съвсем близо до бунгалото. Гръмотевицата разтресе прозорците и тя бе сигурна, че те ще се пръснат.

А ако не беше стояла навън разсеяно, докато започваше бурята, сега щеше да има запален огън. Щеше да има топлината и светлината

му, освен тази на свещите и щеше да е почти... уютно. Стараеше се да убеди сама себе си.

А сега нямаше ток, телефоните не работеха, а бурята изглежда бе в разгара си точно над нейното хубаво малко бунгало.

Има свещи, напомни си. Дюзини и дузини свещи. Бели, сини, червени, зелени. Реши, че Белинда е изкупила някой магазин за свещи. Имаше някои със странни и красиви символи, издълбани по тях — толкова хубави, че тя се въздържа да ги пали. А и без това вече горяха поне петдесет. Светлината бе достатъчна, а прекрасните аромати успокояваха нервите.

— Добре. Хубаво. — Запали още една свещ на масата пред канапето и разтри студените си ръце. — Би трябвало вече да виждам достатъчно, за да запаля огън. После просто ще се сгуша тук, на канапето и ще изчакам да премине. Всичко ще бъде наред.

Но още като се наведе да подреди разпалките вятърът изрева. Вратата се блъсна навътре като куршум и половината весели свещи зад нея угаснаха.

Тя скочи и се завъртя. И изпищя.

Лиъм стоеше на няколко крачки, вятърът рошеше косата му, а свещите се отразяваха в очите. Тя изпусна подпалките на крака си, обут само в чорап, изскимтя и се отпусна назад върху един стол.

— Изглежда пак ви стреснах — каза меко той. — Съжалявам.

— Аз... вие... Господи! Вратата...

— Отворена е. — Той се обърна, отиде до нея и я затвори.

Тя беше сигурна, че заключи, когато изгича вътре, спасявайки се от бурята. Очевидно не беше. Преглътна с мъка, опитвайки се да успокои силно разтуптяното си сърце. Като че ли се беше качило в гърлото ѝ и не искаше да се върне на мястото си.

— Помислих, че може да имате проблеми с бурята — той пристъпи към нея, грациозно като танцьор. Или вълк. — Изглежда съм бил прав.

— Няма ток — успя да каже тя.

— Виждам. Студено ви е. — Той вдигна разпилените подпалки и се наведе да запали огън, този път с дърво и кибрит. Реши, че изненадите са ѝ достатъчно за една вечер, макар че така ставаше малко по-бавно.

— Исках да е светло, преди да запаля огън. Белинда има много свещи.

— Естествено. — Подпалките се запалиха с тихо прашене и пламъците послушно запълзяха по цепениците, които бе наредил. — Това скоро ще стопли стаята. Отзад има малък генератор. Мога да го включа, ако искате, но това скоро ще отmine.

Той остана на мястото си, светлината на огъня танцуваше по лицето му. Гледайки го, тя забрави бурята и страха си от тъмното. Чудеше се дали тази разкошна коса, която стигаше почти до раменете му, бе толкова мека, колкото изглеждаше, чудеше се защо имаше чувството, че знае точно какво би било да я усеща под пръстите си.

Защо виждаше образа му да се надвесва над нея, все по-близо, само на един дъх разстояние? Само на един дъх.

— Отново мечтаете, Роуън.

— О, — тя примигна, изчерви се и се съвзе. — Съжалявам. Бурята ме прави нервна. Искате ли малко вино? — Изправи се и бързо тръгна към кухнята. — Имам много хубаво италианско вино, което опитах вчера. Просто... ще наля малко. Само минутка.

За Бога, смъмри се тя и се втурна към кухнята, където половин дузина свещи горяха на шкафа. Защо ставаше толкова плашлива и глупава, когато той бе наоколо? И преди е била насаме с привлекателни мъже. Все пак беше зряла жена, нали?

На светлината на свещите извади бутилката от хладилника, намери чаши и ги напълни. Когато се обърна с чашите в ръце, подскочи, защото той бе точно зад гърба ѝ.

Виното се разплиска по ръката ѝ.

— Трябва ли да го правите? — Тросна му се, преди да успее да се спре и видя как онази бърза, невероятна усмивка огрява лицето му, ярка и ослепителна като светкавица в нощта.

— Предполагам, че не — да го вземат мътните, реши той. Полагаха му се някои малки удоволствия. С очи, вперени в нейните, той вдигна мократа ѝ ръка, наклони глава и бавно я облиза.

Тя успя само да простене тихо.

— Бяхте права. Виното е много хубаво — взе чашата и когато свободната ѝ ръка падна безволево надолу, се усмихна. Отпи. — Имате прекрасно лице, Роуън Мъри. Мисля за това, откакто ви видях последния път.

— Така ли?

— Мислите, че не съм?

Виното очевидно вече ѝ беше подействало. Изкушаваше го мисълта да се възползва от това, да се поддаде на разяждащото го желание да получи от нея всичко, което искаше и за което си забраняваше дори да мечтае, преди още тя да се е осъзнала. Една стъпка по-близо, замисли се той, леко плъзване на пръсти по основата на врата ѝ, където плътта бе топла и гладка. Крехка. Устата му върху нейната, докато вкусът ѝ все още бе смесен с този на виното върху езика му.

И няма да е в настроение да се задоволи с нещо толкова просто или толкова невинно.

— Ела до огъня. — Той отстъпи назад, за да може тя да мине. — Тук е по-топло.

Тя разпозна копнежа, който я обхващаше. Беше същия копнеж, с който се събуждаше, когато се явяваше в сънищата ѝ. Тръгна към него в дневната с надеждата, че ще успее да каже нещо, което да не звучи идиотски.

— Ако си дошла тук, за да се отпуснеш — започна той с отсянка на нетърпение в гласа, — се справяш доста зле. Седни и престани да се тормозиш. Бурята скоро ще изчезне, аз също.

— Харесва ми да имам компания. Не съм свикнала да съм сама за толкова дълго.

Тя седна и успя да се усмихне. Той остана до огъня, облегнат на камината. Наблюдаваше я. Гледаше я по начин, който ѝ напомняше за...

— Не дойде ли тук точно затова? — прекъсна мислите ѝ той, преди да е стигнала твърде близо до нещо, което не бе подготвена да научи. — Да си сама?

— Да. И ми харесва. И в същото време е странно. Била съм учителка дълго време. Свикнала съм около мен да има много хора.

— Харесват ли ти?

— Кои? Учениците?

— Не, хората — той леко и някак презрително махна с елегантен жест. — Като цяло.

— Ами... да — тя леко се засмя и се облегна на стола, без да осъзнава, че напрегнатите ѝ рамене се бяха отпуснали. — А на теб?

— Не особено — по принцип. — Отпи замислено от виното. — Толкова много от тях са изискващи, егоистични, обсебени от самите себе си. Освен това често се нараняват съвсем съзнателно, съвсем равнодушно. Няма смисъл в причиняването на злини и не би трябвало това да носи гордост.

— Повечето хора не го правят нарочно — видя светлинката в очите му и поклати глава. — О, ти си циник. Не разбирам циниците.

— Защото си романтичка и наивна при това. Но това ти е чара.

— Би трябвало да съм поласкана или обидена? — запита се на глас с усмивка, по-спокойна от всякога в неговата компания, въпреки че той седна на отоманката пред стола ѝ.

— Истината може да се приема без нито едно от двете. Какво преподаваш?

— Литература — преподавах.

— Това обяснява книгите. — Бяха натрупани на купчина върху масичката за кафе и в кашон до канапето. Беше видял други купища на кухненската маса и знаеше, че в спалнята горе има още.

— Четенето е едно от най-големите ми удоволствия. Обичам да се потапям в сюжета.

— Но това... — той се облегна, протегна се и взе най-горната книга от масичката. — „Изследване на вълците. История и навици.“ Това не е точно сюжет, нали?

— Не. Купих я съвсем импулсивно, дори не знаех, че съм я взела. Но се радвам, че съм го направила. — По навик отметна косата, която се изплъзваше от плитката. — Сигурно си го видял. — Тя се наведе напред, а възхищението в големите ѝ тъмни очи бе почти неустоймо. — Черният вълк, който се навърта наоколо.

Той продължи да гледа право в очите ѝ, докато се наслаждаваше на виното.

— Не мога да кажа, че съм.

— О, но аз го виждам почти всеки ден, откакто пристигнах. Прекрасен е и изглежда хората не го притесняват толкова, колкото би си помислил човек. Дойде на сечището точно преди бурята тази вечер. Понякога го чувам да вие или поне така ми се струва. Ти не си ли го чувал?

— Аз съм по-близо до морето — каза той. — Него чувам. Вълкът е диво същество, Роуън, сигурен съм, че в книгата ти го пише. При

това единак, който се движи сам — най-лошия от всички.

— Не бих искала да го опитомявам. Бих казала, че за момента и двамата проявяваме любопитство един към друг. — Тя погледна към прозореца и се зачуди дали вълкът е намерил топло и сухо място за през нощта. — Те не ловуват от любов към спорта — добави и разсеяно отметна плитката към гърба си. — Или от злоба. Ловуват, за да се хранят. Обикновено живеят на глутници, семейства. Защиават малките си и... — тя спря и леко подскочи, когато светкавица проблесна наблизко.

— Природата е голяма сила. Толерира само тези, които също са силни. Тя може да е щедра или жестока — той остави книгата настрана. — Трябва да внимаваш как се отнасяш към нея, никога няма да я разбереш.

Коленете им се докосваха, телата им бяха толкова близо. Тя долавяше аромата му — остър мъжки аромат, почти животински и абсолютно опасен. Устните му се извиха в усмивка и той кимна.

— Точно така — промърмори, след това остави чашата и се изправи. — Ще включа генератора. Ще се почувстваш по-добре, когато има електричество.

— Да, предполагам, че си прав. — Тя се изправи, чудейки се защо сърцето ѝ бумти така. Това нямаше нищо общо с бурята, която бушуваше навън, а беше заради тази вътре в нея. — Благодаря ти за помощта.

— Няма проблем — нямаше да позволи да има проблем. — Ще отнеме само минутка. — Пръстите му леко погалиха обратната страна на дланта ѝ. — Виното беше хубаво — промърмори и отиде в кухнята.

Трябваша ѝ десет дълги секунди, за да успокои дишането си, да отпусне ръката, която бе притиснала към бузата си и да го последва. Точно влизаше в кухнята, когато лампите светнаха и я накараха да подскочи. Въпреки че се присмя на себе си, се зачуди как човек може да се движи толкова бързо. Кухнята бе празна, лампите светеха и всичко изглеждаше сякаш той изобщо не е бил там.

Тя отвори задната врата и залитна, когато я връхлетяха вятър и дъжд. Потрепери и се наведе навън.

— Лиъм? — нямаше нищо, освен дъжд и тъмнина. — Не си тръгвай! — промърмори, облегната на рамката на вратата, докато дъждът мокреше тениската ѝ. — Моля те, не ме оставяй сама.

Следващата светкавица избухна над гората и светлината ѝ хвърли отблясъци по козината на вълка, който стоеше в подножието на стълбите под проливния дъжд.

— Господи! — тя потърси ключа за лампите по стената и когато го намери светлината обля всичко. Той все още беше там, а очите му търпеливо я наблюдаваха. Тя навлажни устни и бавно отстъпи назад. — Не е зле да влезеш на сухо.

По гръбнака ѝ пробяга тръпка при вида на грациозния му скок върху верандата. Не осъзнаваше, че сдържа дъха си, докато мократа му козина не се отърка в крака ѝ, минавайки край нея и тя не го изпусна с въздишка.

— Е — леко треперейки, тя се обърна и двамата се спогледаха. — В къщата има вълк. Невероятно красив вълк — промърмори и изобщо не се замисли, че затваряйки вратата остава сама с него. — Аз ще... — тя леко посочи. — Там. Топло е. Можеш...

Тя млъкна, очарована и объркана, когато той просто се обърна и мина през вратата. Последва го и видя как стигна до огъня, настани се и я погледна с очакване.

— Умник, а? — промърмори. — Голям умник. — Приблужи се внимателно, а погледът ѝ не се откъсваше от неговия. Отпусна се на отоманката. — Принадлежиш ли на някого? — вдигна ръка, пръстите я сърбяха да го докосне. Очакваше рев, ръмжене, предупреждение и като не чу нищо, леко положи ръка на главата му. — Не, ти не принадлежиш на никого, освен на себе си. Със смелите и красивите е така.

Когато пръстите ѝ се плъзнаха по врата му с лек натиск, очите му се присвиха. Стори ѝ се, че вижда в тях удоволствие и леко се усмихна.

— Харесва ли ти? На мен също. Да докосваш е точно толкова приятно, колкото и да те докосват, а мен никой не ме е докосвал наистина от дълго време. Но едва ли ти се слуша историята на моя живот. Не е много интересна. Твоята би била — замисли се тя. — Бас хващам, че можеш да разкажеш страхотни истории.

Той ухаеше на гора и дъжд. На животно. И странно, на нещо... познато. Тя стана по-дръзка и спусна ръка по гърба му, по хълбоците и обратно към главата.

— Тук до огъня ще изсъхнеш — започна и ръката ѝ спря напред движението, а веждите и се сбърчиха. — Той не беше мокър — каза

тихо. — Дойде през дъжда, а не беше мокър. Нали? — Погледна объркано към тъмния прозорец. Косата на Лиъм бе черна като козината на вълка, но не блестеше от дъжд или влага. Нали?

— Как е възможно? Дори да е бил с кола е трябвало да стигне от колата до вратата й...

Вълкът се приближи до нея и тя изгуби нишката на мисълта си, хубавата му глава опираше в бедрото й. С удоволствие започна отново да го гали и се усмихна, защото неговото ръмжене и напомняше за много човешки, много мъжки звук на одобрение.

— Може би и ти си самотен.

Стоя с него, докато бурята се премести над морето, гръмотевиците утигнаха, а виенето на дъжда и вятъра се превърна в кротко ромолене.

Не се изненада, че той тръгна през къщата с нея. Изглеждаше съвсем естествено той да я придружава, докато гаси свещите и светлините. Изкачи стълбите и застана до нея, докато палеше огъня в спалнята.

— Харесва ми тук — каза тихо и се отпусна на пети, загледана в играта на пламъците. — Дори, когато съм самотна, като тази вечер, се чувствам на мястото си. Сякаш цял живот съм имала нужда да дойда точно на това място.

Обърна глава и леко се усмихна. Сега бяха очи в очи — дълбоко синьо и тъмно златисто. Тя се протегна и пъкна ръка под силната му челюст, потърка копринено меката линия на врата.

— Никой не би ми повярвал. Никой, когото познавам, не би ми повярвал, ако им кажа, че съм била в бунгало в Орегон и съм говорила на един голям черен, разкошен вълк. А може би просто сънувам. Често ми се случва — добави и стана. — Може би всички са прави и прекалено много мечтая.

Тя отиде до шкафа и извади пижама от чекмеджето.

— Предполагам, че е доста жалко, когато мечтите са най-интересната част от живота ти. Наистина искам да променя това. Нямам предвид да изкачвам планини или да скачам от самолет...

Слушаше я внимателно до мига, когато тя съблече моряшката си тениска през глава и започна да разкопчава семплата карирана блузка, която бе отдолу.

Спря да чува думите със свличането на блузата. Тя започна да я сгъва само по дантелен сутиен и дънки.

Беше малка и слаба, а кожата ѝ бе бяла като мляко. Дънките ѝ бяха малко хлабави на кръста и накараха мъжа, скрит във вълка, почти да простене, когато пръстите ѝ посегнаха към копчето. Кръвта му се сгорещи, пулсът се ускори при гледката на плата, който безгрижно се плъзгаше по краката ѝ.

Белотата ѝ продължаваше и по хълбоците. Искаше устата му да е там, по тази прекрасна извивка. Да вкуси плътта, да усети формата. И да плъзне език под тази белота, докато тя се разтрепери.

Тя седна, за да събуе чорапите си и изхлузи дънките напълно. И почти го подлуди, като се наведе да ги прибере.

Никой от двамата не забеляза ниското ръмжене, което излезе от гърлото му, когато тя разкопча сутиена си. Той почувства как контролът му се изплъзва, като си представи как обгръща с ръце малките бели гърди, потърквайки с палци бледорозовите зърна.

И навежда глава, докато устата му...

Внезапна светкавица я накара да подскочи, потискайки вика си.

— Господи! Сигурно бурята се завръща. Мислех... — тя го погледна и спря наред изречението, видя блясъка на златистите очи. Инстинктивно кръстоса ръце пред голите си гърди. Под тях сърцето ѝ бясно биеше като подплашен заек.

Очите му изглеждаха толкова... човешки, помисли тя паникьосана. Изражението им бе гладно.

— Защо внезапно се почувствах като червената шапчица? — тя издиша и отново си пое въздух. — Това е глупаво — но гласът ѝ не бе съвсем равен, докато вземаше горнището на пижамата си. Изписка изненадано, когато той стисна със зъби ръкава и го задърпа.

Смях се надигна в гърлото ѝ. Тя сграбчи яката на дрехата и я дръпна. Неочакваната схватка я накара отново да се засмее.

— Мислиш, че е забавно? — запита. Проклета да е, ако не вижда веселие в тези невероятни очи. — Току-що я купих. Може и да не са хубава, но е топла, а тук е студено. А сега пусни!

Той рязко го направи и тя се препъна две крачки назад, преди да възстанови равновесието си. Тя присви очи срещу него, прекрасна в голотата си, с изключение на триъгълника при бедрата.

— Ти си бил голям шегаджия, а? — вдигна горнището в търсене на дупки или следи от зъби, но не откри нищо. — Е, поне не си го изял.

Той гледаше как тя го облича, закопчава. Имаше нещо еротично дори в това — начинът, по който ярката памучна материя покриваше бедрата ѝ. Преди да обуе долнището, той си достави удоволствието да вдигне глава, прокарайки език от глезена до сгъвката на коляното ѝ.

Тя се изкиска и се наведе да го почеше по ушите, сякаш е семейното куче.

— И аз те харесвам. — Обу долнището и разпусна това, което беше останало от плитката ѝ. Като посегна към четката за коса, вълкът пристъпи към леглото, скочи и се протегна удобно в долния му край.

— О, не мисля. — Тя се обърна развеселена и прокара четката през косата си. — Наистина. Ще трябва да слезеш оттам.

Той я гледаше, без да мига. Би се заклела, че се усмихна. Изпухтя, разтърси коса назад, остави четката и отиде до леглото. С най-добрия си учителски глас му нареди да слезе и многозначително посочи пода.

Този път знаеше, че той се усмихва.

— Няма да спиш на леглото. — Тя се протегна с намерението да го дръпне. Той оголи зъби и тя се прокашля. — Е, една нощ. Какво толкова?

Без да го изпуска от очи тя се плъзна под завивката. Той лежеше с глава, сгушена между двете предни лапи. Тя взе очилата и книгата си и сви рамене при спокойния му вид. Доволна, натрупа възглавниците зад себе си и се приготви за четене. Само секунди по-късно матракът се размърда и вълкът се премести до нея и положи глава в скута ѝ. Без да се замисля Роуън го погали и започна да чете на глас.

Чете, докато очите ѝ натежаха, гласът ѝ затихна и за пореден път заспа с книга в ръка.

Въздухът затрепери и вълкът се превърна в човек. Лиъм докосна с пръст челото ѝ.

— Сънувай, Роуън, — прошепна и усети как тя се плъзва надолу. Взе книгата и очилата ѝ и ги постави на нощното шкафче. След това повдигна главата ѝ, за да подреди възглавниците и я намести.

— Сигурно всяка сутрин се събуждаш схваната — промърмори. — Вечно заспиваш седнала. — Плъзна опакото на ръката си по бузата

й и въздъхна.

Уханието й, изтънчено, женствено и нежно, беше достатъчно, за да го подлуди. Всеки дъх на тези пълни отворени устни беше като покана.

— По дяволите, Роуън, лежиш в легло с мен, дъждът вали по покрива, а ти четеш на глас Йейтс с този твой мек, почти момински глас. Как бих могъл да устоя на това? Ще трябва да те имам рано или късно. И за двама ни е по-добре късно. Но имам нужда от нещо тази нощ.

Той взе ръката й, длан до длан, преплете пръсти в нейните. Затвори очи.

— Ела с мен — два разума, едно видение. Сънят не е просто съновидение. Дай ми нужното, от мен вземи. Тъй ще бъде, нека стане.

Тя простена. И помръдна. Свободната й ръка се вдигна към челото, а устните й изпуснаха треперлива въздишка, която бе като шепот в кръвта му. Собственият му пулс се ускори — той я любеше с ума си. Вкусваше я, докосваше я с мислите си. Отдаваше й се.

Изгубена в сънищата, тя се изви като лък. Тялото й трепереше под нечии въображаеми ръце.

Тя усещаше мириса му — тази мускусна, полуживотинска миризма, която бе нарушавала покоя на сънищата й повече от веднъж. Преплетени образи, усещания и желания с невероятна сила минаваха през нея. Тя отвори съзнанието си за тях, прошепна името му и му се отдаде — телом и духом.

Горещата вълна на мислите му я извиси, накара я да се разтрепери и я прониза с неизразимо удоволствие. Тя чу името си, произнесено тихо, почти отчаяно. И отново. Желанието обсебваше съзнанието й, плуваше в него, докато накрая се превърна в удовлетворение.

Той седеше със затворени очи, все още ръка за ръка с нея. Слушаше дъжда и лекото й, равномерно дишане. Устоявайки на желанието да легне до нея, я докосна не само с ума си, след това отметна глава назад. И изчезна.

ГЛАВА 3

Тя се събуди рано, блажено отпусната. Тялото ѝ сякаш излъчваше топлина. Съзнанието ѝ беше спокойно, ясно и бе доволна. Вече бе станала от леглото и взела душ, когато най-сетне си припомни. С тихо проклятие подскочи, взе хавлия и се втурна обратно към спалнята.

Леглото бе празно. Нямахше красив вълк, свит пред студената камина. Без да обръща внимание на водата, стичаща се по краката ѝ, тя се втурна на долния етаж и претърси цялата къща, оставяйки мокра следа след себе си.

Вратата на кухнята беше отворена и пропускаше сутрешния хлад. Тя пристъпи навън и студените пръсти на краката ѝ се свиха в мълчалив протест, докато оглеждаше линията на дърветата.

Как бе излязъл? И къде ли е отишъл? Чудеше се. От кога вълците можеха да отварят врати?

Не беше си го въобразила. Не, отказваше да повярва, че въображението ѝ може да създаде толкова ясни образи и такива събития. Това би означавало, че е луда, нали? Тя се засмя с половин уста, докато влизаше и затваряше вратата.

Вълкът беше в къщата. Беше седял до нея, остана с нея. Дори спа на леглото. Ясно помнеше усещането на козината му, уханието на дъжд и нещо диво, изражението на очите му и топлината, протичката утеха, когато той положи глава в скута ѝ.

Колкото и... необичайна да беше вечерта, бе се случила. Колкото и странни да бяха нейните собствени действия — да го пусне вътре, да го милва — беше го направила.

Ако имаше и една мозъчна клетка в главата, щеше да се сети да вземе фотоапарата и да му направи няколко снимки.

За да докаже какво? И на кого да ги покаже? Вълкът, осъзна тя, бе нейната лична и неприкосновена радост. Не искаше да го дели с никого.

Върна се на горния етаж и отново влезе под душа, като се чудеше кога той ще се върне.

Усети, че си пее и се ухили. Не можеше да си спомни някога да се е будила по-щастлива и с повече енергия. Не беше ли такъв планът? Пусна горещата вода, вдигайки лице към струята. Да разбере точно какво я прави щастлива. Ако се бе случило така, че да прекара дъждовна нощ с един вълк, какво пък?

— Опитай се да го обясниш, Роуън, — присмя се на себе си и се уви в хавлията. Тананикайки, започна да бърше парата от запотеното огледало в банята, след това спря и се втренчи в замъгленото си отражение.

Различна ли изглеждаше? Зачуди се и се наведе, за да огледа поотблизо лицето си, руменината на кожата, нежния блясък на мократа коса и най-вече светлината в очите.

Каква беше причината за нея? Вдигна ръка и с любопитство прокара ръка по ръба на скулите точно под очите си.

Сънища. Пръстите ѝ леко трепереха, когато ги отпусна. Горещи, трескави сънища. Цветове и форми пулсираха в съзнанието ѝ, в тялото ѝ. Толкова изненадващи, толкова... еротични. Ръце върху гърдите ѝ и все пак не съвсем. Уста, изпиваща нейната, без наистина да я докосва.

Тя затвори очи, остави хавлията да се свлече надолу и прокара ръце по гърдите си, надолу и обратно нагоре, в опит да си спомни преживяното в съня.

Вкус на мъжка кожа, гореща, плъзгаща се по нейната. Желания, стрелкащи се в съзнанието ѝ, чакащи да бъдат задоволени отново и отново, докато накрая удоволствието не извика сълзи в очите ѝ.

Никога не беше преживявала нещо подобно, дори наяве. Как би могла да го преживее насън?

И защо заспиваше с вълк, а сънуваше мъж?

Сънуваше Лиъм.

Знаеше, че е бил Лиъм. Можеше почти да усети формата на устните му върху нейните. Но как бе възможно? Чудеше се, очертавайки с пръст устните си. Как можеше да е толкова сигурна какво би било усещането да посрещне неговите устни със своите?

— Защото го искаш — прошепна и отвори очи, за да погледне тези в огледалото. — Защото го желаеш, както никога не си пожелавала никого. А, Роуън, идиотка такава, ти нямаш никаква

представа как да го получиш, освен в сънищата — там се случват нещата при теб. Основи на психологията.

Без да е сигурна дали трябва да е развеселена или ужасена от себе си, тя се облече и слезе да си приготви сутрешното кафе. Нахлузи пуловера си и отвори прозорците за свежия, хладен въздух с ухание на дъжд.

Замисли се без особен ентузиазъм за зърнена закуска или препечена филийка, или кисело мляко. Жадуваше за шоколадови бисквити, което бе абсурдно в осем часа сутринта, поне така си каза. Прилежно отвори шкафа, за да си вземе зърнена закуска, след това го затвори с трясък.

Ако ѝ се ядяха шоколадови бисквити, щеше да яде. С усмивка на лице и блясък в очите започна да приготвя необходимите съставки. Разсипа брашно и захар по плота и започна да бърка с ентузиазъм. Нямахше кой да види, че си облизва пръстите. Нито пък някой нежно щеше да ѝ напомня, че трябва да почисти след всеки етап от процеса.

Сътвори невероятна бъркотия.

Чакаше първата партида да се опече и потропваше нетърпеливо.

— Хайде, хайде. Искам да си взема една. — В момента, в който се чу таймера, тя грабна тавата с бисквитите, пусна я върху печката и взе една с шпатулата. Подуха ѝ, взе я и започна да я прехвърля от ръка на ръка. Въпреки това изгори езика си на горещия шоколад като отхапа. Драматично завъртя очи и преглътна със стон на наслада.

— Добра работа, Роуън. Наистина добра работа. Искам още.

Изяде една дузина, докато се опече и втората тава.

Беше невъзпитано и детински. И прекрасно.

Когато телефонът иззвъня, тя пхна следващата тава и вдигна слушалката с изцапани пръсти.

— Роуън. Добро утро.

За момент гласът ѝ се стори непознат, след това виновно осъзна, че е Алън.

— Добро утро.

— Надявам се, че не съм те събудил.

— Не, не. Отдавна съм станала. Аз... — тя се ухили и си взе още една бисквита — закусвам.

— Радвам се да го чуя. Твърде често пропускаш храненето.

Тя пхна цялата бисквита в устата си и заговори през нея.

— Не и този път. Може би планинския въздух... — успя да преглътне — стимулира апетита ми.

— Звучиш различна.

— Наистина ли? — Различна съм, искаше ѝ се да каже. По-добре съм. И това е само началото.

— Звучиш малко замаяна. Добре ли си?

— Добре съм. Дори чудесно. — Как можеше да обясни на този солиден и сериозен мъж със солиден и сериозен глас, че танцува из кухнята и яде бисквити, че е прекарала нощта с вълк, че сънува еротични сънища за мъж, когото едва познава?

И че не би заменила и една секунда от тези преживявания. Вместо това каза:

— Доста чета. Правя дълги разходки. Освен това рисувам по малко. Бях забравила какво удоволствие ми доставя. Утринта е прекрасна. Небето е невероятно синьо.

— Проверих снощи как е времето при теб. Имало е невероятна буря. Опитах се да се обадя, но телефонът не работеше.

— Да, имаше буря. Вероятно затова е толкова красиво тази сутрин.

— Бях притеснен, Роуън. Ако не бях успял да се свържа тази сутрин, щях да взема полет до Портланд и да наема кола.

Мисълта за това, само мисълта за неговото нашествие в малкия ѝ вълшебен свят я изпълни с паника. С цената на невероятно усилие успя да не я покаже в гласа си:

— О, Алън, няма никаква причина да се тревожиш. Добре съм. Бурята всъщност бе доста вълнуваща. А и имам генератор, аварийни светлини.

— Не ми харесва мисълта, че си там горе сама в някаква забравена от Бога малка колиба по средата на нищото. Ами ако се нараниш или се разболееш, ако спукаш гума?

Настроението ѝ започна да спада с всяка секунда. Направо можеше да усети как удря пода. И преди ѝ беше казвал същото, както и родителите ѝ — със същия тон — объркване, примесено със загриженост.

— Алън, това е чудесно, солидно и много просторно бунгало, а не колиба. Аз съм на няколко мили от много приятен малък град, което съвсем не е по средата на нищото. Ако се нараня или се разболея, ще

отида на лекар. Ако спукам гума, предполагам, че ще намеря начин да я сменя.

— Все пак си сама, Роуън, и както предната вечер доказа, е лесно да бъдеш откъсната от света.

— Сега телефона си работи съвсем добре — каза през зъби. — Имам и мобилен в джипа. Освен това смятам, че съм сравнително интелигентен човек, в чудесно здраве съм, на двадесет и седем години и целият смисъл на идването ми тук бе да съм сама.

За момент последва мълчание — момент, достатъчно дълъг, за да осъзнае, че е наранила чувствата му. И повече от достатъчен, за да усети вина.

— Алън...

— Надявах се да си готова да се прибереш у дома, но очевидно не е така. Липсваш ми, Роуън. Липсваш и на семейството си. Само исках да ти го кажа.

— Съжалявам — колко пъти беше казвала това, запита се и притисна пръсти към слепоочието си, в което се надигаше тъпа болка. — Не исках да ти се тросвам, Алън. Предполагам, че съм настроена отбранително. Не, не съм готова да се върна. Ако говориш с родителите ми, кажи им, че ще им се обадя тази вечер и че съм добре.

— Ще видя баща ти по-късно днес — гласът му бе станал остър. По този начин ѝ показваше, че го е наранила. — Ще му кажа. Моля те, поддържай връзка.

— Ще го правя. Разбира се, че ще го правя. Радвам се, че се обади. Аз... ще ти напиша дълго писмо през седмицата.

— Ще се радвам. Довиждане, Роуън.

Веселото ѝ настроение напълно се изпари, тя затвори, обърна се и огледа бъркотията в кухнята. В знак на разкаяние почисти всеки инч, постави бисквитите в пластмасова кутия и ги прибра.

— Не, няма да се разкисвам. Съвсем не. — Тя отвори рязко вратичката на шкафа, извади по-малка кутия и премести половината бисквити в нея.

Преди да разубеди сама себе си грабна едно тънко яке от закачалката и излезе с кутията в ръка.

Нямаше идея къде е бунгалото на Лиъм, но той бе казал, че е близо до морето. Можеше само да гадае. В случай на... спешен случай.

Щеше да се разходи и ако не го намереше... Е, тя разтърси кутията с бисквити, нямаше да умре от глад, докато търси.

Тя навлезе между дърветата и отново се изненада колко по-прохладно и зелено беше между тях. Чувахе песента на птичките, шепотът на листата и усещаше сладката миризма на дъб. Слънчевата светлина танцуваше по земята на местата, където успяваше да се промъкне и се отразяваше във водите на потока.

Колкото повече вървеше, толкова повече се оправяше настроението ѝ. Спря за малко да затвори очи, остави вятъра да роши косата ѝ, да я развява покрай лицето. Зачуди се как би могла да обясни това на човек като Алън — Алън с логичните желания и разумните, солидни решения.

Как би могла да накара него или всеки друг в света, от който бе избягала, да разбере какво е да копнееш за нещо неосезаемо като песента на дърветата, острия солен дъх на море във въздуха или простичкото умиротворение да стоиш сам сред нещо толкова огромно и толкова живо?

— Няма да се върна там — по-скоро думите, отколкото звука на собствения ѝ глас, я накараха стреснато да отвори очи. Не беше осъзнала, че е взела решение, най-малкото толкова важно решение. В лекия ѝ смях звънтеше триумф. — Няма да се върна — повтори. — Не знам къде ще отида, но няма да се върна.

Отново се засмя, по-силно, по-свободно и се завъртя в кръг. С нова енергия зави по пътеката, която се отклоняваше надясно. С крайчеца на окото си видя отблясъка на нещо бяло. Обърна се и се втренчи с отворена уста в бяла кошута.

Гледаха се една друга през бучащия поток. Очите на кошутата бяха ясни и златни, а кожата — бяла като сняг, а лицето на жената излъчваше шок и страхопочитание.

Запленена, Роуън пристъпи напред. Кошутата не помръдна, елегантна като ледена скулптура. След това вдигна глава, грациозно се извърна и скочи сред дърветата. Без да се колебае и секунда Роуън прекоси потока, като стъпваше на загладените камъни. Веднага видя пътеката, след това и кошутата — подскачаща бяла мъглявина. Забърза след нея, тичайки по криволичещата пътека, но кошутата оставаше все така далече — само отблясък от белота и тропот на копита по земята.

Внезапно стигна до сечището. Сякаш изникна от никъде — идеален кръг мека земя, заобиколен от величествени дървета. В кръга имаше още един такъв, този път от сиви камъни, най-ниският, от които стигаше до рамото ѝ, а най-големия се извисяваше над нея.

Смаяна, тя протегна ръка и докосна с пръсти повърхността на най-близкия камък. Би могла да се закълне, че усети вибрации, сякаш някой милваше струните на арфа. В някаква тайна част на съзнанието си дочу ноти в отговор.

Каменен кръг в Орегон? Това беше... със сигурност невероятно. И все пак ето го. Не изглеждаше да е нов, но нямаше как да е другояче. Ако беше древен, някой щеше да е писал за него, туристи щяха да го посещават, а учени да го изучават.

Тя любопитно пристъпи между два камъка, но веднага отстъпи назад. Сякаш въздухът в кръга трептеше. Светлината беше различна, по-наситена, а шумът от морето звучеше по-близък, отколкото преди минута.

Каза си, че е рационална жена, че в камъните няма живот, нито пък има разлика във въздуха вътре и извън кръга. Рационална или не, тя заобиколи, вместо да мине направо.

Кошутата сякаш я чакаше на средата на обиколката на кръга в началото на една тясна пътека между дърветата. Сякаш я погледна с разбиране и веселие, преди грациозно да се понесе напред.

Когато я последва този път, Роуън изгуби всякакво чувство за ориентация. Чуваше морето, но дали беше напред, вляво или вдясно? Пътеката се виеше, завиваше и се стесняваше, докато накрая не остана само диря. Тя прескочи един паднал дънер, спусна се по наклона и тръгна между дълбоките сенки.

Когато пътеката внезапно свърши, тя се озова заобиколена от дървета и гъсти храсти и започна да проклина глупостта си. Обърна се с намерението да се върне по стъпките си и видя, че пътеката се разделяше на две.

Дори с цената на живота си не можеше да си спомни по коя от двете бе дошла.

Отново видя бял проблясък вляво. Пое си дълбоко въздух, задържа го и тръгна през храстите, борейки се с гъстите бодливи клонки. Подхлъзна се, но се изправи. С доста ярки проклетия се спъна и залитайки, излезе от дърветата.

Бунгалото беше почти на скалите, заобиколено от дървета от трите страни и обърнало гръб на канарите на четвъртата. От комина се виеше пушек, понесен към нищото от вятъра.

Тя отметна коса от лицето си и размаза малката капчица кръв от убождането на един трън. Беше по-малко от бунгалото на Белинда и по-скоро каменно, отколкото дървено. Слънчевата светлина караше слюдата да блести като диаманти. Верандата бе бяла, но непокрита. На втория етаж надничаше малка и чаровна каменна тераса иззад стъклените врати.

Когато сведе поглед от нея, Лиъм стоеше на верандата. Беше пъхнал палци в джобовете на дънките си, а ръкавите на синята му риза бяха навити до лактите. Не изглеждаше особено доволен да я види.

Все пак кимна.

— Заповядай, Роуън. Да изпием по един чай.

Той влезе вътре, без да изчака отговора ѝ, оставяйки вратата широко отворена зад себе си. Като се приближи чу музика, гайди и арфи се преплитаха в сантиментална мелодия. Едва се удържа да не стисне ръцете си като влезе вътре.

Помещението изглеждаше по-голямо отколкото бе очаквала, но това вероятно бе заради оскъдното обзавеждане — един-единствен голям стол и голямо канапе, и двете в топли, ръждиви цветове. Огън гореше в камината от тъмносиви плочи. Красяха я назъбен зелен камък колкото човешки юмрук и алабастрова статуя на жена с вдигнати ръце, отметната назад глава и тяло, слабо като вълшебна пръчка.

Искаше да се приближи и да разгледа лицето, но щеше да изглежда грубо. Вместо това тръгна към задната част и намери Лиъм в малка, подредена кухня с чайник на котлона и красиви слънчево жълти порцеланови чаши пред него.

— Не бях сигурна, че ще те намеря — започна тя и след това забрави остатъка от мисълта си, защото той се обърна и втренчи напрегнатите си очи в нейните.

— Не беше ли?

— Не, надявах се, но... не бях сигурна — в гърлото ѝ се събра топка от нерви. — Направих бисквити. Донесох ти малко в знак на благодарност за помощта ти снощи.

Той леко се усмихна и наля вряла вода в един жълт чайник.

— Какви бисквити? — запита, въпреки че знаеше. Беше ги подушил, както и нея, още като излезе от гората.

— Шоколадови — тя също успя да се усмихне. — Има ли друг вид? — отвори кутията, за да са заети ръцете ѝ. — Доста са вкусни. Досега съм изяла поне две дузини.

— Тогава седни. Можеш да ги прекараш с малко чай. Сигурно ти е станало студено, докато си обикаляла наоколо. Днес вятърът е доста хладен.

— Предполагам — седна до малката кухненска маса, достатъчна едва за двама. — Дори не знам от колко време съм навън. — Започна да оправя разбърканата си коса, а той донесе чайника на масата. — Разсеях се от... — млъкна, когато той прокара палец по бузата ѝ.

— Одраскала си лицето си — каза го меко и нежно, и интимно избърса капчица кръв с палеца си.

— О, аз... заплетох се. Някакви трънки — изгуби се в очите му, можеше да се удави в тях. Искаше да се удави. — Лиъм.

Той отново докосна лицето ѝ и махна трънчето, което в объркването си тя не бе забелязала.

— Била си разсеяна — каза и се отдръпна назад, след това седна срещу нея. — Когато си била в гората.

— А... да. От бялата кошута.

Той вдигна вежда, докато наливаше чая.

— Бяла кошута? Търсеше ли нещо, Роуън?

Тя смутено се усмихна.

— Бяла кошута или птица, или кон. Традиционен символ на търсенията в литературата. Предполагам, че съм се отправила в някаква слаба версия на търсене — да те намеря. Но наистина я видях.

— Не се съмнявам — каза меко. Майка му обичаше традиционните символи.

— Наистина?

— Да — вдигна чая си. — Въпреки че е минало известно време от последния път.

— Красива е, нали?

— Определено. Стопли се, Роуън. Имаш крехки кости и ще настинеш.

— Израснала съм в Сан Франциско. Свикнала съм със студа. Както и да е, видях я и не можех да не я последвам. Накрая се озовах

на едно сечище с каменен кръг.

Очите му заблестяха остро.

— Тя ли те заведе там?

— Предполагам, че и така може да се каже. Знаеш ли къде е? Не очаквах да видя нещо подобно тук. Може би в Ирландия или Британия, Уелс или Корнуол, но не и каменни кръгове в Орегон.

— Можеш да ги видиш навсякъде, където са желани. Или необходими. Влезе ли в него?

— Не. Глупаво е, но малко се изплаших, затова заобиколих. И напълно се изгубих.

Знаеше, че трябва да чувства облекчение, но вместо него усети леко разочарование. Но, разбира се, той щеше да разбере, ако тя бе пристъпила вътре. Моментално.

— Едва ли си се изгубила, щом си тук.

— Изглеждаше, че съм се изгубила. Пътеката изчезна и не можех да се ориентирам. Явно имам слабо чувство за ориентация. Чаят е чудесен — каза. Беше топъл, силен и нетръпчив с едва загатнат чудесен, сладък вкус.

— Стара семейна марка — каза той с едва доловима усмивка, след това опита една от нейните бисквити. — Чудесни са. Явно готвиш, а, Роуън?

— Да, но резултатите са на приливи и отливи — цялата й сутрешна веселост отново зазвъня в гласа й. — Тази сутрин се получи. Харесва ми къщата ти. Прилича на извадена от книга — с гръб към скалите и камъни, отразяващи слънчевата светлина.

— Върши ми работа. Засега.

— А и гледката... — тя отиде до прозореца над мивката и затаи дъх при вида на зъберите. — Невероятно. Сигурно е магично при буря като снощната.

Магична, помисли той, знаейки навика на баща си да манипулира времето, бе точната дума за снощната буря.

— Добре ли спа?

Тя почувства как в гърлото й се надига топлина. Едва ли можеше да му каже, че е сънувала как се люби с него.

— Не помня да съм спала по-добре.

Той се засмя и се изправи.

— Ласкаеш ме — видя как раменете ѝ се свиха. — Да знам, че компанията ми те е успокоила.

— Ммм — тя опита да се отърси от чувството, че той знае точно за какво си мисли и се обърна. Погледът ѝ попадна върху отворената врата и малката стаичка зад нея, той бе оставил лампата на бюрото да свети, а компютърът работеше.

— Това офисът ти ли е?

— Би могло да се каже.

— Сигурно съм прекъснала работата ти.

— Не е спешно — поклати глава. — Ако искаш да видиш, защо просто не попиташ?

— Искам — призна. — Ако може.

Той просто посочи в отговор и я изчака да влезе в стаята пред него.

Помещението бе малко, но прозорецът бе достатъчно голям, за да покаже невероятния изглед към скалите. Зачуди се как някой може да се концентрира върху работа, като можеше да мечтае на този фон. След това се засмя, като видя какво има на екрана.

— Играеш на игри, а? Тази я знам. Учениците ми са луди по нея. Тайните на Миор.

— Ти не играеш ли?

— Изобщо не умея. Особено този вид, защото се задълбочавам и всяка стъпка става жизненоважна. Не мога да издържа на напрежението. — Отново се засмя и се наведе по-близо, за да разгледа облените от светлината на светкавица замъци и блестящите феи, които играеха по екрана. — Стигала съм само до трето ниво, където Бренда — кралицата магьосница — обещава да отвори Магичните порти, ако намериш трите камъка. Аз обикновено намирам един и пропадам във Вечния ад.

— Винаги има капани по пътя към магията. Иначе нямаше да има удоволствие в намирането ѝ. Искаш ли да опиташ отново?

— Не, дланите ми се изпотяват и пръстите ми треперят. Унизително е.

— Човек взема някои игри на сериозно, други — не.

— Аз вземам всички на сериозно. — Тя погледна кутийката на диска и се възхити на илюстрацията, след това примига при вида на ситния шрифт: Авторски права на „Наследството на Донован“. —

Играта е твоя? — очарована се поправи и се обърна. — Ти създаваш компютърни игри? Толкова е трудно.

— Забавно е.

— За някой, който едва се оправя в интернет, е гениално. Историята на Миор е чудесна. Графиките са разкошни, но най-много ми допада историята. Направо е вълшебна. Предизвикателна приказка с награди и последствия.

Той забеляза, че в очите ѝ се появяваха малки сребърни петънца — отблясъци от светлината — когато беше щастлива. А уханието ѝ подобряваше настроението му. Знаеше как да го подобри още и как да накара тези сребърни петънца да потънат в дълбокото тъмносиньо на очите ѝ.

— Във всички приказки има и от двете. Косата ти ми харесва така. — Той се приближи и прокара пръсти през нея, за да усети мекотата и тежестта ѝ. — Объркана и разрошена.

Гърлото ѝ пресъхна.

— Забравих да я сплета тази сутрин.

— Вятърът я е развявал — прошепна и вдигна един кичур до лицето си. — Мога да помириша вятъра и морето в нея. — Знаеше, че е безразсъдно, но и той бе сънувал. И си спомняше всяко движение. — Мога да ги вкуся по кожата ти.

Коленете ѝ се разтрепериха. Кръвта бушуваше с такава скорост във вените ѝ, че чуваше тътена в главата си. Не можеше да помръдне, едва можеше да диша. Затова само стоеше с поглед, втренчен в неговия и чакаше.

— Роуън Мъри с очи на фея. Искаш ли да те докосна? — Той положи длан на сърцето ѝ, усещаше всеки силен удар под нежната извивка на гърдите ѝ. — Ето така. — След това разпери пръсти и обгърна с тях едното възвишение.

Костите ѝ се разпаднаха, очите ѝ се замъглиха, а дъхът ѝ изсвистя в предателска въздишка. Пръстите му лежаха леко върху нея, но горещината, идваща от тях, изгаряше плътта ѝ. Но не помръдна нито към него, нито назад.

— Трябва само да кажеш „не“ — прошепна той. — Когато питам дали искаш да те вкуся.

Той наведе глава и прекара устни по линията на челюстта ѝ и главата ѝ се отметна назад, а замъглените очи се затвориха.

— Море, вятър и невинност, заедно с тях. — Собствената му нужда правеше гласа му дрезгав, но в него имаше острота. — Ще ми дадеш ли и нея, няма да ме спреш да я взема? — Той се отдръпна, чакаше, искаше очите ѝ да се отворят и да погледнат неговите. — Ако сега те целуна, Роуън Мъри, какво може да се случи?

Устните ѝ се разтвориха треперейки при изплуването на този въпрос от сънищата ѝ — въпрос, на който никога не бе отговорила. После устата му покри нейната и всички мисли отлетяха. Зад клепачите ѝ буйно се въртяха светлини. Горещата топка се събра в стомаха ѝ. Първият звук, който издаде, бе скимтене, което можеше да се приеме за израз на страх, но последвалия го стон бе със сигурност от удоволствие.

Той бе по-нежен, отколкото бе очаквала. Може би повече, отколкото бе възнамерявал. Устните му се плъзгаха, отпиваха от нея, хапеха и се притискаха, докато нейните не станаха меки и топли под тях. Тя се олюля и се подпря на него в знак на капитулация и молба едновременно.

О, да. Искам това. Точно това.

Тръпка премина през тялото ѝ, когато ръката му обхвана тила ѝ, отметна главата ѝ назад и задълбочи целувката — плетеница от езици и вкусове, примесена с все по-бързо и неравномерно дишане. Тя сграбчи раменете му — отначало за равновесие, а после заради удоволствието да усеща твърдата, опасна сила на оформените мускули.

Ръцете ѝ се плъзнаха в косата му.

В съзнанието ѝ проблесна образа на вълка — гъстата черна козина и гъвкавата сила, а след това на мъжа, седящ на леглото ѝ с ръка в нейната, докато тялото ѝ потръпва.

Реалност и сънища се преплетоха. И тя експлодира.

Устните ѝ се разтвориха буйно и разбиха неговия контрол. Отдаването ѝ беше сладко, но желанията ѝ го зашеметиха. Кръвта му забушува и той я придърпа по-близо, нежната целувка премина в глад, в нещо почти диво.

Тя продължи да го предизвиква, да го води със себе си, докато той не зарови лице във врата ѝ и с усилие се възпря да не използва зъбите си.

— Ти не си готова за мен — успя да каже задъхано, след това я дръпна назад и леко я разтърси. — В името на Фин аз не съм готов за

теб. Може да дойде време, когато това няма да има значение и тогава ще поемем риска. Но сега има значение. — Хватката му се отпусна, а тонът стана нежен. — Днес има значение. Върви си у дома, Роуън, там ще бъдеш в безопасност.

Главата ѝ продължаваше да се върти, пулсът ѝ бясно препускаше.

— Никой никога не ме е карал да се чувствам по този начин. Не знаех, че е възможно.

Нещо проблесна в очите му и тя потръпна в очакване, но той само измърмори на език, който тя не разбираше и сведе глава към нейната.

— Откровеността може да бъде опасна. Аз невинаги съм цивилизован, Роуън, но се старая да бъда честен. Внимавай колко предлагаш, защото вероятно ще взема повече от това.

— Не умея да лъжа.

Това го разсмя и очите му отново станаха спокойни.

— Тогава мълчи, за Бога. Сега си върви. Не по пътя, по който си дошла. Ще видиш пътеката насреща, като излезеш отпред. Следвай я и ще е прибереш без проблем.

— Лиъм, искам...

— Знам какво искаш. — Решително я хвана за ръка и я поведе навън. — Ако нещата опираха до простото качване горе и търкаляне в леглото цял следобед, вече щяхме да сме там. — Той продължи да я дърпа към вратата. — Но ти не си толкова обикновена, колкото са те учили да мислиш. Бог знае, че и аз не съм. Върви си със здраве, Роуън.

Той почти я избута през вратата. Когато вятърът обрули лицето ѝ, рядко показваният ѝ, на моменти страховит темперамент изплува на повърхността.

— Добре, Лиъм, защото аз не искам да е просто. — Очите ѝ горяха, докато отмяташе коса назад. — Уморих се да се примирявам с нещо просто. Затова не ме докосвай отново, освен ако не възнамеряваш да усложниш нещата.

Водена от гнева, тя се завъртя и не постави под съмнение факта, че пътеката е там — широка и разчистена. Просто тръгна по нея и навлезе между дърветата.

Той я наблюдаваше от верандата дълго след като излезе от полезрението му. Продължи да я наблюдава с усмивка, докато тя най-накрая не стигна собствения си дом и затръшна вратата зад себе си.

— Браво на теб, Роуън Мъри.

ГЛАВА 4

Човекът я беше изхвърлил от къщата си, помисли си Роуън, докато влизаше като хала в собствения си дом. В един миг я целуваше безумно, притискаше я към прекрасното си мъжко тяло, а в следващия ѝ показва вратата. Беше я изритал, сякаш бе нахална продавачка, пробутваща долнокачествени стоки.

О, направо бе унижително.

Гняв все още бушуваше като камбани в ушите ѝ, докато два пъти обиколи стаята. Той бе сложил ръцете си върху нея, той направи първата крачка. Той я бе целунал, по дяволите. Тя не бе направила нищо.

Освен, че стоеше там като идиот, осъзна внезапно и ядът ѝ се стопи до смущение. Просто си стоеше там, помисли си, докато обикаляше кухнята. И му беше позволила да сложи ръцете си върху ѝ, беше му позволила да я целуне. Толкова бе смаяна, че би го оставила да направи с нея каквото и да е.

— О, такава си глупачка, Роуън, — отпусна се в един стол и се облегна, леко подпряла глава на кухненската маса. — Такава идиотка, задръстенячка.

Тя бе отишла при него, нали? Препъваше се из гората като Гретел с купчина бисквити, вместо трохи хляб. Търсеше магия, помисли си и опря буза до хладното дърво. Винаги търсеше нещо чудесно, призна си с въздишка. И този път поне за момент го бе намерила.

Осъзна, че така бе дори по-зле — когато за секунди видиш нещо невероятно и после вратата се тръшне в лицето ти.

Боже, толкова ли бе закъсала, че да падне в краката на мъж, когото бе срещала само два пъти и за когото не знаеше почти нищо? Толкова ли бе слаба и непостоянна, че да си фантазира за него, само защото има красиво лице?

Е, не само лице, призна си. Работата вероятно беше в... самата му същност. Мистерията и романтиката, които се носеха около него, я

бяха омагьосали. Друга дума не можеше да намери за начина, по който я караше да се чувства.

Очевидно си бе проличало.

А когато я докосна, защото бе разгадал жалката ѝ история, че го е търсила, за да му благодари, тя направо му се бе нахвърлила.

Нищо чудно, че ѝ бе показал вратата.

Все пак нямаше нужда да е толкова жесток, помисли си тя и сви рамене. Беше я унизил.

— Не си готова за мен — промърмори, спомняйки си думите му. — Откъде, по дяволите, знае за какво съм готова, след като аз самата не знам? Да не четете мисли?

Намръщена отвори капака на кутията с бисквити и грабна една. Изяде я навъсено, докато си припомняше последната сцена, в която обаче тя успяваше чудесно да постави Лиъм Донован на място.

— Е, не ме иска — промърмори. — Каква изненада! Просто ще стоя далеч от него. Напълно. Абсолютно. — Натъпка още една бисквита в устата си. — Дойдох тук да намеря себе си, не да се опитвам да разбера някакъв ирландски отшелник.

Стана ѝ малко лошо от бисквитите и затвори кутията. Първото нещо, което щеше да направи, бе да отиде до града и да намери книжарница. Щеше да си купи малко наръчници за поддръжка на дома, реши тя, докато се отправи към дневната за портмонето си.

Нямаше да се излага следващия път, когато нещо се случи. Щеше да се справи сама. Мрачно си каза, че ако Лиъм дойде да ѝ предлага помощ, хладно щеше да му заяви, че може сама да се грижи за себе си.

Затръшна вратата на джипа и запали. Беглата мисъл за спукани гуми я накара да помисли и за книга за поправка на коли, докато е на тая вълна.

Колата подскачаше по черния път, а тя се опитваше да потисне желанието да натисне газта като средство за справяне с гнева. На мястото, където пътеката на Белинда излизаше на главния път, стоеше сребриста птица.

Беше огромен, великолепен орел, реши първосигнално и натисна спирачките, за да го разгледа. Макар че не беше чувала, който и да е вид орли да са сребристо сиви и да имат навика да кацат по пътните знаци и да наблюдават — опасно, при това — преминаващите коли.

Каква невероятно странна фауна имаше в Орегон, замисли се тя и си напомни внимателно да прочете книгите за местната природа, които си беше донесла. Не можа да устои — спусна прозореца и се показа навън.

— Толкова си красив — птицата се наежи, сякаш се перчеше и тя се усмихна. — Толкова царствен. Бас хващам, че изглеждаш невероятно във въздуха. Чудя се какво ли е да летиш? Просто да... небето да е твое. Ти сигурно знаеш.

Осъзна, че очите му са зелени. Сребристо сив орел със зелени, котешки очи. За секунда ѝ се стори, че вижда златист отблясък между перата му, сякаш носи верижка. Игра на светлината, реши и с известно съжаление се прибра навътре.

— Вълци, елени и орли. Защо някой би живял в града? Чао, Ваше Височество.

Когато джипът се изгуби от погледа му, орелът разпери криле и величествено се издигна в небето с триумфален писък, който се понесе над планина, гора и море. Понесе се над дърветата, закръжи и се спусна надолу. Изви се бял дим и проблесна светлина, синя като светкавица.

Той меко се приземи на горската земя на два крака.

Беше висок над един и осемдесет и пет, с грива от сребърна коса, очи като зелено стъкло и лице, толкова остро изсечено, че изглеждаше като изваяно от мрамора на тъмните ирландски планини. Блестяща златна верижка висеше на врата му, а на нея се полюшваше амулет — символ на ранга му.

— Бяга като заек — промърмори, — а после обвинява себе си заради лисицата.

— Млада е, Фин, — жената, която пристъпи от сенките на дърветата, бе прекрасна — с позлатена коса, стелеща се по гърба ѝ, нежни кехлибарени очи и кожа, бяла и гладка като алабастър. — И не знае какво има в себе си, нито разбира какво има в Лиъм.

— Това, от което има нужда, е гръбнак, и малко повече от духа, който показва като му плюе в лицето преди време. — Усмивка смекчи свирепото му лице. — Липсата на дух и кураж никога не ти е била проблем, Ариана.

Тя се разсмя и обхвана лицето на съпруга си с ръце. Златната халка блестеше на едната ѝ ръка, а на другата гореше рубин.

— Имах нужда и от двете с човек като теб, а stor. Те вървят по своя път, Фин. Трябва да ги оставим да го следват сами.

— А кой заведе момичето до каменния кръг, а после и до него? — попита той и арогантно повдигна вежда.

— Е, добре — тя леко прокара пръст по бузата му. — Не съм казвала, че не можем малко да ги побутваме от време на време. Момичето е объркано, а Лиъм... труден човек... си е Лиъм. Като баща си.

— Повече прилича на майка си — усмихнат Фин се наведе да целуне жена си. — Когато момичето намери себе си, той ще има доста грижи. Ще бъде смирен, преди да открие истината на гордостта. Тя ще бъде наранена, преди да опознае пълната си сила.

— Тогава, ако е писано, те ще се намерят. Ти я харесваш. — Ариана обви врата му с ръце. — Тя се понрави на суетата ти — въздишаше по теб, нарече те красив.

Сребърните вежди отново се повдигнаха и проблесна усмивка.

— Аз съм красив — ти сама си го казвала. Ще ги оставим да се оправят сами за малко. — Той плъзна ръце около кръста ѝ. — Да си вървим вкъщи, а ghra. Вече ми липсва Ирландия.

Вихър от бял дим и блясък на бяла светлина ги отведе у дома.

Докато Роуън успее да се прибере вкъщи, да стопли една консерва със супа и да изчете една глава за основните водопроводни ремонти, залезът беше настъпил. За първи път от пристигането си не се загледа възхитено в огненото кълбо на отиващия си ден. Когато светлината намалая, тя само се наведе по-близо към книгата.

Лактите ѝ бяха опрени на кухненската маса, чайт ѝ изстиваше, а тя почти желаше някоя тръба да протече, за да изпробва ново придобитите си знания.

Чувстваше се доволна и подготвена и реши да се насочи към секцията за електричеството. Но крайно време беше да проведе един дълго отлаган телефонен разговор. Замисли се дали първо да не подкрепи с чаша вино, но реши, че това би било проява на слабост.

Свали очилата за четене и ги остави настрана. Отбеляза страницата, затвори книгата и се втренчи в телефона.

Беше ужасно да се страхуваш да се обадиш на хората, които обичаш.

Подреждането на книгите, които бе купила, го отложи още малко. Бяха повече от дузина и още се развеселяваше при мисълта за избраните на тема митове и легенди.

Реши, че ще са забавни и пропиля още малко време, за да избере коя да почете преди сън.

След това трябваше да се донесат дърва за огъня, да се измие чинията от супата и внимателно да се подсуши. Последва вечерния оглед на дърветата в търсене на вълка, когото не бе виждала цял ден.

Когато вече не можеше да измисли друго занимание, вдигна слушалката и набра.

Двадесет минути по-късно седеше на задните стъпала, а кухненската светлина зад нея я обгръщаше. Плачеше.

Почти се беше поддала на любезния натиск, почти се бе огънала от объркания, наранен тон на майчиния глас. Да, да, разбира се, ще се върне. Ще се върне към преподаването, ще вземе докторската си степен, ще се омъжи за Алън, ще създаде семейство. Ще живее в хубава къща в безопасен квартал. Ще бъде всичко, което те искат тя да бъде, само да са щастливи.

Да не каже всичко това и да не го направи беше толкова трудно. И толкова необходимо.

Горещите сълзи извираха от сърцето ѝ. Искаше ѝ се да разбере защо винаги я теглеше в различна посока, защо толкова отчаяно искаше да види неясните скрити кътчета на съзнанието си.

Там имаше нещо, чакаше я. Нещо от същността ѝ или от това коя трябваше да бъде. Знаеше само това.

Когато вълкът побутна с глава ръката ѝ, тя обви ръце около него и притисна лице към врата му.

— Мразя да наранявам хората. Не мога да го понеса, а не мога и да го предотвратя. Какво не ми е наред?

Сълзите ѝ мокреха врата му. И докосваха сърцето му. Той близна бузата ѝ, за да я успокои и не се отдели от нея. После изпрати една мисъл в съзнанието ѝ.

Ако предадеш себе си, ще предадеш всичко, на което са те научили и са ти дали. Любовта отваря врати. Не ги затваря. Когато преминеш през това и намериш себе си, те ще те чакат.

Тя въздъхна треперливо и потърка лице в козината му.

— Не мога да се върна, въпреки че част от мен го иска. Ако го направя, знам, че нещо вътре в мен просто... ще изчезне. — Облегна се назад, но задържа главата му с ръце. — Ако се върна, никога отново няма да намеря някой като теб. Дори да е там, аз няма да го видя наистина. Никога няма да следвам бяла сърна или да говоря на орел.

Поглади с въздишка главата и силните му рамене.

— Никога не бих позволила на някакъв разкошен ирландец с кофти отношение да ме целува, нито пък бих правила нещо толкова забавно и глупаво като ядене на бисквити на закуска.

Поуспокоена, тя облегна глава на неговата.

— Имам нужда да правя тези неща, да бъда човек, който ги прави. Те не могат да разберат това, знаеш ли? И са наранени и уплашени, защото ме обичат.

Отново въздъхна, облегна се назад и разсеяно го погали с поглед, насочен към гората и тъмните ѝ тайнствени сенки.

— Затова трябва да успея, за да престанат да се чувстват наранени и уплашени. Част от мен се страхува, че ще се получи, а друга част се страхува, че няма. — Устните ѝ се извиха печално. — Такава съм страхливка.

Очите му се присвиха, проблеснаха и от гърлото му излезе ниско ръмжене, което я накара да премигне. Лицата им бяха едно до друго и тя можеше да види здравите, смъртоносни бели зъби. Преглътна трудно и погали главата му с треперещи пръсти.

— Така. Спокойно. Гладен ли си? Имам бисквити. — Сърцето ѝ бумтеше, докато бавно се изправяше, а той продължаваше да ръмжи. Тръгна назад, без да го изпуска от поглед, а той я последва по стъпалата. Когато стигна вратата, част от съзнанието ѝ крещеше да я затвори и заключи. Той беше диво същество, не можеше да му се има доверие. Въпреки това, с очи вперени в неговите, можеше да мисли само за муцуната му, притисната до нея, докато плачеше.

Остави вратата отворена.

С трепереща ръка взе една бисквита и му я подаде.

— Вероятно няма да е полезно за теб, но пък толкова много приятни неща не са — потисна вика си, когато той с изненадваща деликатност я захапа от ръката ѝ. Би могла да се закълне, че очите му ѝ се смееха. — Е, добре, вече разбрахме, че и захарта като музиката е полезна за разглезените диви зверове. Още една, но за последно.

Той се изправи на задните си крака с изненадваща бързина и грация, сложи невероятните си предни лапи на раменете ѝ и тя успя само да ахне задавено. Очите ѝ, големи, кръгли и шокирани, срещнаха блясъка в неговите. Той я облиза от брадичката до ухото — дълга и топла ласка — и тя се разсмя.

— Каква двойка сме само — промърмори и притисна устни към козината на врата му. — Каква двойка!

Той се наведе също толкова грациозно, сграбчвайки между другото бисквитата от ръцете ѝ.

— Умно, много умно — с поглед към него, затвори капака на кутията с бисквитите и я сложи върху хладилника. — Това, от което имам нужда, е една гореща вана и книга — реши тя. — И чашата вино, която не си разреших по-рано. Няма да мисля какво искат другите — продължи, докато отваряше хладилника. — Няма да мисля за сексапилни съседи със скандално прекрасна уста. Ще си мисля колко е хубаво да разполагам с цялото това време и място.

Наля виното и вдигна чашата за тост пред погледа му.

— И колко е хубаво, че ти си тук. Защо не дойдеш горе да ми правиш компания, докато си вземам вана?

Вълкът прокара език по зъбите си, издаде тих звук, който приличаше на смях и си помисли защо не?

Тя го очароваше. Усещането не беше много приятно, но не можеше да се отърси от него. Нямаше значение колко често си повтаряше, че тя е обикновена жена, и то жена с твърде много проблеми, за да се забърква с нея.

Просто не можеше да стои настрана.

Беше сигурен, че се е отървал от нея, когато затръшна вратата пред лицето ѝ. Темпераментния ѝ изблик му хареса, а блясъка в очите ѝ подчертаваше мекотата на устните, но въпреки това искаше да я прогони от мислите си за няколко дни.

Така беше по-добре, по-безопасно.

Но я бе чул да плаче. Седеше в малкия си офис, играеше демо версията на Миор и чу тези сърцераздирателни звуци. Въпреки самоналожената изолация, усети как в сърцето му се надигат вина и тъга.

Не можеше да игнорира това. Затова отиде при нея и ѝ предложи утеха. А тя го вбеси, направо го вбеси, защото се нарече страхливка.

Защото го вярваше.

И какво направи страхливката, когато един див вълк ѝ изръмжа?
Предложи му бисквита.

Бисквита, в името на Фин.

Беше невероятно чаровна.

Малко по-късно той се забавляваше и измъчваше едновременно, гледайки я мързеливо да се съблича. Мили Боже, тази жена наистина умееше да се освобождава от дрехите си по начин, който направо завърташе главата на един мъж. Облечена в червен халат, чийто колан не си бе направила труда да завърже, тя напълни старомодната вана с мехурчета, ухаещи на жасмин.

Запали свещи. Толкова бе... женствено. Пусна горещата вода, а после и прелъстителна тиха музика. Докато събличаше халата, вече си фантазираше. Той успя да устои и не влезе в съзнанието ѝ, за да види причината за отнесения ѝ поглед и леката усмивка на устните.

Възхити се на тялото ѝ. Беше слабо, толкова елегантно — кожа с перлен блясък и леки, нежни извивки. Деликатни кости, малки ходила и гърди с бледорозови зърна.

Искаше да ги вкуси, да прокара езика си по цялата ѝ белота, минавайки през розовите места.

Когато тя се наведе, за да спре водата, той извика на помощ цялата си воля, за да не захапне стегнатото, голо дупе.

Фактът, че в нея няма никаква суета едновременно го дразнеше и очароваше. Тя събра косата си на върха на главата в пищна, разбъркана купчина и дори не се погледна в огледалото.

Вместо това му говореше, бърбеше безсмислици, после стъпи във ваната и шумно издиша. Парата се стелеше нагоре, а тя предпазливо се потопи, докато мехурчетата не покриха игриво гърдите ѝ.

А той копнееше да се преобрази и да се вмъкне във ваната с нея.

Отиде да я подуши, а тя само се засмя. Прекара разсеяно ръка по главата му, а с другата взе книга.

„Поддръжка на дома за Незнаещи и Неможещи“

Той се изкиска при вида на заглавието, звука приличаше на меко уууф. Тя почеса ушите му бързо и посегна към виното.

— Тук пише — започна, — че винаги трябва да имам някои основни инструменти под ръка. Мисля, че тези всички ги видях в килера, но по-добре да направя списък и да ги сравня. Следващия път като спре тока или гръмне бушон — или се казва прекъсвач — ще се справя сама. Никой няма да ме спасява, най-малко Лиъм Донован.

Тя ахна и след това се разсмя, когато вълкът потопи езика си в чашата ѝ и отпи.

— Хей, хей! Това е много хубаво бяло вино и не е за теб, приятел. — Тя премести чашата извън обсега му. — Тук има обяснено как се сменят обикновени кабели в инсталацията — продължи. — Не че планирам да го правя, но не изглежда ужасно сложно. Много съм добра в следването на указания.

Веждите ѝ се извиха намръщено.

— Направо твърде добра. — Отпи вино и се плъзна по-надолу във ваната. — Това е същината на проблема. Свикнала съм да следвам указания, затова всички са изненадани, че се отклоних от тях.

Остави книгата, мързеливо вдигна крак от водата и прокара пръст по пресеца си.

Той простена наум.

— Никой не е по-изненадан от мен самата, че съм се отклонила. Приключения — добави тя и му се ухили. — Това всъщност е първото ми приключение. — Отново се надигна и мехурчетата се събраха около гърдите ѝ. Напълни шепата си с тях и бавно ги разтри по ръката си.

Тя само се засмя, когато той бавно прокара език от лакътя до рамото ѝ.

— В края на краищата дотук приключението е страхотно.

Тя се бави още половин час във ваната, забавлявайки го невинно. Уханието ѝ, докато се загръщаше с хавлия, предизвика у него силен копнеж. Изглеждаше му не по-малко съблазнителна и в памучната пижама.

Тя се наведе да запали огъня в спалнята и той започна да я ближе и да се гали, докато тя не се разкикоти. След малко осъзна, че игриво се бори с един вълк пред камината. Дъхът му гъделичкаше врата ѝ. Потърка корема му и той изръмжа от удоволствие. Езикът му бе топъл

и мокреше бузата ѝ. Невероятно щастлива, тя коленичи и положи ръце около врата му, за да го прегърне силно.

— Толкова се радвам, че си тук. Толкова се радвам, че те открих. — Тя притисна буза до неговата и зарови пръсти в копринената му козина. — Или ти ме намери? — промърмори тя. — Няма значение. Хубаво е да имам приятел, който не очаква нищо, освен приятелство.

Тя се сгуши до него, загледана в огъня и се усмихна на картините, които откриваше в пламъците.

— Винаги съм обичала да правя това. Когато бях малка, бях сигурна, че виждам разни неща в огъня. Вълшебни неща — прошепна и облегна глава на врата му. — Красиви неща. Замъци и облаци и скали. — Думите ѝ се заваляха, а клепачите натежаха. — Красиви принцове и вълшебни планини. Мислех, че мога да отида там, да вляза в магията през дима — въздъхна и се отнесе. — Сега има само форми и светлина.

И заспа.

Когато тя заспа, той си позволи да бъде Лиъм, погали косата ѝ с поглед, вперен в огъня, който беше запалила. Наистина имаше път към магията през дима. Какво ли щеше да си помисли тя, ако ѝ покажеше? Ако я заведеше там?

— Само че ти ще трябва да се върнеш при другите, Роуън. Няма начин да те задържа. Не искам да те задържам — поправи се твърдо. — За Бога, искам да те имам.

Тя въздъхна в съня си и се размърда. Ръката ѝ се уви около него. Той затвори очи.

— Най-добре побързай — каза ѝ. — Побързай и разбери какво искаш и къде искаш да отидеш. Рано или късно ще те повикам.

Той се изправи и нежно я отнесе до леглото.

— Ако дойдеш при мен — прошепна, докато я слагаше на леглото и я завиваше. — Ако дойдеш при мен, Роуън Мъри, ще ти покажа магия. — Леко докосна устните ѝ със своите. — Сънувай каквото желаеш тази нощ и сънувай сама.

Отново я целуна, този път заради собственото си желание. Мъжът излезе. Вълкът кръстосваше из нощните мъгли.

Тя прекара следващата седмица, изпълнена с невероятна енергия, решена да запълни всяка минута на всеки ден с нещо ново.

Изследваше гората, обикаляше скалите и си доставяше удоволствието да скицира всичко, което привличаше очите ѝ.

Времето постепенно се стопли, пъпките, които бе забелязала, започваха да разцъфват. Нощите все още бяха хладни, но пролетта беше готова да властва. Зарадвана, тя остави прозореца отворен, за да я приветства.

През тази седмица не беше виждала никой, освен вълка. Той обикновено прекарваше поне час с нея. Вървеше с нея по време на разходките ѝ през гората, чакаше търпеливо, докато тя разглеждаше дивите цветя и гъби или спираше да скицира дърветата.

От ежеседмичното ѝ обаждане вкъщи я заболя сърцето, но си каза, че е силна. Послушно написа дълго писмо на Альн, но не спомена за връщане.

Всяка сутрин се събуждаше доволна. Всяка вечер се пъхаше в леглото удовлетворена. Единственото ѝ притеснение бе, че все още не е открила с какво иска да се занимава. Понякога мислеше, че иска просто да живее сама с книгите и рисунките си, и с вълка.

Надяваше се, че не е само това.

Лиъм не се събуждаше доволен сутрин. Нито си лягаше удовлетворен вечер. Обвиняваше нея за това, макар да знаеше, че не е честно.

Все пак, ако тя не бе толкова невинна, той щеше да вземе това, което тя веднъж му предложи. Щеше да задоволи физическата си нужда. И така, убеждаваше сам себе си, емоционалното привличане щеше да отслабне.

Отказваше да приеме това, което е приготвила съдбата за него, за тях, докато не сложеше под пълен контрол съзнанието и тялото си.

Стоеше с лице към морето в ясният следобед, вятърът бе топъл, а идващата пролет се носеше във въздуха. Беше дошъл, за да проясни мислите си. Работата не му спореше. Въпреки че продължаваше да твърди, че това е само отвличане на вниманието, забавление, всъщност много се гордееше от историите, които създаваше.

Разсеяно докосна малкия кристал флуорит, който бе пуснал в джоба си. Трябваше да го успокоява, да му помага да се вразуми. Вместо това умът му бе неспокоен като морето, което съзерцаваше.

Можеше да почувства нетърпението, носещо се във въздуха, по-голямата част от което бе негова, но знаеше, че усещането за очакване

идва от някой друг. Каквато и цел да трябваше да достигне, стъпките до там бяха само негови. Тези, които чакаха, искаха да знаят кога ще ги направи.

— Когато съм готов, по дяволите — прошепна. — Животът ми си е мой. Винаги има избор. Дори наред с отговорността, дори наред със съдбата, винаги има избор. Лиъм, син на Фин, ще направи своя.

Не беше изненадан да види бялата чайка, която кръжеше в небето. Крилото ѝ отрази слънчевата светлина и грациозно се прибра при полета ѝ надолу. Когато кацна на скалата, очите ѝ блестяха в златисто като неговите.

— Бъди благословена, майко.

С малко повече помпозност от необходимото Ариана се превърна от чайка в жена. Усмихна се и разтвори ръце.

— Бъди благословен, любов моя.

Той отиде до нея, прегърна я и притисна лице в косата ѝ.

— Липсваше ми. О, как ухаеш на дома!

— Където се усеща липсата ти. — Тя се отдръпна, но задържа лицето му в ръце. — Изглеждаш уморен. Не спиш добре.

Усмивката му бе мрачна.

— Не, не спя добре. Обратното ли очакваше?

— Не — Ариана се засмя и го целуна по двете бузи, преди да се обърне да погледне морето. — Мястото, което си избрал да прекараш малко време, е наистина красиво. Изборът ти винаги е бил добър, Лиъм, и винаги ще имаш избор. — Насочи поглед към него. — Жената е прекрасна и с чисто сърце.

— Ти ли я изпрати при мен?

— Онзи ден? Да, аз ѝ показах пътя — Ариана сви рамене и се върна на скалата, за да седне. — Но не съм я изпращала тук, не. Има сили отвъд моята и твоята, които чертаят събитията. Знаеш го. — Кръстоса крака и дългата ѝ бяла рокля прошумоля. — Ти я намиращ привлекателна.

— Защо не?

— Тя не е от типа, който обикновено те привлича, поне за забавление.

Той стисна зъби.

— Един възрастен мъж няма нужда да обсъжда с майка си сексуалния си живот.

— О — тя презрително махна с ръка и пръстените ѝ проблеснаха. — Сексът, когато се прави с уважение и привързаност, е здравословен. Аз искам единственият ми син да е здрав, нали? Ти няма да се позабавляваш с нея, защото се притесняваш, че това ще е повече от просто секс, повече от привързаност.

— И тогава какво? — в гласа му трептеше гняв. — Да я взема, да вляза в сърцето ѝ само за да я нараня? „Не вреди никому.“ Това само за магията ли се отнася?

— Не — каза тя нежно и протегна ръка към него. — Отнася се за живота. Защо смяташ, че ще я нараниш, Лиъм?

— Предопределен съм да го направя.

— Не повече от вероятността всеки мъж да нарани жена, когато сърцата им се срещнат. Ти ще поемеш същия риск като нея. — Тя наклони глава и се вгледа в лицето му. — Мислиш ли, че баща ти и аз се обичаме повече от тридесет години без проблеми?

— Тя не е като нас. — Той стисна ръката ѝ и после я пусна. — Ако направя крачката, ако позволя и на двама ни да чувстваме повече, отколкото чувстваме сега, ще трябва да я изоставя или да обърна гръб на задълженията си. Задължения, за които дойдох да взема решения. — Той се обърна към морето, бесен на себе си. — Не съм го направил. Знам, че татко иска да заема неговото място.

— Е, не още — каза Ариана с усмивка. — Но да, когато дойде моментът, се надяваме, че ще заемеш мястото на глава на семейството, Лиъм от рода Донован, за да водиш.

— Това е власт. Мога да я предам на някой друг. Имам това право.

— Да, Лиъм, — тя притеснено се плъзна от скалата и отиде при него. — Имаш правото да отстъпиш встрани, да позволиш друг да носи амулета. Това ли искаш?

— Не знам — чувството на безсилие личеше в гласа му. — Аз не съм баща ми. Нямам неговите... не мога да общувам с другите като него. Неговата преценка. Неговото търпение и състрадание.

— Не. Но имаш своите. — Тя положи ръка на китката му. — Ако не беше годен за тази отговорност, тя нямаше да ти бъде дадена.

— Мислил съм за това, опитах се да го приема. И знам, че обвързването с жена, която няма елфска кръв, означава да абдикирам

от тези отговорности. Ако си позволя да я обичам, обръщам гръб на задълженията си към семейството.

Погледът на Ариана стана остър, докато изучаваше лицето му.

— Така ли?

— Ако си позволя да я обичам, бих обърнал гръб на всичко и всички, освен нея.

При тези думи тя затвори очи и усети как се пълнят със сълзи.

— Горда съм да чуя това, Лиъм, — с влажни очи тя постави ръка на сърцето му. — Няма по-силна магия и по-истинска сила от любовта. Искан на първо място това да научиш, да знаеш, да почувстваш.

Ръката ѝ стремително се събра в юмрук, очите ѝ засвяткаха с гняв толкова внезапно, че той само зяпна, когато тя заудря гърдите му.

— И, в името на Фин, защо не си погледнал? Твоите сили са дарбите ти, рожденото ти право. И са по-добри от всички, които познавам, с изключение на баща ти. Какво си правил? — попита и вдигна ръце във въздуха сред вихър от бяла коприна. — Обикаляш гората, виеш към луната, превърташ си игрите. И се цупиш — добави и го мушна с пръст докато се обръщаше. — Винаги си бил цар на цупенето. Ще се самоизмъчваш, желаяйки я, ще ѝ правиш компания в бурята...

— Която дяволски добре знам, че бе татково дело.

— Това няма значение — тросна се тя и го измери с острия, всяващ страх поглед, който помнеше от детството си. — Ако не прекарваш време с момичето, ще мислиш само с хормоните си, нали? Сексът не е отговор за всичко, задник такъв. Само един мъж може да разсъждава по този начин.

— Е, по дяволите, аз съм мъж.

— Ти си глупак и не ми повишавай тон, Лиъм Донован.

Той също вдигна ръце и кратко и съдържателно изпсува на галски.

— Вече не съм на дванадесет години.

— Не ме интересува, дори да си на сто и дванадесет, ще уважавах майка си.

Той пое дълбоко въздух и се успокои.

— Да, госпожо.

— Да — тя кимна веднъж. — Така може. Сега спри да се измъчваш какво може да стане и погледни в бъдещето. И ако

възвишените ти принципи не ти позволят да погледнеш достатъчно добре, я попитай за семейството на майка й.

Ариана изпуктя и приглади косата си.

— И ме целуни за довиждане като добро момче. Тя ще дойде всеки момент.

Той все още се мръщеше, затова тя го целуна, след това слънчево се усмихна.

— Понякога толкова приличаш на баща си. Не гледай толкова свирепо, ще уплашиш момичето. Бъди благословен, Лиъм, — добави, разпери криле сред трептяща светлина и отлетя в небето.

ГЛАВА 5

Не беше я усетил и това го дразнеше. Бе ядосан и това блокираше инстинктите му. Сега, още като се обръщаше усети аромата ѝ — женствен, невинност с лек полъх на жасмин.

Наблюдаваше я как излиза измежду дърветата, без да го види, поне в началото. Слънцето беше зад него, а и тя гледаше в друга посока, докато изкачваше стръмната пътека до върха на скалите.

Беше вързала косата си отзад, забеляза той — небрежна, блестящо кафява опашка, която вятърът развяваше. Носеше кожена спортна чанта, праметната напреки. Сивите ѝ панталони бяха поизносени, а блузата — с цвят на нарциси.

Не носеше червило, ноктите ѝ бяха къси, а на обувките — очевидно нови — имаше дълга, прясна драскотина край пръстите на левия крак. Видът ѝ — мърмореща на себе си, докато се изкачва — едновременно го успокои и раздразни.

След това и двете чувства се сляха в чисто забавление, когато тя го забеляза, неприятно се изненада и се намръщи, преди да успее да овладее изражението си и да си придаде незаинтересован вид.

— Добро утро, Роуън.

Тя кимна, след това стисна с две ръце каишката на чантата, сякаш не знаеше къде да ги дene. Очите ѝ бяха хладни — контрастираха с нервните ръце — и съвсем целенасочено го избягваха.

— Здравей. Щях да мина по друг път, ако знаех, че си тук. Предполагам, че искаш да си сам.

— Не особено.

Погледът ѝ се върна към него и пак се отмести.

— Е, аз искам — каза отчетливо и тръгна през скалите далеч от него.

— Ядът те държи още, а, Роуън Мъри?

Гордо наежена, тя продължи да върви.

— Очевидно.

— Знаеш, че няма да те държи дълго. Не ти е присъщо.

Тя рязко сви рамене, осъзнавайки, че жестът е нелюбезен и детински. Беше дошла да скицира морето, малките лодки, които се носеха в него, птиците, които кръжаха и го огласяха с гласовете си. И, по дяволите, искаше да погледне яйцата в гнездото, да види дали са се излюпили.

Не искаше да го вижда, да си спомня какво се бе случило помежду им, какво се бе развълнувало в нея. В същото време не искаше да бяга като мишка от котка. Тя стисна зъби, седна на една издатина на скалите и отвори чантата си. С отмерени движения извади бутилка вода и я сложи до себе си, след това скицника си и един молив.

Заповяда си да се концентрира и погледна към водата, давайки си време да се потопи и да поеме гледката. Започна да скицира, казвайки си, че няма да поглежда към него. О, още беше там, сигурна бе. Защо иначе всеки мускул от тялото ѝ ще е нащрек, защо сърцето ѝ ще бие лудо в гърдите?

Но нямаше да поглежда.

Разбира се, че погледна. Той беше там, на няколко крачки, ръцете му бяха небрежно пъхнати в панталоните, лицето му — обърнато към водата. Това беше просто лош късмет — фактът, че той бе толкова привлекателен. Стоеше с развети от вятъра коси, остро изсечен профил, напомнящ ѝ за Хийтклиф, Байрон или някой друг литературен герой.

Рицар преди битка, принц, наблюдаващ кралството си.

О, да, можеше да е всеки един от тях — в дънки и тениска бе точно толкова романтичен, колкото всеки рицар в блестяща броня.

— Не искам да се боря с теб, Роуън.

Стори ѝ се, че чу да го казва, но не можеше да бъде. Беше прекалено далеч, за да долови меко изречените думи. Ако бе изразила мислите си на глас, той би казал, че си въобразява. Тя подсмръкна, погледна към скицника си и с ужас осъзна, че несъзнателно е започнала да го рисува.

Раздразнено обърна нова страница.

— Няма смисъл да се ядосваш на мен или на себе си.

Този път беше сигурна, че е проговорил, погледна и го видя да идва към нея. Трябваше да присвие очи и да ги заслони с ръка, защото

слънцето грееше зад него и светлината трептеше като ореол около главата и раменете му.

— Няма смисъл да го обсъждаме. — Изпухтя, когато седна до нея. Той запази мълчание, очевидно се приготвяше за приятна, дълга визита и тя закрепил молива за скицника.

— Брегът е голям. Имаш ли нещо против да се разположиш на друга част от него?

— Тук ми харесва. — Тя изсъска и се опита да се изправи, но той просто я дръпна обратно. — Не бъди глупава.

— Не ми казвай, че съм глупава. Наистина, ама наистина ми е писнало да ми казват, че съм глупава. — Роуън освободи ръката си. — А и дори не ме познаваш.

Той се премести и се озоваха лице в лице.

— Това може би е част от проблема. Какво рисуваш в този скицник?

— Очевидно нищо — тя раздражено прибра скицника в чантата. Пак понечи да се изправи. Той отново я дръпна обратно с лекота.

— Добре — тросна му се. — Ще го обсъдим. Признавам, че се препъвах из гората, защото исках да те видя. Бях привлечена. Сигурна съм, че си свикнал жените да са привлечени от теб. Наистина исках да ти благодаря за помощта, но това не бе всичко. Без съмнение се натрапих, но ти беше този, който ме целуна.

— Наистина го направих — промърмори той. Искаше отново да го направи, точно сега, когато устата ѝ беше нацупена, а в очите ѝ имаше едновременно страдание и раздражение.

— А аз прекалих с реакцията. — Споменът за това сгорещи кръвта ѝ. — Имаше абсолютното право да ми кажеш да си вървя, но нямаше право да бъдеш толкова груб. Никой няма право да бъде груб. Е, очевидно ти не си се... почувствал по същия начин като мен и искаш да запазиш дистанция.

Тя отметна косата, която се изплъзваше от опашката и се вееше около лицето ѝ.

— Така че какво правиш тук?

— Едно по едно — реши той. — Да, свикнал съм жените да ме харесват. Тъй като и аз харесвам жените, го оценявам. — Устните му се извиха в усмивка при тихия възмутен звук, който тя издаде. — Би ме харесала повече, ако излъжа, но смятам фалшивата скромност за

безсмислена и измамна. И въпреки че често предпочитам да съм сам, не си се натрапила. Целунах те, защото го исках, защото имаш красива уста.

Той видя как тази уста се изви в изненада, преди да се присвие и тя да извърне лице. Осъзна, че никой преди не ѝ го е казвал и поклати глава, учуден от глупостта на мъжкия род.

— Защото имаш очи, които ми напомнят за елфите, танцуващи из планините в родината ми. Коса като стар, полиран до блясък дъб. И кожа, толкова мека, че изглежда, сякаш ръката ми може да премине през нея като през вода.

— Не го прави — гласът ѝ потрепери, тя вдигна ръце и ги обви здраво около лактите си. — Недей. Не е честно.

Може би не беше, честно да говори така на жена, която очевидно не е свикнала да го чува. Той сви рамене.

— Вярно е. А колкото до харесването... хареса ми повече, отколкото бях очаквал. Затова бях груб. Извинявам се за това, Роуън, но само за това.

Беше си изгубила ума по него и ѝ се искаше това да не ѝ харесва толкова много.

— Съжаляваш, че си бил груб или че ти е харесало?

Умна жена, помисли той, и каза истината.

— Ако трябва да съм честен — и за двете. Казах, че не съм готов за теб, Роуън. Вярно е.

Простата истина размекна сърцето ѝ и леко я разтрепери. За момент не проговори, само гледаше втренчено пръстите, които бе стиснала в скута си, докато вълните се разбиваха долу, а чайките кръжаха над тях.

— Може би те разбирам. В странен период от живота си съм — каза бавно. Нещо като кръстопът, предполагам. Мисля, че хората са най-уязвими, когато се намират в края на нещо и трябва да решат какво да започнат. Не те познавам, Лиъм, — насили се да го погледне. — И не знам какво да ти кажа или да направя.

Имаше ли мъж, способен да устои на такава неподправена искреност, зачуди се.

— Предложи ми чай.

— Моля?

Той се усмихна и я хвана за ръка.

— Предложи ми чай. Скоро ще завали и трябва да се прибираме.

— Дъжд? Но слънцето... — още като го казваше светлината се промени. Тъмни облаци превзеха небето и първите капки полетяха надолу като неизречени желаниа.

Баща му не беше единствения, който можеше да използва времето за лични цели.

— А се предполагаше, че ще е ясно цял ден. — Тя прибра бутилката вода в чантата и леко изписка, когато той я изправи както обикновено без никакво усилие, от което краката ѝ омекнаха.

— Просто дъждец, при това топъл. — Той я поведе през скалите по пътеката. — У дома на това му казваме меко време. Пречи ли ти дъжда?

— Не, харесва ми. Прави ме мечтателна. — Роуън вдигна лице към капките. — Слънцето все още грее.

— Ще има дъга — обеща Лиъм и я дръпна в подслона на дърветата, където въздухът бе топъл и влажен, а сенките бяха като големи зелени езера.

— Ще получа ли чай?

Тя му хвърли поглед с усмивка.

— Предполагам.

— Ето, казах ти — той леко стисна ръката ѝ. — Ядът не може да те държи дълго.

— Просто имам нужда от практика — каза и го разсмя.

— Вероятно ще ти дам доста поводи да практикуваш.

— Навик ли ти е да ядосваш хората?

— О, да. Аз съм труден човек. — Стигнаха до потока, заобиколен от мокра папрат и гъст мъх, напръстничетата чакаха да разцъфтят. — Майка ми казва, че се цупя, а баща ми — че главата ми е като скала. Би трябвало да знаят.

— Те в Ирландия ли са?

— Ммм — не можеше да е сигурен, без да погледне, а със сигурност не искаше да знае, ако се мотаеха наоколо да го наблюдават.

— Липсват ли ти?

— Да. Но... поддържахме връзка. — Копнежът в гласа ѝ го накара да я погледне, докато вървяха към сечището. — Семейството ти ти липсва?

— Чувствам се виновна, защото не ми липсват толкова, колкото вероятно би трябвало. Никога преди не съм била някъде сама и съм...

— Харесва ти — довърши той. — Страшно много. — Тя се позасмя и извади ключовете от джоба си.

— В това няма нищо срамно. — Той вдигна глава, когато тя отключи. — Заради кого заключваш?

Тя влезе и се усмихна малко глуповато.

— Навик. Ще сложа чая. По-рано опекох малко канелени кифлички, но загоряха отдолу. Този път не ми се получи.

— Ще те освободя от някоя. — Влезе в кухнята след нея.

Забеляза, че поддържа помещението подредено и е добавила някои неща, сякаш устройва свой дом. Женствен дом. Няколко красиви клончета се подаваха от една от цветните бутилки на Белинда в средата на масата, точно до бяла купа, пълна с яркозелени ябълки.

Той си спомняше кога е откъснала клонките.

Вълкът бе вървял с нея и царствено бе игнорирал опитите ѝ да го научи да донася хвърлените пръчки.

Разположи се удобно на масата ѝ, наслаждавайки се на тихия ромон на дъжда. И си спомни за думите на майка си. Не, нямаше да гледа толкова далеч в бъдещето. Нямаше нищо против да хвърли един поглед на мислите, но смяташе, че такава целенасочено търсене е злоупотреба със силата.

Човек, който иска уединение, трябва да уважава това на другите.

Но все пак имаше начин да надникне без притеснение.

— Семейството ти живее в Сан Франциско.

— Да. — Беше взела чайника и избираше чаши от прекрасната колекция на Белинда. — И двамата са професори в колежи. Баща ми е декан на Английския факултет.

— А майка ти? — той лениво измъкна скицника от чантата, която тя бе захвърлила на масата.

— Тя преподава история. — След кратък размисъл избра чаша, оформена като фея, с дръжки като криле. — Невероятни са — продължи, докато внимателно наливаше чая. — И наистина прекрасни преподаватели. Миналата година майка ми стана помощник-ректор и...

Тя спря, изненадана и леко ужасена, като видя Лиъм да разглежда скицата на вълка.

— Чудесни са — не си направи труда да вдигне поглед, а обърна друга страница и присви очи, фокусирайки се върху рисунката на група дървета и рехави папрати. През тези въздушни форми надничаше намек за крила и смеещи се очи.

Тя вижда феите, помисли той и се усмихна.

— Това са само драсканици. — Ръцете я сърбяха да грабне скицника и да го затвори, но доброто ѝ възпитание я възпираше. — Просто хоби.

Очите му се стрелнаха към нея и тя потрепери.

— Защо го казваш и се опитваш да го вярваш, след като имаш талант и те влече?

— Това е просто нещо, което правя в свободното си време — понякога.

Той обърна следващата страница. Бе нарисувала бунгалото, изглеждаше така, сякаш е излязло от някоя стара очарователна легенда — заобиколено от дървета и гостоприемна веранда.

— И се обиждаш, когато някой те нарече глупава? — промърмори. — Глупава си, ако не правиш това, което обичаш, вместо да кършиш ръце.

— Това е абсурдно. Не кърша ръце. — Тя се обърна, за да свали чайника и се възпря да не направи точно това. — Това е хоби. Повечето хора имат такова.

— Това е дарбата ти — поправи я, — а ти я занемаряваш.

— Човек не може да се издържа от драсканици.

— Какво общо има издържането? — Тонът му бе толкова арогантно царствен, че тя се разсмя.

— Нищо, освен храна, покрив над главата, отговорности. — Върна се да сложи чайника на масата и се обърна да вземе чаши. — Подобни малки неща са истинския свят.

— Тогава продавай изкуството си, щом трябва да се издържа.

— Никой няма да купи скиците с молив на една учителка по английски.

— Аз ще купя тази — той стана и отвори скицника на една от рисунките на вълка. На нея той стоеше с поглед към нея и предизвикателен блясък в очите, точно като този в очите на Лиъм. — Кажете ми цената.

— Не я продавам, а ти няма да я купуваш само за да докажеш тезата си. — Тя отказа да го приеме сериозно и го бутна назад. — Седни и си пий чая.

— Тогава ми я дай. — Той наклони глава и отново погледна рисунката. — Харесва ми. Тази също. — Обърна страницата на дърветата и феите в папратите. — Може да използвам нещо подобно в играта, над която работя. Нямам талант за рисуване.

— Тогава кой прави рисунките за графиките? — запита тя в опит да смени темата и като последна надежда извади прегорените кифлички.

— Ммм. Различни хора за различните теми. — Отново седна и разсяно взе една кифличка. Беше твърда и без съмнение изгоряла, но ако се абстрахира човек от това, беше прекрасно сладка и щедро изпълнена с мармалад.

— И как...

— Някой от родителите ти рисува ли? — прекъсна я той.

— Не. — Само мисълта за това я накара да се изкиска. Представи си как някой от умните ѝ и заети родители се размечтава с молив в ръка. — Те ме учеха като бях малка и проявявах интерес. Майка ми държи една моя скица на залива от тийнейджърските ми години в рамка в кабинета си в университета.

— Значи оценява таланта ти.

— Просто обича дъщеря си — поправи го Роуън и наля чай.

— Тогава би трябвало да очаква, че дъщерята, която обича, ще следва дарбите си и ще развива таланта си — каза той небрежно и продължи с темата за семейството ѝ. — Може би някой от бабите и дядовците ти е бил художник.

— Не, дядо ми по бащина линия е бил учител. Изглежда това е нормално в нашето семейство. Баба ми от тази страна е, както вероятно би я нарекъл, типична домакиня и майка за времето си. Все още поддържа прекрасния си дом.

Прониза го нетърпение и потрепери, когато Роуън сложи три лъжички захар в чашата си.

— А от страна на майка ти?

— О, дядо ми се е оттеглил. Живеят в Сан Диего. Баба ми има дарба за шиене, така че предполагам, че това е вид изкуство. — Устните ѝ се присвиха за момент, докато разбъркваше чая си. — Сега

като се замисля, нейната майка — моята прабаба — е рисувала. Имаме две нейни маслени картини. Мисля, че останалите са в баба и брат й. Тя е била... ексцентрична — каза Роуън с усмивка.

— Така ли? В какъв смисъл ексцентрична?

— Не съм я познавала, но децата дочуват това-онова, когато възрастните клюкарстват. Гледала е на ръка и говорела с животните и всичко това съвсем целенасочено против волята на съпруга й. Той бил, доколкото си спомням, много практичен англичанин, а тя — мечтателна ирландка.

— Значи е била ирландка, така ли? — Лиъм усети леки тръпки да се изкачват по гръбнака му. — Как е било фамилното й име?

— Ооо... — Роуън порови из паметта си. — О'Мара. Кръстена съм на нея. — Тя продължи доволно да пие чая си, а всичко в Лиъм бе нащрек. — Майка ми ме кръстила на нея в момент на, както тя казва, сантименталност. Предполагам, че затова тя — прабаба ми — ми е оставила медальона си. Овален лунен камък в обков от ковано сребро.

Лиъм бавно и внимателно остави настрана чая, който вече не можеше да вкуси.

— Тя е била Роуън О'Мара.

— Точно така. Мисля, че имаше някаква много романтична история — или съм си я измислила — за това как тя и пращядо ми се запознали, докато той бил на ваканция в Ирландия. Тя рисувала на скалите в Клар. Странно, не знам защо съм толкова сигурна, че е било Клар.

Тя се обърка за момент, след това сви рамене.

— Както и да е, влюбих се веднага и тя се върнала в Англия с него, напуснала дома и семейството си. След това емигрирали в Америка и накрая се установили в Сан Франциско.

Роуън О'Мара от Клар. Мили боже, съдбата беше въртяла, усуквала и беше поставила още един капан пред него. Той отново взе чая, за да намокри гърлото си.

— Фамилното име на майка ми е О'Мара — каза той равно и спокойно. — Твоята прабаба вероятно ми е далечна роднина.

— Шегуваш се. — Изненадана и очарована, Роуън засия срещу него.

— Когато става въпрос за семейството, се опитвам да не се шегувам.

— Би било страхотно. Абсолютно. Е, светът е малък. — Тя се засмя и вдигна чаша. — Приятно ми е да се запознаем, братовчедо Лиъм.

За Бога, помисли той и примирено чукна чаша в нейната. Жената, която му се усмихваше с тези големи, красиви очи имаше елфска кръв и дори не го знаеше.

— Ето ти я дъгата, Роуън, — той продължаваше да я гледа, но знаеше, че цветната арка се извисява в небето. Не той я беше направил, но усещаше, че баща му е намесен.

— О! — Тя скочи, надникна бързо през прозореца и хукна към вратата. — Излез да видиш! Прекрасна е.

Излезе, изтопурка по стълбите и погледна нагоре.

Никога не беше виждала толкова ясна дъга, толкова перфектно очертана. На фона на синьото като водата небе всеки цвят изпъкваше, блестеше в златисто по краищата и се преливаше в следващия, тъмно розово и бледо лилаво, деликатно жълто и бонбонено розово. Простираше се нависоко, а двата ѝ края докосваха върховете на дърветата.

— Никога не съм виждала толкова красива дъга. — Той се присъедини към нея и тя се почувства едновременно объркана и развълнувана, когато хвана ръката ѝ. Още докато гледаше дъгата, той си обеща, че няма да се влюбва в нея, освен ако не го иска.

Нямаше да позволи да бъде манипулиран, подлъгван, прелъстен. Щеше да вземе решение с ясно съзнание.

Но това не означаваше, че междувременно не може да вземе малко от това, което желае.

— Това не означава нищо повече или по-малко от преди — каза той.

— Кое?

— Това — обхвана лицето ѝ с ръце, наклони го и докосна устните ѝ със своите.

Мека като коприна, нежна като дъжда, който все още ромолеше на фона на перлената слънчева светлина. Щеше да остави нещата такива и за двама им, щеше да обуздае нуждите си, които бяха станали по-силни и остри, отколкото беше бе разумно или безопасно.

Каза си, че иска само да вкуси тази невинност, да зърне това нежно сърце, което тя не знаеше как да защити. Щеше да направи

всичко възможно това сърце да не хлътне прекалено дълбоко, защото в противен случай щеше да му се наложи да го разбие.

Но когато ръката ѝ се отпусна на рамото му, когато устата ѝ напълно се разтвори под неговата, той усети как тези тъмни нужди копнеят да се освободят.

Тя не можеше да се възпре, не можеше да се отдръпне от такава нежност. Дори когато пръстите, докосващи лицето ѝ, се стегнаха, устата му остана мека, нежна, сякаш показваше на нейната какво е и какво може да бъде.

Роуън инстинктивно плъзна ръце по напрегнатите му рамене и се остави да потъне в него.

Той се отдръпна преди желанието да надделее над разума. Пусна я, а тя само го гледаше втренчено със замаяни екзотични очи и разтворени меки устни.

— Предполагам, че това е... мм, химия. — Сърцето ѝ бумтеше и прескачаше.

— Химията — каза той — може да е опасна.

— Човек не може да прави открития, без да поеме някои рискове. — Фактът, че подобен коментар излезе от устата ѝ, би трябвало да я шокира — толкова очевидна покана да продължи, да доведе нещата до край. Но ѝ изглеждаше естествено и правилно.

В този случай е най-добре човек да знае всички елементи, с които си има работа. Чудя се колко точно искаш да откриеш?

— Дойдох тук да откроя най-различни неща — тихо въздъхна. — Не очаквах да откроя теб.

— Не. Търсеше първо Роуън. — Той пъхна палци в панталоните си и се залюля на пети. — Ако те взема в бунгалото или дори тук, доста бързо ще откриеш част от нея. Това ли искаш?

— Не. — Това беше още една изненада — да чуе отрицанието при положение, че всеки нерв в тялото ѝ трепереше. — Защото ще е както ти каза преди. Просто. А аз не искам нищо просто.

— Все пак ще те целуна отново, когато реша.

Тя наклони глава и не обърна внимание на пърхането в корема си.

— Аз ще ти позволя да ме целунеш, когато аз реша.

Той се засмя победоносно и одобрително.

— Носиш нещо от тази ирландка в себе си, Роуън от рода О'Мара.

— Може би е така — доставяше ѝ огромно удоволствие да го мисли. — Явно трябва да открия повече.

— Направи го. — Усмивката му изчезна. — Надявам се, че когато го направиш, ще знаеш какво да правиш с него. Избери си някой ден от следващата седмица и се отбий при мен. Донеси си скицника.

— Защо?

— Върти ми се една идея. Ще видим дали устройва и двама ни.

Тя реши, че в това няма нищо лошо. А и щеше да има малко време да премисли всичко, което се беше случило тази сутрин.

— Добре, но на мен всички дни ми изглеждат еднакви. Тези дни календарът ми с ангажименти е свободен.

— Когато денят дойде, ще знаеш. — Той се пресегна и се заигра с крайчетата на косата ѝ. — Аз също.

— Това, предполагам, е някакъв вид ирландски мистицизъм.

— Не знаеш и половината — промърмори той. — Приятен ден, братовчедке Роуън.

Разсеяно подръпна косата ѝ, след това се обърна и си тръгна.

Е, помисли тя, денят засега не вървеше зле.

Когато дойде в сънищата ѝ, тя го приветства. Щом съзнанието му докосна нейното, прелъсти я и я възбуди, тя въздъхна, отстъпи и се отдаде.

Тръпнеше от удоволствие, шепнеше името му и някак усещаше, че Лиъм е толкова уязвим, колкото и тя. В този момент, в този неясен отрязък от време той бе обвързан с нея, не можеше да не ѝ даде това, което желае.

Само ако тя знаеше какво да попита.

Дори когато тялото ѝ гореше, съзнанието ѝ се стремеше към още нещо, част от нея се измъчваше.

Какво трябва да го попита? Какво трябва да знае?

В тъмното, под бледата светлина на полумесеца, тя се събуди сама. Зарови се във възглавниците и с болка в сърцето се заслуша във воя на вълка в нощта.

ГЛАВА 6

Роуън наблюдаваше как пролетта разцъфва. И докато гледаше сякаш нещо вътре в нея се събуждаше за живот. Цъфтяха нарциси и анемонии. Малкото крушово дърво пред кухненския прозорец бе разтворило деликатните си бели цветове и танцуваше във вятъра.

Дълбоко в гората диви азалии се показваха, розови и бели, а напръстничетата бяха напъпили. Имаше и други, толкова много други и тя си обеща да си вземе книга за местните растения при следващото си посещение в града. Искаше да ги познава, да изучи навиците и имената им.

През цялото време имаше усещането, че тя самата разцъфва. Повече цвят ли имаше по лицето ѝ? Чудеше се. Повече светлина в очите? Знаеше, че се усмихва по-често и се наслаждаваше на усещането как се извиват устните ѝ без особена причина, докато вървеше, скицираше или просто седеше на верандата и четеше с часове в топлото.

Нощите вече не изглеждаха самотни. Когато идваше вълкът, тя му говореше, за каквото и хрумне. Когато не идваше, беше доволна да прекара вечерта в собствената си компания.

Не беше съвсем сигурна какво се е променило, само знаеше, че се е случило. И че други, по-големи промени предстоят.

Може би беше заради решението да не се връща в Сан Франциско и към преподаването, към практичния си апартамент на няколко минути пеш от дома на родителите ѝ.

Беше внимателна с парите. Никога не бе имала слабост към колекционирането на вещи или пълненето на гардероба с дрехи или претенциозни ваканции. Към това се прибавяше малкото наследство, което беше получила от семейството на майка си. То бе внимателно инвестирано и плавно нарастваше през последните няколко години.

Щеше да е достатъчно за първа вноска за малка къща някъде.

На някое тихо и красиво място, мислеше си, докато стоеше на верандата с чаша димящо кафе, за да посрещне поредното утро.

Трябваше да е къща, знаеше го. Повече нямаше да живее в апартамент. И трябваше да е в провинцията. Вече никога нямаше да е щастлива с хаоса на големия град. Щеше да има градина, която да засади сама — след като се научи как — и може би малък поток или езеро.

Трябваше да е достатъчно близо до морето, за да може да се разхожда до него, да слуша гласа му нощем докато заспива.

Може би, само може би, при следващото отиване до градчето ще посети някоя агенция за недвижими имоти. Просто да види какво се предлага.

Това беше толкова голяма стъпка — да избере място, да купи къща, да я обзаведе и поддържа. Усети, че върти края на плитката си около пръста си и нарочно спря. Беше готова за тази стъпка. Щеше да я направи.

Също и щеше да си намери работа, която я удовлетворява. Нямаше нужда от много пари. Щеше да е напълно доволна да се суети около някоя собствена малка къщичка, да я боядисва, поправя, да гледа как градината расте.

Ако намереше нещо наоколо, нямаше да се налага да напуска вълка. Или Лиъм.

Разтърси глава при тази мисъл. Никой от двамата не беше неин в края на краищата. Те бяха самотници, красиви същества, които не принадлежаха на никого. Бяха влезли в живота ѝ и по някакъв начин го промениха. Въпреки че най-големите промени зависеха от нея.

Трите седмици, прекарани в малкото бунгало на сечището, я изпълниха с готовност да ги направи. Вече нямаше да се носи по течението. Нямаше просто да се чуди. Беше време за конкретни действия.

Едва доловимо движение, съзнанието ѝ я накара да присвие очи и да наведе глава настрани, сякаш се опитваше да чуе нещо, прошепнато меко в далечината. Сякаш почти можеше да чуе някой тихо да вика името ѝ.

Спомни си, че той ѝ бе казал да отиде при него. Че ще знае кога е дошло времето. Е, нямаше по-подходящ момент от сегашния, когато беше в толкова решително настроение. А след посещението щеше да отиде до града и да се срещне с агента за недвижими имоти.

Той знаеше, че тя идва. Съзнателно ограничи контактите си с нея през изминалите няколко дни. Може и да не бе успял да стои съвсем настрана. Тревожеше за нея съвсем малко, мислеше си как стои сама...

Беше достатъчно лесно да я проверява, да отиде до вратата и да я накара да отвори. Не можеше да отрече, че му харесва начина, по който тя го приветстваше — навеждаше се да погали главата и гърба му или сгушваше лице във врата му.

Тя не се страхуваше от вълка, помисли той. Притесняваше се от него, само когато бе мъж.

Но свикваше и с мъжа и щеше да ѝ се наложи да си има работа с него. Мислеше, че планът му е добър — и за двамата. Щеше да ѝ даде възможност да изследва собствените си таланти и да осигури и на двама им време да научат повече един за друг.

Нямаше да я докосва отново докато това не стане. Обеща си го. Нямаше смисъл да започва нещо, което не може да довърши. В нощите, когато я взимаше в съзнанието си, тя оставаше сияеща и задоволена, а той — странно недоволен.

Но това я подготвяше за него, за нощта, когато щеше да превърне тези сънища в абсолютна реалност.

За нощта, когато ръцете, а не съзнанието му щяха да я покриват.

Мисълта за това завърза възел в стомаха му, мускулите му се стегнаха. Ядосан от реакцията си, той заповяда на съзнанието си да се прочисти, а на тялото — да се отпусне. И се ядоса още повече, когато силите му не успяха да потушат напрежението.

— Още не е дошъл денят, когато няма да мога овладее физическата си реакция към някаква хубава полувещица — процеди и се върна в бунгалото.

Проклет да е, ако стои на верандата, чакайки я като някакъв оглупял любовник.

Вместо това обикаляше и редеше нецензурни проклетия на галски, докато на вратата не се почука.

В необяснимо лошо настроение Лиъм отвори. Тя стоеше там, слънцето грееше зад нея, а доволна усмивка цъфтеше на лицето ѝ. Косата ѝ се вееше, излязла от постоянната плитка, а в ръката си държеше малко букетче цветя.

— Добро утро. Мисля, че това са горски теменужки, но не съм съвсем сигурна, трябва да си купя книга.

Тя му ги подаде и Лиъм усети как сърцето, което бе толкова решен да опази, подскочи в гърдите му. В очите ѝ грееше невинност, бузите ѝ бяха нежно порозовели. А в ръката ѝ имаше горски цветя. Можеше само да я гледа втренчено. И да я желае. Когато той не отговори, тя отпусна ръка.

— Не харесваш ли цветя?

— Харесвам, да. Съжалявам, разсеях се. — В името на богинята, овладей се, Донован. Дори след тази заповед смръщването му ярко контрастираше с думите. — Заповядай, Роуън Мъри. Добре дошли, ти и твоите цветя.

— Ако съм дошла в лош момент — започна тя, но той вече отстъпваше назад, отваряйки подканващо вратата. — Мислех да се отбия, преди да отида до града.

— За още книги? — Той не затвори вратата, сякаш ѝ оставяше път за бягство.

— Да, както и да поговоря с някого за недвижима собственост. Мисля да си купя нещо в района.

— Така ли? — Веждата му подскочи нагоре. — Това ли е мястото за теб?

— Така изглежда. Би могло да бъде. — Тя сви рамене. Все някъде трябва да е.

— И реши ли — как го каза — как ще се издържаш?

— Не съм — светлината в очите ѝ леко се замъгли от тревога, — но ще реша.

Той съжали, че предизвика съмнението, появило се на лицето ѝ.

— Имам идея по този въпрос. Ела в кухнята да намерим нещо, в което да сложим малките ти цветя.

— Ходил ли си в гората? Всичко е започнало да се разпуква и цъфти. Около бунгалото на Белинда има толкова невероятни цветя. Не познавам и половината от тях, нито пък тези около твоето.

— Повечето са съвсем обикновени и полезни за това-онова. — Изнамери малка синя ваза за теменужките, докато тя се надигаше да надзърне през кухненския прозорец.

— О, тук има още. Това билки ли са?

— Да, билки са.

— За готвене.

— За това. — Устните му се разтегнаха в усмивка докато поставяше деликатните стебла в стъкления съд. — За всякакви неща. Сега ще издирваш книга за билки ли?

— Вероятно — тя се засмя и се отпусна отново на пети. — Има толкова много неща, на които никога не съм обръщала внимание. Сега сякаш не мога да насмогна.

— И това включва теб самата. — Тя примигна.

— Предполагам, че е така.

— И... — той не можа да устои на удоволствието да си поиграе с края на плитката ѝ — какво откри за Роуън Мъри?

— Че не е толкова неспособна, колкото мислех — погледът му се върна върху очите ѝ и се изостри.

— И защо би мислила нещо подобно?

— О, нямам предвид за всичко. Знам как да уча и как да прилагам наученото на практика. Организирана и практична съм и имам добър ум. Но сякаш никога не знаех какво да правя с дребните неща и с наистина важните решения. С всичко останало се справях добре. Малките неща просто оставях, а големите... Винаги имах чувството, че трябва да правя това, което останалите мислят за правилно.

— Сега ще ти направя предложение за нещо, което би определила, като наистина голямо. Очаквам да постъпиш с него както ти искаш.

— Какво е?

— След малко — каза той и леко махна с ръка.

— Сега ела и хвърли един поглед на това, с което се занимавам.

Объркано го последва до офиса в съседство. Компютърът му бе включен, по скрийнсейвъра танцуваха луни, звезди и символи, които не можеше да разпознае. Той натисна един клавиш и се показа текст.

— Какво мислиш? — попита я и тя се наведе напред, за да прочете. Само след секунда се засмя.

— Мисля, че не мога да го прочета, прилича ми на комбинация от компютърни символи и някакъв чужд език.

Той сведе поглед и нетърпеливо въздъхна. Толкова се бе увлякъл в историята, че не се бе сетил. Е, това можеше да се поправи. Спря се секунда преди да махне с ръка и да оправи нещата, след това започна да натиска клавиши, докато редеше заклинанието наум.

— Ето — екранът потрепери, след това се оправи, а на него имаше нов текст. — Сядай и чети.

Тъй като нищо не би й доставило по-голямо удоволствие, тя изпълни молбата му. Само след няколко реда разбра.

— Това е продължение на Миор — развълнувано обърна лице към него. — Чудесно. Написал си още една. Завърши ли я?

— Ако я прочетеш, ще разбереш.

— Да, да — този път тя беше тази, която го отпрати с едно махване на ръката, и се настани, готова да се забавлява. — О! Отвлечена! Тя е била отвлечена и злият маг е направил заклинание да й отнеме силите.

— Магьосник — промърмори той, леко обиден. — Мъжкият вариант на магьосница е магьосник.

— Наистина ли? Е... Той е заключил всичките й дарби във вълшебно сандъче. Защото е влюбен в нея, нали?

— Моля?

— Трябва да е — настоя Роуън. — Бренда е толкова красива и изпълнена със светлина. Той я е пожелал и това е неговия начин да я принуди да му принадлежи.

Лиъм замислено пъхна ръце в джобовете си.

— Мислиш ли?

— Трябва да е така. Да, ето го и хубавия маг, искам да кажа магьосник, който ще се бори със злия, за да спечели сандъчето със силите й. Прекрасно е.

Тя почти опря нос до екрана, ядосана, че не се е сетила да си вземе очилата за четене.

— Виж само всички тези капани и заклинания, с които трябва да се пребори, за да стигне до нея. След това я освобождава, но тя не може да прави магии, за да му помогне. Има само ума си — мърмореше Роуън, очарована от историята. — Те ще се изправят пред всичко това заедно, ще рискуват да бъдат унищожени. Уау, Долината на Бурите. Звучи злокобно, страстно. Това й липсваше на първата част.

Лиъм я зяпна, по-скоро изненадан, отколкото обиден.

— Моля?

— Имаше такива прекрасни вълшебства и приключения, но никаква романтика. Толкова съм доволна, че този път си я добавил.

Райлън лудо ще се влюби в Бренда и тя в него, докато работят заедно и се изправят срещу всички тези опасности.

Очите ѝ блестяха, когато се облегна назад и ги обърна към Лиъм.

— След това, когато победят злия магьосник и намерят сандъчето, тяхната любов трябва да е тази, която да развали заклинанието, да го отвори и върне силите на Бренда. И така ще заживеят щастливо.

Тя се усмихна колебливо срещу безизразния му поглед.

— Нали?

— Да — след някои промени в историята, реши той. Но това беше негова задача и то за по-късно. В името на Фин, жената имаше право. — Какво мислиш за вълшебните дракони в Земята на Огледалата?

— Вълшебни дракони?

— Ето — той се наведе и намери тази част с мишката. — Прочети това — каза ѝ и дъхът му топло погали като с перце бузата ѝ. — И ми кажи какво мислиш.

Опита да се концентрира, за да успокои бързото препускане на пулса си и послушно се фокусира върху думите и зачете.

— Великолепно. Просто великолепно. Направо ги виждам как летят на гърба на дракона над червените води на морето и покритите с мъгла хълмове.

— Сериозно? Покажи ми как ги виждаш. Нарисувай ми ги. — Той извади скицника ѝ от чантата. — Не си ги представям ясно.

— Не можеш? Не зная как си могъл да го напишеш, без да си ги представиш. — Тя взе молив и започна да рисува. — Драконът трябва да е величествен. Свиреп и красив, с невероятни златни криле и очи като рубини. Висок, елегантен и мощен — мърмореше тя, докато рисуваше. — Див и опасен.

Това беше точно, което той търсеше, забеляза Лиъм, докато рисунката оживяваше под ръката ѝ. Не опитомен домашен любимец, не пленен странник. Беше го уловила съвсем точно: горда, свирепа глава, дълго, мощно тяло с широк размах на крилете, плющяща опашка, усещане за могъщо движение.

— Направи още една — той нетърпеливо откъсна първата рисунка и я остави настрана. — На морето и хълмовете.

— Добре — тя нахвърли груба скица, която да му помогне да визуализира по-добре историята си. Затвори очи за момент и извика образа в съзнанието си — необятното, бушуващо море с надигащи се вълни, назъбените скали, които блестяха в сребърно сред виещите се мъгли, слънчевата светлина, позлатяваща очертанията им и тъмната сянка на планините зад тях.

Когато беше готова, той отново откъсна страницата и поиска още една. Този път на Илард — злия магьосник. Тя наистина се забавляваше с това, усмихваше се на себе си докато рисуваше. Реши, че трябва да е красив. По някакъв жесток начин. Не гном с пъпчасало лице и сплъстена коса, а висок, елегантен мъж с вееща се коса и коварни тъмни очи. Облече го в роба и реши, че трябва да е червена, като на принц.

— Защо не го направи грозен? — попита я Лиъм.

— Защото не е. Ако беше, щеше да изглежда, че Бренда го отхвърля, заради външния му вид. А не е така — тя отхвърля сърцето му, тъмнината му, която личи в очите му.

— А героят — той би бил по-красив.

— Разбира се. Бихме го очаквали, дори изисквали. Но няма да е някой по момичешки хубав мъж с къдрава руса коса. — Завладяна от историята, тя сама откъсна страницата и започна нова рисунка. — Ще бъде висок, тъмен и също опасен. Със сигурност смел, но не без недостатъци. Харесвам героите ми да са естествени и човечни. И все пак е рискувал живота си за Бренда. Най-вече заради честта си, но и от любов.

Тя се облегна и леко се засмя.

— Малко прилича на теб — коментира. — Но защо не? Историята е твоя. В края на краищата всеки иска да е герой в собствената си история — тя му се усмихна. — А историята е чудесна, Лиъм. Може ли да прочета останалото?

— Още не — трябваше да направи някои промени, помисли си и изключи екрана.

— О — в гласа ѝ имаше разочарование и това се понрави на егото му. — Само искам да видя какво става, когато отлитат от Земята на Огледалата.

— Тогава ще трябва да приемеш предложението ми.

— Предложение?

— За работа. Направи рисунките. Всичките. Това е доста работа, тъй като нивата са сложни. Ще имам нужда от голямо количество рисунки за графиките и не е лесно да ме задоволи човек.

Тя вдигна ръка. Искаше да го спре, да си даде време да си върне гласа.

— Искаш да нарисувам историята?

— Не е нещо просто. Ще имам нужда от стотици рисунки, всички сцени и гледни точки.

— Нямам никакъв опит.

— Нима? — той вдигна скицата на дракона.

Тези просто ги нахвърлих — настоя тя и се изправи изплашено.
— Не мислех.

— Така ли става? Интересно. Добре тогава, не мисли, само рисувай.

Тя не успяваше да успокои дишането си.

— Не може да си сериозен.

— Много съм сериозен — поправи я и остави рисунката. — А ти беше ли сериозна, когато каза, че искаш да се занимаваш с това, което те прави щастлива?

— Да. — Тя несъзнателно потъркваше с ръка сърцето си.

— Тогава работи с мен по това, ако ти харесва. Ще печелиш добре. Заветът на Донован ще се погрижи за това. Зависи от теб, Роуън.

— Почакай, просто почакай. — Вдигна ръка, обърна се и отиде до прозореца. Небето все още бе синьо, гората — все така зелена. Вятърът духаше все така равномерно.

Само нейният живот се променяше. Ако го позволеше.

Да се издържа с това, което обича да прави? Да го използва свободно и с удоволствие и да получава в замяна всичко, от което има нужда? Възможно ли бе? Можеше ли да е истина?

Едва сега осъзна, че чувството, което гореше гърлото ѝ и кипеше в кръвта ѝ не бе паника. Беше вълнение.

— Сериозно ли говориш? Мислиш ли, че рисунките ми ще пасват на историята ти?

— Иначе нямаше да го кажа. Изборът е твой.

— Мой — каза тя тихо, сякаш въздъхна. — Тогава, да, много би ми харесало — гласът ѝ беше бавен, замислен. Но когато осъзна

пълния смисъл на предложението му се завъртя, а очите ѝ заблестяха. Той виждаше малките сребърни светлинки. — Би ми доставило удоволствие да работя с теб по това. Кога започваме?

Той пое протегнатата ѝ ръка и твърдо я стисна в своята.

— Току-що го направихме.

По-късно Роуън празнуваше в собствената си кухня с чаша вино и препечен сандвич със сирене и се опитваше да си спомни дали някога е била по-щастлива.

Не мислеше, че е била.

Така и не стигна до града за книги и търсене на къща, но и това щеше да стане. Вместо това бе поставила началото на нова кариера, която я изпълваше с трепет.

Сега имаше възможност, истинска, осезаема възможност за нова посока.

Не че щеше да е лесно с Лиъм Донован. Дори напротив, реши тя, докато облизваше сиренето от пръста си. Той беше изискващ, на моменти арогантен и много, много голям перфекционист.

Беше направила половин дузина скици на гноми от Фърт, преди той да одобри една.

А одобрението му, спомни си, представляваше изсумтяване и кимване.

Е, тя нямаше нищо против. Не искаше да бъде потупвана по главата, нито имаше нужда от възторжени похвали. Оценяваше факта, че той очакваше от нея да се справи добре, че вече бе приел, че ще са добър екип.

Екип. Тя направо можеше да прегърне тази дума. Това я правеше част от нещо. След всички тези години, в които тихо мечтаеше, сега разказваше истории. Не с думи, никога не намираше точните думи. С рисунки. С това, което обичаше най-много и за което през годините бе убедила сама себе си, че е само хоби и нищо повече.

Сега това бе нейно.

Все пак, тя бе практична жена. Щеше да остави удоволствието настрана и да стигне до основното, да договори с него условията. Жалко, че не беше достатъчно умна да прикрие чистото си удивление при сумата, която той каза, че ще ѝ плати за работата.

Сега щеше да си получи къщата, помисли си и с радостен кикот си наля втора чаша вино. Щеше да си купи повече художествени

принадлежности, още книги. Щеше да намери чудесни антични мебели, с които да обзаведе новия си дом.

И да заживее щастливо, помисли и вдигна тост. Сама.

Отърси се от леката болка. Свикваше да е сама. Харесваше ѝ. Може би още чувстваше леко привличане към Лиъм, но разбираше, че не трябва да му се поддава, щом ще работят заедно.

Той със сигурност не ѝ бе дал знак, че желае някаква по-лична връзка. Това нараняваше леко гордостта ѝ, но и с това бе свикнала.

Беше си паднала сериозно по капитана на отбора по дебати в последната си година в гимназията. Ясно си спомняше пърхането и трепетите, които се появяваха всеки път, когато го погледнеше. И как нещастно си пожелаваше да е по-отворена, по-бляскаво красива, по-уверена, като момичето, с което той бе започнал да ходи сериозно.

След това в колежа в курса по английски имаше един поет със сантиментални очи и мрачен поглед към живота. Когато накрая, след почти цял семестър, бе обърнал трагичните си очи към нея, тя бе паднала като зрял плод от клона.

Не съжеляваше за това, въпреки че след две кратки седмици той бе обърнал същите трагични очи към друга жена. В края на краищата бе получила две седмици романс като от приказка и бе отдала девствеността си на мъж с някаква чувствителност, ако не моногамност.

Не след дълго осъзна, че не го е обичала. Беше обичала представата за него. След това нехайния начин, по който я бе отхвърлил, вече не я нараняваше толкова.

Мъжете просто не я намираха... завладяваща, реши тя. Мистериозна или секси. А за съжаление тези, които най-много я привличаха, бяха точно такива.

А Лиъм бе всичко това и повече.

Разбира се, съществуваше Алън, спомни си тя. Сладкият, стабилен, разумен Алън. Макар да го обичаше, бе осъзнала веднага след като станаха любовници, че с него никога няма да изпита диво вълнение, разяждаща нужда или прилив на копнеж.

Бе опитала. Родителите ѝ го бяха приели и изглеждаше логично тя постепенно да се влюби и да си устрои живота с него.

Не бе ли мисълта за този удобен живот, тази, която накрая я уплаши достатъчно, за да я накара да избяга?

Сега можеше да каже, че е била права да го направи. Щеше да е грешка да се задоволи с по-малко от... всичко. С по-малко от това, което откриваше сега. Собственото си място и нужди, недостатъците и талантите си.

Те не биха разбрали, още не. Но след време щяха да разберат. Бе сигурна. След като се установи в собствен дом, със собствена кариера, щяха да го видят. Може би, щяха дори да се гордеят с нея.

Тя хвърли поглед към телефона, замисли се и след това поклати глава. Не, още не. Нямахше да се обажда на родителите си и да им казва какво прави. Не още. Не искаше да чува съмнението, загрижеността, внимателно прикритото нетърпение в гласовете им и да разваля момента.

Моментът бе толкова хубав. Затова, когато чу почукването на вратата, скочи. Беше Лиъм, трябваше да е Лиъм. Това бе чудесно. Беше ѝ донесъл още работа и можеше да седят в кухнята и да обсъждат, да се забавляват.

Щеше да направи чай, помисли си, докато бързаше през бунгалото. Чаша и половина вино бе достатъчно, ако искаше умът ѝ да е абсолютно бистър. Хрумнала ѝ бе още една идея за Земята на Огледалата и отражението на червеното море, докато се връщаше вкъщи.

Отвори вратата, нетърпелива да му каже. Радостната ѝ приветствена усмивка се превърна в чист шок.

— Роуън, не трябва да отваряш вратата, без преди това да видиш кой е. Прекалено си доверчива.

Пролетният вятър подухваше зад гърба на Алън, докато той прекрачваше прага.

ГЛАВА 7

— Алън, какво правиш тук?

Веднага усети, че звучи рязко и негостоприемно, почти обвинително. Можеше да го види в изненадата на обиденото му лице.

— Минаха повече от три седмици, Роуън. Решихме, че би оценила малко личен контакт. А и честно казано... — той прекара ръка през пясъчно русата коса, която падаше над челото му. — Гласът ти при последното обаждане разтревожи родителите ти.

— Гласът? — Тя се наежи и с усилие опита да се усмихне. — Не виждам защо. Казах им, че съм добре и съм се устроила.

— Може би това ги притеснява.

Тревогата в откритите му кафяви очи предизвика леко усещане за вина. Той свали палтото си, спретнато го постави на перилата и иззад вината се надигна възмущение.

— Защо биха се тревожили?

— Никой от нас не знае какво наистина правиш тук и какво се опитваш да постигнеш като се изолираш от всички.

— Всичко това го обясних — към вината се прибави и досада. Това беше нейното бунгало, дяволите да го вземат, нейния живот, а в тях нахлуваха и ги поставяха под съмнение. Възпитанието я накара да посочи един стол.

— Заповядай, седни. Искаш ли нещо? Чай, кафе?

— Не, добре съм така, но благодаря. — Той седна, изглеждайки съвсем не на място със стегнатия си сив костюм и колосана бяла оксфордска риза. Все още носеше консервативна раирана вратовръзка със спретнат възел. Дори не му идваше на ум да го разхлаби.

Огледа стаята, след като седна на стола до тихия огън. За него бунгалото изглеждаше грубо и твърде изолирано. Къде беше културата — музеите, библиотеките, театрите? Как можеше да издържи Роуън заровена тук наред гората със седмици?

Той беше сигурен, че тя има нужда само от лек подтик и щеше да си опакова багажа и да се върне. Родителите ѝ го бяха уверили в това.

Той ѝ се усмихна — тази крива, леко объркана усмивка, която винаги докосваше сърцето ѝ.

— Какво, за Бога, правиш тук по цял ден?

— Разказах ти в писмата си, Алън, — тя седна срещу него и се облегна напред. Сигурна бе, че този път ще може да го накара да разбере. — Отделям време да размишлявам, да си обясня нещата. Правя дълги разходки, чета, слушам музика. Доста рисувам. Всъщност...

— Роуън, всичко това е хубаво и е добре за няколко дни — прекъсна я той с толкова подчертано търпение в гласа, че тя моментално стисна зъби. — Но това едва ли е твоето място. Достатъчно лесно е човек да прочете между редовете на писмата ти, че си развила някаква романтична привързаност към самотата и живота в малко бунгало наред нищото. Но това не е езерото Уолдън.

Той отново ѝ се усмихна, но този път не успя да я размекне.

— А аз не съм Торо. Съгласна съм. Но съм щастлива тук, Алън.

Не изглежда щастлива, отбеляза той. Изглеждаше раздразнителна и изнервена. Уверен, че може да ѝ помогне, той я потупа по ръката.

— Може би засега. Но какво ще стане след няколко седмици, когато осъзнаеш, че това е само... — той махна леко с ръка — само пауза. Тогава ще е твърде късно да си върнеш работата в училище, да се запишеш в летните курсове, които искаше да посещаваш за докторската степен. Наемът на апартамента ти изтича след два месеца.

Тя държеше ръцете си здраво стиснати в скута, за да не свие юмруци и в яда си да заудря облегалките на стола.

— Не е просто пауза. Това е живота ми.

— Точно така — той разцъфна срещу нея, често го беше виждала такъв, особено когато някой особено бавен ученик успееше да схване трудно обяснение. — А животът ти е в Сан Франциско. Скъпа, и двамата знаем, че имаш нужда от повече интелектуални занимания, отколкото можеш да намериш тук. Имаш нужда от изследванията си, от учениците. Ами ежемесечната сбирка на читателския ти клуб? Сигурно ти липсва. А курсовете, които искаше да посещаваш? Не си казала и дума за дисертацията, която пишеше.

— Не съм я споменала, защото не я пиша. Няма да я пиша. — Вбесяваше се, че пръстите ѝ започват да треперят, затова ги разтегна и

скочи на крака. — И не съм планирала да посещавам курсове, други го планираха вместо мен. Както планираха и всяка стъпка, която правех. Не искам да уча, не искам да преподавам. Не искам интелектуални занимания, които не избирам аз. Точно това ти казах и преди, това, казах и на родителите си. Но вие просто отказвате да чуете.

Той примигна, шокиран от внезапната ѝ разпаленост.

— Защото сме загрижени за теб, Роуън. Много. — Той също се изправи. Гласът му бе станал успокоителен. Наистина бе избухнала, но Алън разбираше, че когато го прави, всъщност издига стена, която никаква логика не би могла да събори. Просто трябваше да изчака това да отмине.

— Знам, че сте загрижени — обезсърчена, тя притисна пръсти към очите си. — Затова искам да чуете, да разберете или пък ако разбирането е твърде много, то поне да приемете. Правя това, което имам нужда да правя. И, Алън... — тя отпусна ръце и го погледна право в очите. — Няма да се върна.

Лицето му се втвърди, а очите му станаха хладни както когато излагаше логични аргументи, а тя не се съгласяваше.

— Наистина се надявах, че досега ще си приключила с тази глупост и ще се върнеш с мен тази вечер. Мога и да намеря хотел в околността и да изчакам няколко дни.

— Не, Алън, не разбираш. Няма да се върна в Сан Франциско. Въобще. Нито сега, нито по-късно.

Ето, каза го. Сякаш огромна тежест падна от сърцето ѝ. Стана ѝ леко, дори когато видя раздразнението в очите му.

— Това са глупости, Роуън. Това е твоя дом, разбира се, че ще се върнеш.

— Говориш за твоя дом и дома на родителите ми. Това не го прави мой. — Тя се пресегна да хване ръцете му, искаше той да е доволен от плановете ѝ, колкото бе и тя. — Моля те, опитай се да разбереш. Тук ми харесва. Чувствам се толкова на място, у дома. Никога преди не съм се чувствала така. Дори имам работа — рисувам. Става въпрос за художествената работа за една компютърна игра. Толкова е забавно, Алън. Толкова вълнуващо. И ще потърся да си купя къща някъде в околността. Мой дом, близо до морето. Ще си засадя градина, ще се науча да готвя и...

— Полудяла ли си? — Той протегна ръце и сграбчи нейните почти болезнено. Изобщо не бе забелязал искрената ѝ радост, а само думите, които му се струваха близо до умопомрачение. — Компютърни игри? Градини? Чуваш ли се?

— Да, за първи път в живота си наистина се вслушвам в себе си. Нараняваш ме, Алън.

— Наранявам те? — Тонът му бе наподобяваше пиццене — нещо, което никога не бе чувала от него. Той премести хватката си от ръцете към раменете ѝ. — Ами какво чувствам аз, какво искам? По дяволите, Роуън, Бях търпелив с теб. Ти си тази, която изведнъж и без смислена причина реши да промени връзката ни. Една нощ сме любовници, на следващия ден не сме. Не съм настоявал, нито съм те притискал. Опитах се да проявя разбиране, знам, че имаш нужда от повече време.

Тя осъзна, че е оплескала нещата. Бе объркала всичко и ненужно го бе наранила с неспособността си да намери точните думи. Дори сега се бореше с тях.

— Съжалявам, Алън. Съжалявам. Не бе въпрос на време. Беше...

— Заобикалях това твое неразбираемо раздражение — продължи той, ядосан толкова, че да я разтърси леко. — Дадох ти повече време, отколкото някой би могъл да очаква, вярвайки, че искаш малко повече свобода, преди да се установим и да се оженим. А сега компютърни игри? Игри? И бунгала в гората?

— Да. Алън...

Тя беше близо до сълзите, съвсем близо. Вдигна ръка към гърдите му, не за да го отблъсне, а да го успокои. С мощен див вой вълкът скочи през отворения прозорец. Белите му зъби блестяха на светлината на лампата, той се изправи, а от гърлото му излезе злобно ръмжене.

Силните му предни лапи стигаха точно до раменете на Алън и го повалиха назад. Масата се счупи под теглото на двамата. Преди Роуън да успее да си поеме дъх, Алън лежеше побелял на пода, а черният вълк се канеше да захапне врата му.

— Не, не. — Ужасът ѝ даде бързина и сила. Тя се хвърли към тях и обви ръце около врата на вълка. — Недей, не го наранявай. Не ми е причинил болка.

Усещаше как мускулите под нея вибрират, чуваше ръмженето като заплашителна гръмотевица. През ума ѝ мина ужасяваща гледка на

разкъсана плът, бликаща кръв и писъци. Без да се замисли се премести, застана с лице между двамата и погледна в блестящите очи на вълка. Видя в тях ярост.

— Той не ми е причинил болка — каза спокойно. — Той е приятел. Разстроен е, но никога не би ме наранил. Пусни го да стане, моля те.

Вълкът отново изръмжа и ѝ се стори, че в очите му проблесна нещо почти... човешко. Можеше да помирише дивото около него, в него. Много нежно опря буза до неговата.

— Всичко е наред — устните ѝ галеха козината му. — Всичко е наред.

Той бавно се отдръпна, но тялото му избута нейното, докато не застана между нея и Алън. За всеки случай, тя задържа ръка на гривата на врата му, докато се изправяше.

— Съжалявам, Алън. Наранен ли си?

— За Бога, за Бога! — само успя да каже с треперещ глас. От ужас мускулите му бяха омекнали като желе. Всеки дъх гореше дробовете му, гърдите му бяха ожулени, където го бе атакувал звяра. — Махни се от него, Роуън. Махни се. — Въпреки че трепереше от шока, той успя да се изправи и сграбчи една лампа. — Махни се, качи се горе.

— Да не си посмял да го нараниш! — Тя възмутено изтръгна лампата от нестабилните ръце на Алън. — Той само ме защитаваше. Мислеше, че ме нараняваш.

— Защитаваше те? В името на Бога, Роуън, това е вълк.

Тя се отдръпна, когато той опита да я хване, след това последва инстинкта си и каза вероятно първата чиста лъжа в живота си.

— Разбира се, че не е. Това е куче. — Стори ѝ се, че усети как вълкът потрепери под ръката ѝ при тези думи. С крайчеца на окото си го видя да повдига глава и... е, изгледа я кръвнишки. — Моето куче — настоя. — И направи точно това, което би очаквал от едно добре тренирано куче. Защити ме от това, което сметна за заплаха.

— Куче? — Объркан и съвсем не убеден, че гърлото му няма да бъде разкъсано, Алън отмести поглед към нея. — Ти имаш куче?

— Да — лъжата започваше да я затруднява. — Ммм. Както можеш да видиш, тук съм в пълна безопасност с него.

— Каква порода е това куче?

— Не знам точно. — Помисли си, че бе ужасна лъжкиня. — Но е чудесна компания и както виждаш, няма повод за тревога от това, че съм сама. Ако не го бях спряла, щеше да те ухапе.

— Дяволски прилича на вълк.

— Наистина, Алън, — тя се постара да не се разсмее, но гласът и стана тънък и писклив. — Чувал ли си за вълк, който скача през прозорци и приема заповеди от жена? Невероятен е. — Тя се наведе и потърка лице в козината му. — И е нежен с мен като лабрадор.

Сякаш отвратен вълкът ѝ хвърли поглед, твърд като стомана и отиде да седне до огъня.

— Виждаш ли? — Не си позволи да въздъхне облекчено, макар да ѝ се искаше.

— Никога не си казвала, че искаш куче. Мисля, че съм алергичен. — Изрови една кърпичка, за да сподави първото кихане.

— Много неща не съм казвала никога. — Отново отиде до него и постави длани на ръцете му. — Съжалявам за това, съжалявам, че не знаех какво да кажа или как да го кажа до сега.

Очите на Алън продължаваха да се връщат към вълка.

— Би ли го извела навън?

Да го изведе? Усети как в гърлото ѝ отново се надига лек кикот. Вълкът идваше и си отиваше, когато пожелаеше.

— И така е добре, наистина. Ела и седни, още си разтреперан.

— Чудо голямо — промърмори той. Би я помолил за бренди, но си помисли, че тя вероятно ще трябва да излезе от стаята, за да го донесе. Не искаше да рискува да остане насаме с това огромно черно чудовище.

Сякаш за да докаже колко е прав, вълкът оголи зъби.

— Алън — Роуън седна на канапето до него и взе ръцете му в своите. — Съжалявам. Съжалявам, че преди не се разбирах достатъчно добре, за да можеш и ти да ме разбереш. Че не съм това, което си се надявал, че ще бъда. Не мога да променя това и не мога да върна нещата такива, каквито бяха.

Алън отново отметна гъстата си коса.

— Роуън, бъди разумна.

— Разумна съм по начина, по който разбирам това. Харесвам те, Алън, и то много. Беше чудесен с мен. Сега ми бъди приятел и бъди

честен. Ти не си влюбен в мен. Просто изглеждаше правилно да бъдеш.

— Разбира се, че те обичам, Роуън.

Усмивката ѝ бе леко тъжна, докато отмяташе косата му назад.

— Ако беше влюбен в мен, нямаше да можеш да се държиш толкова разумно, та да спреш да спиш с мен. — Усмивката ѝ се изпълни с привързаност при притеснението му. — Алън, ние бяхме добри приятели, но посредствени любовници. Между нас нямаше страст, нито отчаяна нужда и безразсъдност.

Откровеното обсъждане на такава тема го смуцаваше. Би се изправил, за да се разтъпче, но вълкът отново изръмжа.

— Защо трябва да има?

— Не знам, просто знам, че би трябвало. Трябва да ги има. — Тя замислено се пресегна да оправи вратовръзката му. — Ти си синът, който родителите ми винаги са искали. Мил, умен и толкова чудесно стабилен. Те обичат и двамата ни. — Вдигна поглед към него и помисли, надяваше се, че вижда наченки на разбиране. — Затова предположиха, че ще се съберем и оженим. И те убедиха, че и ти го искаш. Но наистина ли го искаш, Алън?

Той погледна към хванатите им ръце.

— Не мога да си представя да не си част от живота ми.

— Винаги ще бъда част от него. — Тя отметна глава, наведе се и докосна с устни неговите. При този жест вълкът се надигна, приближи се и изръмжа. Разсеяно сложи ръка на главата му, отдръпна се и се загледа в Алън. — Това накара ли кръвта ти да бушува и сърцето ти да се преобърне? Разбира се, че не — прошепна, преди той да успее да отговори. — Ти не ме желаеш, Алън, не и по начина, по който желае един лудо влюбен мъж. Не можеш да подчиниш любовта и страстта на логиката.

— Ако се върнеш, бихме могли да опитаме. — Тя само поклати глава и той стисна ръката ѝ по-здраво. — Не искам да те загубя, Роуън. Ти си важна за мен.

— Тогава ме остави да бъда щастлива. Покажи ми, че поне един човек, за когото съм важна и който е важен за мен, приема това, което искам да правя.

— Не мога да те спра — вече примирен, той вдигна рамене. — Променила си се, Роуън. Променила си се за три кратки седмици.

Може би си щастлива, а може би само се правиш на такава. И в двата случая, ние всички ще сме на разположение, ако си промениш решението.

— Знам.

— Трябва да тръгвам. — Той хвърли предпазлив поглед към обикалящия вълк и стана. — Не знам какво да мисля, Роуън, и наистина не знам какво да кажа на родителите ти. Те бяха сигурни, че ще се върнеш с мен.

— Кажим им, че ги обичам. И че съм щастлива.

— Ще им кажа... и ще се опитам да ги убедя. Но тъй като не съм сигурен, че и аз го вярвам... — той отново кихна и се отдръпна назад. — Не ставай — каза й, уверен, че е в по-голяма безопасност, докато ръката й се намира върху свирепата глава. — Сам ще изляза. Трябва да вземеш нашийник за това същество, поне... увери се, че има всички ваксини и...

Кихането разтреса дългурестото му тяло и той се насочи към вратата с кърпичка на лицето. Имаше чувството, че кучето му се хили, което, както сам знаеше, бе абсурдно.

— Ще ти се обадя — успя да каже и се измъкна на чист въздух.

— Нараних го — Роуън дълбоко въздъхна и положи буза на върха на главата на вълка и се заслуша в звука на двигателя на наетата кола. — Не можах да го избегна. Както не успях да го обикна. — Тя обърна лице, търсейки утеха в топлата, мека козина. — Толкова си смел, толкова силен — прошепна. — И изплаши бедния Алън до смърт.

Леко се засмя, но звукът бе опасно близо до хлипане.

— Мен също, предполагам. Изглеждаше величествено като влезе през прозореца. Толкова див и свиреп. Толкова красив. Щракащи зъби, блестящи очи и невероятно тяло, плавно като дъжд.

Тя се приплъзна от канапето и коленичи, зарови се в него.

— Обичам те — прошепна и усети как той трепна, докато го галеше. — Толкова е лесно с теб.

Останаха така много дълго, вълкът гледеше втренчено угасващия огън, заслушан в тихото й дишане.

Лиъм я държеше заета и прекарваше доста време с нея през следващите три седмици. Работата й харесваше и това му служеше като оправдание за многото време, което прекарваше с нея. Вярно

беше, че повечето скици би могла и би трябвало да направи сама, но тя не оспори настояването му да ходи у тях всеки ден, за да работят.

Беше само за да... да я наглежда, казваше си. Да я наблюдава, за да може да реши какво да предприеме. И кога. Не че искаше компанията ѝ особено. Предпочиташе да работи сам и със сигурност не изпитваше нужда да бъде разсейван от нея, от уханието и мекотата ѝ. Или пък бърборенето, на моменти толкова чаровно и открито. Определено нямаше нужда от подаръците, които тя често носеше — плодови пайове, бисквити и малки сладкиши.

Поне половината пъти бяха клисави или прегорели и невероятно сладки.

Не че не можеше да мине и без нея и то много, много лесно. Казваше си го всеки ден, докато неспокойно очакваше пристигането ѝ.

Ако вечер я посещаваше като вълк, то беше само защото разбираше, че е самотна и че очаква тези посещения. Може и да му доставяше удоволствие да лежи до нея на голямото легло с балдахин и да я слуша да чете на глас някоя от книгите си. Да я гледа как заспива неизменно с очила на носа и светната лампа.

И ако често я наблюдаваше как спи, то не беше, защото бе толкова прекрасна, толкова крехка, а само защото бе пъзел, който трябваше да подреди. Проблем, който изискваше логическо решение.

Продължаваше да се самоубеждава, че сърцето му бе добре защитено.

Знаеше, че следващата стъпка е да скъси дистанцията. Тогава щеше да постави в нейните ръце избора какво да бъдат един за друг. Преди да го направи обаче, тя трябваше да знае кой е той и какъв е.

Можеше да я направи своя любовница, без да се разкрива. Беше го правил преди, с други жени. В края на краищата какво ги засягаше това? Силите, наследството и живота му си бяха негови. Но с Роуън можеше да е различно. Тя имаше собствено наследство, за което не знаеше нищо. Скоро щеше да дойде моментът да ѝ го каже и да я убеди какво носи в кръвта си.

Неин избор беше какво щеше да направи по въпроса.

А изборът да я научи бе негов. Но той все още пазеше сърцето си. Да я желае бе приемливо, но любовта бе твърде голям риск.

В нощта на слънцестоенето, когато магията бе силна, а мракът падаше късно, той подготви кръга. Застана в центъра на каменния кръг,

дълбоко в гората. Въздухът пееше около него — сладката песен на предците, жизнерадостната мелодия на младите, трептящите напеви на арфа. Свещите бяха бели и нежни, също като цветята, които лежаха между тях. Той бе облечен в роба с цвят на лунна светлина, опасана вместо с колан, с украшения, показващи ранга му. Вятърът развя косата му, когато вдигна глава към последните лъчи на залязващото слънце. Светлината им гореше дърветата и хвърляше сред клоните блестящи златни искри, които падаха като остри мечове в нозете му.

— Туй, що правя тук, правя свободно, но не се обричам на жената, или на кръвта си. Не поемам дълг, не давам обещания. Чуй гласа ми, преди да отmine най-дългия ден. Ще я повикам и тя ще дойде, но няма да използвам нищо от силите си след този призив. Какво да види, запомни и повярва ще зависи от самата нея.

Той видя как големия сребрист бухал се спуска и надменно каца на кралския камък.

— Татко, — каза официално и се поклони. — Желанията ти са ми известни, но ако се ръководя от тях, как бих могъл да ръководя останалите мъдро?

Знаейки, че думите му ще предизвикат раздражение, Лиъм се извърна, преди усмивката да се появи на устните му. Отново вдигна лице.

— Призовавам Земята. — Разтвори ръка и показа плодородната пръст, която държеше. — И Вятъра. — Бризът се изви диво, завъртайки пръстта в спирала. — И Огъня. — Две колони ледено сини пламъци затрептяха. — Бъдете свидетели на съдбата. С песен в кръвта и сила в ръката.

Очите му заблестяха — близнаци на пламъците, разсичащи мрака.

— Да почета и двете съм дошъл в тази странна земя. Дали тя е моя и двамата ще видим. Тъй желая, нека стане.

Той се обърна и започна да пали всяка свещ с махване на ръката, когато пламъците на всички не се устремиха към небето, златни и изправени като стрели. Вятърът се надигна, виейки като хиляди вълци, тръгна на лов, но остана топъл и изпълнен с уханье на гора, море и диви цветя. Вееше ръкавите на робата му, рошеше косата му. Той усети в него силата на нощта.

— Луна, бяла, с пълна мощ, при мен води я тази нощ. До море в кръга да стигне. Тъй желая, нека стане. — Той сведе ръцете, които бе вдигнал към небето и се взря в нощта, отвъд дърветата и тъмнината, където тя неспокойно спеше в леглото си.

— Роуън, — каза тихо като въздишка. — Време е. Няма да ти сторя зло. Само това обещание давам. Няма нужда да се събуждаш. Знаеш пътя от сънищата си. Чакам те.

Нещо... я зовеше. Можеше да го чуе — шепот в съзнанието ѝ, въпрос. Тя се въртеше насън и търсеше отговор, а намираше само учудване. Изправи се и се протегна, наслаждавайки се на допира на новата копринена нощничка до бедрата си. Толкова бе хубаво да се измъкне от памучната пижама. Усмивайки се на себе си, облече халат в същия оттенък на синьото като очите ѝ и обу чехли. По кожата ѝ пробягваха тръпки на очакване. В полусън тя слезе по стъпалата, проследявайки с пръсти извивката на перилата. Светлината в очите ѝ, усмивката на устните ѝ принадлежаха на жена, отиваща на среща с любовника си.

Мислеше за него, за Лиъм — любовника от сънищата ѝ — докато излизаше от къщата и навлизаше във виещата се бяла мъгла.

Дърветата се криеха зад нея, а пътеката бе невидима. Въздухът милваше тялото ѝ, топъл и влажен, и сякаш въздишаше, преди да се раздели пред нея. Тя вървеше в това меко бяло море от мъгла без страх, пълната луна огряваше небето над нея, а звездите блестяха като парченца лед.

Дърветата я заобикаляха като пазачи. Папратите се движеха под напора на влажния вятър, а капчиците вода по тях блещукаха. Тя чу дълбокия протяжен вик на бухал и без колебание се обърна към звука. Внезапно го съзря — огромен и величествен, сребрист като мъглата, с отблясък на злато до гърдите и пламтящи зелени очи. Сякаш се разхождаше из някоя приказка. Част от съзнанието ѝ разпознаваше, признаваше и приемаше нейната магия, докато друга част от нея спеше, още не беше готова да види, да знае. Въпреки това сърцето ѝ биеше силно и равномерно, а стъпките ѝ бяха леки и бързи.

Ако наистина имаше очи, които да надничат иззад дантелените клонки на папратите, ако в действителност звънтеше радостен смях от високите клони на елите, то тя можеше само да им се наслаждава.

При всяка стъпка, всеки завой на пътеката, мъглата се разсейваше, за да ѝ покаже пътя. Водата тихо пееше. Тя видя греещите светлини — малки огньове в нощта. Усети уханието на море, восък на свещи и сладкия аромат на цветя. Меката усмивка се разшири, когато излезе на сечището до каменния кръг.

Мъглата се виеше около него, но не навлизаше между камъните, свещите и цветята. Той бе застанал в центъра, робата му бе бяла като лунната светлина, светлина и сила искряха от скъпоценностите около кръста му.

Ако сърцето му бе подскочило при вида ѝ, ако бе затреперило до границата, която се бе клел, че няма да прекрачи, то той не му обърна внимание.

— Ще влезеш ли, Роуън? — попита и ѝ протегна ръка.

Някъде в нея се надигнаха копнеж и трепет, но усмивката не слезе от лицето ѝ при следващата крачка.

— Разбира се — и навлезе между камъните.

Въздухът забумтя по кожата, в сърцето ѝ. Чуваше шепота на камъните. Пламъчетата на свещите трепнаха, залюляха се, а след това отново се изправиха.

Пръстите им се докоснаха. Очите ѝ останаха приковани в неговите, когато здраво я хвана.

— Сънувам те всяка нощ — прошепна като въздишка и понечи да се приближи до него, но той постави ръка на рамото ѝ. — А през деня копнея за теб.

— Не разбираш — нито наградите, нито последствията. А трябва.

— Знам, че те желая. Ти вече ме прелъсти, Лиъм.

Леко чувство на вина пропълзя по гръбнака му.

— И аз имам нужди.

Тя се протегна и сложи ръка на бузата му. Гласът ѝ беше толкова мек, колкото неговия груб.

— Имаш ли нужда от мен?

— Желая те — да се нуждае би било твърде много, твърде рисковано, проява на слабост.

— Тук съм — вдигна лице към неговото. — Няма ли да ме целунеш?

— Да — наведе се, а очите му останаха отворени, приковани в нейните. — Запомни това — прошепна, когато устните му бяха на един дъх разстояние от нейните. — Запомни това, Роуън, ако можеш. — Устата му леко я докосна веднъж, и отново. Опитваше я. Нежното ухапване я накара да потрепери.

Тя въздъхна дълго и тихо, когато той покри устата ѝ със своята, възползвайки се от момента се гмурна във вкуса ѝ. Топлият, бавен допир на езиците им ускори пулса му, призова кръвта му.

От двете им страни ярко гореше хладния син огън.

— Прегърни ме, Лиъм, докосни ме. Толкова дълго чаках.

Звукът, който излезе от гърлото му, бе нещо средно между ръмжене и стон. Той я притегли към себе си и ръцете му я заобхождаха.

Вземи я тук, вземи я тук, в кръга, където ще се обвържем. Всичко ще се реши. Инстинктивната нужда да я покрие с тялото си, да се зарови в нея, упорито се бореше с чувството му за чест. Какво значение имаше какво знае тя, какво иска или вярва? Какво значение има какво ще спечели или загуби той? Съществуваше сегашния момент, само той — тя беше нетърпелива и възбудена в ръцете му, а устните ѝ горяха като пламък под неговите.

— Легни тук с мен — устните ѝ се откъснаха от неговите и лудо заобхождаха лицето му, врата му. — Люби се с мен тук — тя вече знаеше какво би било. Сънища и фантазии танцуваха в съзнанието ѝ и тя знаеше — нетърпеливо и първично, бързо и страстно. Тя искаше, желаше това лудо, безумно вълнение.

С едно грубо движение той свали халата от раменете ѝ и опря зъби до голата плът. Вкусът ѝ се разля в него — опияняващо вино, което замъгляваше сетивата му.

— Знаеш ли кой съм? — запита.

— Лиъм. — Името вече пулсираше в съзнанието ѝ.

Той я отдръпна назад и се втренчи в очите ѝ.

— Знаеш ли какъв съм?

— Различен — само в това бе сигурна, въпреки че повече, много повече от това се рееше на границата на сетивата ѝ.

— Все още се страхуваш да разбереш. — Ако се страхуваше от това, колко повече би се страхувала от собствената си кръв? — Когато

можеш да го кажеш на глас, ще си готова да ми се отдадеш. И да вземеш това, което ти давам.

Очите ѝ блестяха, дълбоки и сини. Трепереше не от страх или студ, а от желание, стремящо се да намери отдушник.

— Защо това не е достатъчно?

Той погали с ръка косата ѝ, успокояваше я, борейки се да успокои самия себе си.

— Магията носи своите отговорности. Тази нощ, най-кратката нощ, тя танцува в гората, пее по хълмовете на родния ми дом, язди вълните и се рее във въздуха. Тази нощ тя празнува. Но утре, винаги на утрешния ден трябва да си спомни предназначението си. Почувствай радостта ѝ.

Той целуна веждите ѝ, двете ѝ бузи.

— Тази нощ, Роуън Мъри от рода О'Мара, ще запомниш това, което желаш. А утре, изборът е твой. — Отстъпи назад, разпери ръце и робата изплющя около него.

— Нощ минава с блясък и бързина, зора ще дойде с най-мека светлина. Ако усетиш повик на кръвта, ела при мене. — Направи пауза, улови погледа ѝ и го задържа. — Както ти желаш, нека стане.

Наведе се, взе китка маргаритки и ѝ ги подаде.

— Приятни сънища, Роуън.

Ръкавите на робата му паднаха назад, откривайки здрави мускули. С един изблик на силата си, той я отпрати.

ГЛАВА 8

Слънчевата светлина грееше ярко през прозорците. Мърморейки недоволно, Роуън ѝ обърна гръб и зарови лице във възглавницата.

Искаше да спи, за да дойдат онези чудесни, ярки сънища, в които да потъне. Остатъци от тях все още плуваха в съзнанието ѝ.

Мъгла и цветя. Лунни лъчи и пламък на свещи. Сребърният образ на бухал, тихия рев на морето. И Лиъм в бяла роба, с блещукащи скъпоценни камъни по колана, застанал в центъра на каменен кръг.

Можеше да усети горещия му мъжки вкус по езика си, да почувства лекото движение на безмилостно поддържани във форма мускули, не съвсем равномерното биене на сърцето му до нейното.

Само трябваше пак да потъне в сън, за да го преживее отново.

Вместо това се въртеше неспокойно, без да може да намери всичко това или него.

Беше толкова истинско, помисли си, потърквайки с буза възглавницата и поглед вперен в слънчевите лъчи. Толкова истинско и толкова... чудесно. Често бе имала странни и доста ясни сънища, особено като дете.

Майка ѝ казваше, че е въпрос на въображение, а нейното бе доста богато. Но трябвало да се научи да различава реалността от измислиците.

Много често предпочиташе измислиците. Знаеше, че това малко тревожи родителите ѝ и затова ги бе изоставила. Реши, че причината сънищата да се завръщат толкова начесто сега, бе решението ѝ да поеме по свой път.

Нямаше нужда от експерт, за да разбере защо сънуваше толкова често Лиъм — и то романтични и еротични сънища. Предположи, че най-разумното нещо е просто да им се наслади и да не забравя кое е реално и кое не.

Тя се протегна, вдигна високо ръце и ги хвана. Усмихна се на себе си и си припомни това, което можа.

Съновна версия на играта, по която работеха помисли си. Лиъм бе героя, а тя — героинята. Магия и мъгла, романтика и отрицание. Кръг от камъни, които шепнеха, свещи с пламък, който не трепваше от вятъра. Огнени колони, сини като езерна вода. Мъгла, която се разделяше пред стъпките ѝ.

Прекрасно, помисли си, затвори очи и се опита да се върне назад и да си спомни какво ѝ бе казал той. Много добре си спомняше начина, по който я бе целунал. Нежно, а след това с жар и копнеж. Но какво бе казал? Нещо за избор, знание и отговорности.

Само ако можеше да подреди спомените си, можеше да му даде идея за сюжет за друга игра. Но единственото, което помнеше ясно, бе начина, по който ръцете му се движеха по тялото ѝ и нуждите, които напиреха в нея.

Сега работеха заедно, напомни си. Да мисли за него по този начин бе едновременно неуместно и глупаво. Последното, което искаше, бе да се залъгва, че той може да се влюби в нея по начина, по който добре осъзнаваше, че би могла да се влюби в него.

Вместо това щеше да мисли за работата и за удоволствието, което тя ѝ доставя. Щеше да мисли за къщата, която искаше да си купи. Беше време да направи нещо по въпроса. Но на първо време щеше да стане, да си направи кафе и да излезе на сутрешната си разходка.

Отхвърли чаршафите настрана. На леглото до нея имаше букет маргаритки.

Сърцето ѝ подскочи до гърлото и я задави. Дъхът ѝ, горещ и учестен, излизаше на пресекулки. Невъзможно, невъзможно, настояваше мозъкът ѝ. Но дори като стисна здраво очи, усещаше нежния аромат.

Трябва да ги е набрала и да е забравила. Но знаеше, че такива цветя няма около бунгалото ѝ, нито в гората. Спомни си, че такива бяха цветята в сънищата ѝ, разстелени като бели желания между пламъците на свещите.

Не бе възможно. Това бе сън, просто още един от сънищата, които идваха, откакто бе дошла на това място. Не беше вървяла в гората през нощта, през мъглата. Не беше ходила до сечището, при Лиъм, нито бе влизала в каменния кръг. Освен ако...

Сомнамбулизъм, помисли в пристъп на паника. Беше ли вървяла насън? Скочи от леглото, а погледът ѝ остана вперен в цветята, докато се пресягаше за халата си.

Подгъвът бе мокър, сякаш бе вървяла през росата.

Притисна халата до себе си, а през съзнанието ѝ твърде ясно летяха подробности от съня ѝ.

— Не може да е истина — думите отекнаха глухо. Започна да се облича с внезапен прилив на енергия. През целия път бяга, без да се запита кога гневът бе започнал да се бори със страха. Знаеше само, че той го бе предизвикал. Може би имаше нещо в чая, който правеше всеки ден. Нещо халюциногенно.

Това бе единственото разумно обяснение. Трябваше да има разумно обяснение.

Дишането ѝ бе накъсано, а очите — огромни, когато изкачи стълбите и почука на вратата му. Стискаше цветята в ръка, а кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Какво си ми направил? — запита в момента, в който той отвори вратата.

Той я погледна твърдо и отстъпи назад.

— Влез, Роуън.

— Искам да знам какво си ми направил. Искам да знам какво означава това. — Хвърли цветята по него.

— Ти ми донесе цветя веднъж — каза той, спокоен почти до грубост. — Знам, че ги обичаш.

— Сложил ли си нещо упойващо в чая?

Спокойствието се превърна в обида.

— Моля?

— Това е единственото обяснение. — Тя се обърна далеч от него и започна да обикаля стаята. — Нещо в чая, което да ме накара да си въобразявам неща, да правя разни неща. В нормално състояние никога не бих отишла в гората през нощта.

— Не се занимавам с такива отвари. — Той презрително сви рамене и тя се разтрепери от гняв.

— О, наистина ли? — Обърна се да го погледне в лицето. Косата ѝ падаше по раменете, очите ѝ горяха в яркосиньо. — А какви?

— Такива, които облекчават леките страдания на душата и тялото. Но не ми е... специалност.

— А каква ти е специалността тогава?

Той я погледна нетърпеливо.

— Ако разтвориш съзнанието си, ще видиш, че вече знаеш отговора на този въпрос.

Тя се втренчи в очите му. Образът на вълка мина през съзнанието ѝ, тя поклати глава и отстъпи назад.

— Кой си ти?

— Знаеш кой съм. И, дяволите да го вземат, дадох ти достатъчно време да го приемеш.

— Кое? Да приема кое? — повтори тя и заби пръст в гърдите му.

— Не разбирам нищо, свързано с теб. — Този път го бутна и собствения му темперамент се надигна. — Не разбирам нищо от това, което очакваш да знам. Искам отговори, Лиъм. Искам ги сега и няма да те оставя на мира, докато не ги получа. Няма да позволя да ме разиграват по този начин, да ме премятат или да ме използват. Затова ми кажи точно какво означава това! — Изтръгна цветята от ръката му. — В противен случай аз съм до тук!

— До тук, така ли? Искаш отговори? — Гневът и обидата надмогнаха разума и той кимна. — Е, добре тогава, ето ти отговор.

Той вдигна ръце. Студена, синя светлина, предизвикана от гнева, а не от необходимост, блесна изпод пръстите му. Прозрачна бяла мъгла се изви около тялото му, оставяйки открити само златните му очи — ярки и ясни.

Показаха се очите на вълка, светещи срещу нея, а той самия оголи зъби сякаш подигравателно, козината му блестеше черна като нощта.

Кръвта се отдръпна от главата ѝ, оставяйки я лека и замаяна, докато мъглата се разпръскваше. Чуваше някак отдалече накъсания звук на собственото си дишане и треперливия писък, който звучеше само в ума ѝ.

Тя изумена отстъпи назад. Зрението ѝ се замъгли, пред очите ѝ затанцуваха малки светлинки.

Той грубо изпсува, когато коленете ѝ се огънаха, ръцете му я уловиха, преди да падне.

— Проклет да съм, ако припаднеш и ме накараш да се чувствам като чудовище! — Леко я положи на един стол и натисна главата ѝ

между коленете. — Поеми си дъх и следващия път внимавай какво си пожелаваши.

Ято пчели жужаха в главата ѝ, по кожата се плъзгаха стотици ледени пръсти. Тя избърбори нещо, когато той вдигна главата ѝ. Щеше да се отдръпне, но ръцете му здраво държаха лицето ѝ.

— Просто погледни — прошепна, вече нежно. — Просто ме погледни! Бъди спокойна!

Този път будна и наясно, тя усети как съзнанието му я докосва. Инстинктивно се опитваше да се бори, вдигна ръце да го отблъсне.

— Не, не се бори с мен за това. Няма да ти навредя.

— Не... знам, че няма. — Знаеше го, беше необяснимо сигурна. — Може ли... може ли малко вода?

Тя примигна срещу чашата, която се бе озовала в ръката ѝ, без да разбере, поколеба се и видя раздражение да проблясва в очите му.

— Това е само вода. Имаш думата ми.

— Думата ти. — Тя отпи и колебливо въздъхна. — Ти си... — Беше твърде абсурдно, но го бе видяла. За Бога, беше видяла. — Ти си върколак.

Очите му се окръглиха от нещо, което би могло да бъде единствено шок, след това скочи на крака и се втренчи в нея едновременно объркано и яростно.

— Върколак? В името на Фин, откъде измисляш тези неща? Върколак — помърмори, докато обикаляше стаята. — Не си глупава, а просто упорита. Сега е ясен ден, нали? Да виждаш пълнолуние отвън? Да съм дошъл да ти хапя гърлото?

Измърмори някакви проклетия на галски, извърна се и я изгледа гневно.

— Аз съм Лиъм от рода Донован — каза с глас, изпълнен с гордост. — И съм магьосник.

— О, добре тогава — изсмя се бързо и леко истерично. — Така става.

— Не ми се дърпай — сопна се той, дълбоко наранен като я видя да обгръща с ръце раменете си.

— Дадох ти време да видиш, да се подготвиш. Нямахте да ти покажа толкова неочаквано, ако не ме бе предизвикала.

— Време да видя? Да се подготвя? За това? — Тя прокара трепереща ръка през косата си. — Кой би могъл? Може би отново

сънувам — прошепна, след това се изпъна в стола. — Сънищата. О, Боже!

Той видя мислите ѝ и пъкна ръце в джобовете си.

— Не съм взел нищо, което не си искала да даваш.

— Ти се люби с мен... дойде в леглото ми, докато спях и...

— Моето съзнание и твоето — прекъсна я. — Държах ръцете си далеч от теб... през по-голямата част от времето.

Кръвта се върна на лицето ѝ и запламтя.

— Това не са били сънища.

— Точно сънища си бяха. Щеше да ми дадеш дори повече, Роуън. И двамата знаем истината. Няма да се извинявам, че съм сънувал с теб.

— Сънувал с мен! — Заповяда си да се изправи, но трябваше да се хване за облегалката, за да остане на крака. — И трябва да го повярвам?

— Да. — Усмивка танцуваше край устните му. — Трябва.

— Да повярвам, че си магьосник. Че можеш да се превръщаш във вълк и можеш да влизаш в сънищата ми, когато пожелаеш.

— Когато и ти желаеш. — Реши, че може би е необходим друг подход. Подход, който би задоволил и двамата. — Ти въздишаше по мен, Роуън. Копнееше за мен. — Приблужи се и прокара длани по ръцете ѝ. — И се усмихваше насън, когато те оставях.

— Това, за което говориш, се случва в книгите и в игрите, които създаваш.

— В света също. Ти си в този свят. Заведох те там. Помниш последната нощ, виждам го в ума ти.

— Не гледай в ума ми! — Тя се отдръпна, ужасена, защото повярва, че може да го прави. — Мислите са нещо лично.

— А твоите често са толкова ясно изписани по лицето ти, че не се налага да гледам по-надълбоко. Няма да го правя, ако това те разстройва.

— Разстройва ме. — Захапа долната си устна. — Медиум ли си?

Той изсумтя обидено.

— Имам дарбата да виждам, ако това имаш предвид. Да правя заклинания, да призовавам гръмотевици... — Сви небрежно, елегантно рамене. — Да променям формата си по своя воля.

Да променя формата си. Мили Боже! Беше чела за подобни неща, разбира се. В книги, в митове и легенди. Не можеше да е истина. И все пак... можеше ли да отрече това, което бе видяла със собствените си очи? Което знаеше в сърцето си?

— Ти дойде при мен като вълк. — Ако беше полудяла, помисли си, то поне можеше да получи отговори в лудостта си.

— Тогава не те беше страх от мен. Други биха се страхували, но не и ти. Прие, ме, прегръщаше ме, плака на врата ми.

— Не знаех, че си ти. Ако знаех... — Други спомени изплуваха и тя спря. — Гледаше ме как се събличам! Седеше при мен, докато бях във ваната.

— Имаш красиво тяло. Защо трябва да се срамуваш, че съм го видял? Само преди няколко часа ме молеше да те докосвам.

— Съвсем различно е.

Нещо като неохотно веселие проблесна в очите му.

— Помоли ме да те докосна сега, когато знаеш, и ще бъде още по-различно.

Тя преглътна със затруднение.

— Защо не си... защо още не си ме докоснал?

— Имаше нужда от време да ме опознаеш, себе си също. Нямам право да отнемам невинност, дори когато се отдава доброволно, ако с нея не върви и познанието.

— Не съм невинна. И преди съм била с мъже.

Нещо тъмно се надигна в очите му, нещо не съвсем опитомено. Гласът му остана равен, когато проговори.

— Те не са докоснали невинността ти, не са я променили. Ако легнеш с мен, Роуън, ще бъде като за първи път. Ще ти подаря удоволствие, което те кара да гориш...

Гласът му се сниши. Прокара пръст по гърлото ѝ и тя потрепери, но не отстъпи. Който или какъвто и да беше, той я вълнуваше. Привличаше я.

— А какво ще почувстваш ти?

— Удоволствие — прошепна той, навеждайки се да докосне с устни бузата ѝ. — Нужда. Желание. Страстта, която искаш, която не си открила у другите. Отчаяна нужда, каза ти. И безразсъдност. Това чувствам към теб, искам или не. Такава сила имаш над мен. Това стига ли ти?

— Не знам. Никой досега не е чувствал нещо подобно към мен.

— Аз го чувствам. — Той вдигна ръце и разкопча първите две копчета на семплата ѝ памучна риза. — Позволи ми да те видя, Роуън. Тук, на дневна светлина.

— Лиъм? — Това беше лудост. Как можеше да е истина? И все пак всичко, което усещаше, бе твърде дълбоко, твърде внезапно, за да не е реално. Леко шокирано осъзна, че нищо в живота ѝ досега не бе било толкова реално. — Вярвам в това. — Треперливо изпусна дъха си. — Искам го.

Той погледна в очите ѝ и видя едновременно страх и приемане.

— Аз също.

Плъзгането на кокалчетата по кожата ѝ оставяше гореща диря, докато разкопчаваше ризата ѝ и я сваляше от раменете ѝ. Сърцето ѝ забумтя в гърдите, когато той се усмихна.

— Тази сутрин си бързала — прошепна, забелязал, че не е губила време да слага сутиен.

За собствено удоволствие прокара пръст по нежното хълмче до върха му, наблюдавайки как очите ѝ потъмняват.

— Знаеш, че не мога да те спра — каза тя с поглед, вперен в него.

— О, можеш! — Само благодарение на силната си воля успя да запази докосването си нежно. — Само с една дума. Надявам се да не го направиш, защото ще полудея, ако не те имам сега. Искаш ли да те докосвам?

— Да! — Повече, отколкото искаше да диша.

— Веднъж каза, че не искаш да е просто. — Разкопча джинсите ѝ с очи, насочени към нейните. — Няма да бъде. — Пръстите му умело се плъзгаха под плата, дразнеха, възбуждаха. — За никой от нас.

Беше като сън, помисли си. Още един от онези прекрасни сънища.

— Защо го искаш?

— Защото си в ума ми, в кръвта ми. — Това бе вярно, но си казваше, че може да я опази да не влезе в сърцето му. Наведе се напред и нежно захапа брадичката ѝ. — А аз съм в твоите.

Защо да го отрича? Защо да не приеме и прегърне тези невероятни усещания, горещината в корема и пърхането на пулса?

Желаеше го със зашеметяваща ненаситност, която не бе чувствала към друг мъж.

Затова приеми, прошепна съзнанието ѝ, и плати каквато цена ти поиска.

Пръстите ѝ леко трепереха, когато дръпна тениската през главата му. С някаква странна почуда разпери ръце на гърдите му.

Твърд, топъл. Отдолу лежеше опасна, безмилостно контролирана сила. Знаеше го. Любопитните ѝ пръсти проследиха широките рамене, стегнатите мускули на ръцете. Чу мекото котешко мъркане, преди да осъзнае, че излиза от нейното гърло.

Повдигна очи към неговите със смесица от шок и удоволствие.

— Правила съм това и преди... в сънищата си.

— Със същия резултат — тонът му трябваше да е сух, но в него се долавяше острота, която го зашемети. Нежно, заповяда си, трябваше да е нежен с нея. — Ще преминеш ли отвъд сънищата, Роуън, ще легнеш ли с мен?

Вместо отговор тя пристъпи към него, надигна се на пръсти, за да достигне устните му със своите. Хубавото беше, че ръцете му се стегнаха около нея.

— Дръж се — прошепна той.

Тя почувства как въздуха затрептя, чу шумолене на вятър. Сякаш се издигна, завъртя и след това падна само за миг. Още преди страхът да е имал време да се появи, преди възклицанието да е излязло от устата ѝ, вече лежеше под него, потънала дълбоко в легло, меко като облаците.

Очите ѝ се отвориха. Виждаше гладките греди на дървения таван, потока слънчева светлина.

— Но как...

— Имам магия за теб, Роуън. — Устата му се премести към чувствителната плът на врата ѝ. — Всякаква магия.

Бяха в леглото му, осъзна тя. Само за миг се бяха преместили от една стая в друга. А сега ръцете му... Мили Боже, как може едно обикновено докосване на плът до плът да предизвиква такова чувство?

— Подари ми мислите си — гласът му беше неравен, а ръцете — леки като въздуха. — Позволи ми да ги докосна и да ти покажа.

Тя отвори съзнанието си за него и се задъха, когато не само усети топлината на тялото му, докосването на ръцете му, но и видя образите,

оформящи се в мъглите на съзнанието ѝ, на тях двамата, прегърнати на огромно, меко легло върху пътека от лятна слънчева светлина.

Сега всяко усещане, всяко потрепване се връщаше обратно, сякаш хиляди сребърни огледала отразяваха сърцето ѝ. И само с една целувка — дълга, опияняваща целувка — той я доведе до върха.

Тя простена от удоволствие, от чудото да усети как тялото ѝ се плъзга отвъд кадифения бряг. Мислите ѝ бяха объркани, замъглени, събираха се в смесица от цветове и веднага се разпиляха отново, когато зъбите му гризнаха рамото ѝ.

Беше безценна — неочаквано съкровище в своята откритост и пълното си отдаване на взаимното им удоволствие. Сега, най-накрая ръцете му можеха да вземат, устата му — да пирува. Мека, копринена плът, бледа като луната, деликатни извивки и нежно ухание.

Животното, което бушуваше в кръвта му, искаше да опустошава, да се нахвърля и сграбчва. Тя нямаше да му откаже. Той го знаеше и затова стегна още по-здраво ограниченията, които си бе наложил и ѝ предложи само нежност.

Тя помръдна под него — тихи въздишки и чувствени движения. Ръцете ѝ се движеха свободно по тялото му, разпалваха малки огньове. Натезали и потъмнели, очите ѝ срещнаха неговите, когато той вдигна глава.

Устните ѝ бавно се извиха.

— Толкова дълго чаках да се почувствам така. — Вдигна ръка и прокара пръсти през косата му. — Никога не съм знаела, че го чакам.

Любовта чака.

Думите се върнаха при него като барабанен ритъм — предупреждение, шепот. Той не му обърна внимание и отново се наведе да поеме гърдата ѝ с устни. Тя се изви и леко извика при този внезапен и леко груб жест. Тя простена и ръката, която мързеливо се движеше сред косата му, се сви в юмрук, притискайки го към нея. Горещина се надигна в нея, сякаш я удари мълния. Езикът му я измъчваше, зъбите му загатваха за болка. Тя се предаде на всичко това, на него, трепереше, докато удоволствието заливаше съзнанието и тялото ѝ.

Никой никога не я беше докосвал по този начин, толкова дълбоко, сякаш знаеше нуждите и тайните ѝ по-добре от самата нея.

Сърцето ѝ потрепери, след това полетя под тихата, безмилостна атака на устата му. Разтвори се за любовта.

Притисна се към него, шепнейки несвързано, докато се търкаляха по леглото. Телата им бяха мокри от желание, а съзнанията им — преплетени в наслада.

Тя бе... великолепна, помисли той замаяно, докато пропадеше толкова дълбоко, колкото никога не беше стигал с жена. Острите му сетива бяха притъпени с нея. Ухаеше на вятър, имаше вкус на вино с мед, допир като на гореща коприна. Даваше, каквото той поиска — като роза, която разтваря цвета си лист по лист.

Той протегна ръка към нея и тя се надигна, тялото ѝ бе като течено, а устните — като пламък по рамото и гърдите му, посрещаша алчната му уста.

Тя бе топла и влажна под ръцете му, пръстите му достигнаха сърцевината ѝ и тялото ѝ се изви като опънат лък. С очи, вперени в лицето ѝ, той наблюдаваше как по него се редуваха проблисъци на шок, удоволствие и страх, докато я водеше към върха и отвъд.

Тя изхлипа, тялото ѝ се разтрепери безпомощно при връхлитането на тези нови усещания. Той отново я изпрати към върха, още докато главата ѝ падаше безпомощно на рамото, в което ноктите ѝ се бяха забивали до преди малко.

Когато се отпуснаха, стисна ръцете ѝ в очакване зрението ѝ да се избистри, а очите ѝ да се отворят и да срещнат неговите. Въздухът едва влизаше и излизаше от дробовете му.

— Сега.

Думата прозвуча почти като клетва, докато влизаше в нея.

Остана неподвижен, макар и треперещ, за да види как очите ѝ се разширяват и заслепяват. Спря задъхан, докато тръпката от това, че я изпълва, не избухна в кръвта му.

Тя започна да се движи.

Повдигане на ханша и отдръпване, което го притегли надолу болезнено бавно, с нисък стон при всеки дълъг, дълбок тласък.

Тя виждаше само очите му, искрящо златни, невероятно наситени, сякаш двамата се водеха един друг към някакво тайно място, въздухът се плъзгаше като кадифе по кожата. Пръстите ѝ се прилепиха към неговите, очите ѝ останаха съзнателно отворени. Всяко пулсиране

в тялото ѝ се събираше в мощно туптене, което изпълваше сърцето ѝ и сякаш щеше да избухне.

Когато наистина експлодира, а с него и съзнанието и тялото ѝ, тя силно се изви срещу него и извика името му с почуда. С нейното на уста, той зарови лице в косата ѝ и потъна с нея.

Бе я притиснал под себе си с глава между гърдите ѝ и отпуснато тяло. Тя не отвори очи, опитваше се да задържи усещането за полет и падане. Никога преди не се беше чувствала толкова наясно, толкова в унисон със собствените си желания, или с тези на някой мъж.

Осъзна, че никога не е била толкова готова и нетърпелива да се отдаде и на двете.

Лека усмивка изви устните ѝ и тя мързеливо погали косата му. Можеше да види двама им в съзнанието си — развратно отпуснати, голи, мокри, с преплетени тела.

Зачуди се след колко време ще пожелае да я докосне отново.

— Вече искам — гласът на Лиъм беше нисък и плътен. Езикът му небрежно се плъзна отстрани на гърдата ѝ и я накара да потрепери.

— Мислите са лични.

Тя беше толкова мека и топла, обгърнатая сякаш от сияние, след като е правила любов, бе толкова приятно да я вкусува мързеливо. Той вдигна ръка, нежно я обхвана и я гризна.

— Бил съм в мислите ти. — Зърното ѝ се втвърди под напора на езика му и нуждата отново се надигна. — Бил съм и в теб, а ghra. Какъв е смисълът от тайни сега?

— Мислите са лични — повтори, но последната дума се превърна в стон.

— Както желаяш. — Той излезе от съзнанието ѝ в същия момент, в който влезе в нея.

Сигурно беше заспала, макар да не помнеше нищо, освен че се сгуши в него след втория, изненадващ полет към рая. Надигна се в леглото и откри, че е сама.

Слънчевата сутрин бе преминала в дъждовен следобед. Звукът от ромолящите капки и златната мъгла, която сякаш се носеше в нея, я караха да се завие обратно и да заспи.

Любопитството, обаче, бе по-силно. Това беше неговото легло, помисли си с глупава усмивка. Неговата стая. Отметна разбърканата си коса, седна и се огледа.

Леглото бе невероятно. Като море от пера, облечено в гладки, копринени чаршафи, с табла от тъмна, полирана дървесина с издълбани звезди, символи и букви, които не разбираше. Тя мързеливо проследи с пръсти вдлъбнатините.

Имаше камина срещу леглото, украсена с някакъв великолепен зелен камък, и над нея полица с цветни кристали. Предположи, че стените им прекрасно отразяват слънчевата светлина. Дебели бели свещи бяха подредени в триъгълник на другия край.

Имаше висок стол с облегалка, гравирана по същия начин като таблата на леглото. Тъмно синьо, тъкано одеяло с избродирани полумесеци, бе захвърлено на едната облегалка.

На масичките край леглото имаше лампи с формата на бронзови русалки. Тя очарована прокара пръст по извитите опашки.

Забеляза, че обзавеждането му е оскъдно, но внимателно подбрано.

Стана, протегна се и разтърси коса назад. Дъждът я караше да се чувства приятно мързелива. Вместо да търси дрехите си, отиде до дрешника с надеждата да открие някой халат, който да облече.

Намери една роба и пръстите ѝ замръзнаха на вратата. Дълга бяла роба с широки ръкави.

Беше я носил предната вечер. В каменния кръг. Под лунната светлина. Роба на магьосник.

Бързо затвори вратата, обърна се и диво се огледа за дрехите си. Долу, спомни си внезапно. Беше я съблякъл долу, а после...

Какво правеше тя? Какво си мислеше? Това истина ли беше или полудяваше?

Току-що бе прекарала часове в леглото с него?

Ако беше истина, ако всичко, което бе смятала за фантазия, всъщност бе реално, беше ли го използвал, за да я прельсти?

Поради липса на нещо друго сграбчи одеялото и го уви около себе си. Здравно стисна краищата, когато вратата на спалнята се отвори.

Той вдигна вежди като я видя, увита в одеялото, което майка му му бе изтъкала за двадесет и първия му рожден ден. Изглеждаше разрошена, прекрасна и невероятно привлекателна. Направи крачка към нея, преди да забележи подозрителния блясък в очите ѝ.

Раздразнено мина край нея и остави чая, който носеше на масичката до леглото.

— Какво измисли, което още да не съм обяснил?

— Как можеш да обясниш това, което би трябвало да е невъзможно?

— Това е истината — каза просто. — Аз съм магьосник по наследство, произхождам от рода на Фин от келтите. Дарбите ми са мое рождено право.

Тя трябваше да го приеме. Беше видяла, беше го почувствала. Раменете ѝ останаха изправени, а гласът — равен.

— Използва ли силите си върху мен, Лиъм?

— Помоли ме да не докосвам мислите ти. Тъй като уважавам желанията ти, ще трябва да бъдеш по-конкретна с въпросите? — Очевидно раздразнен, седна на леглото и взе чаша чай.

— Ти ме привличаше, привличаше ме силно физически от първата минута. Държах се с теб както никога не съм се държала с някой мъж. Току-що бях в леглото с теб и изпитах неща... — Бавно си пое дъх да се успокои пред погледа му и видя малко пламъче в очите му — вероятно светлината на триумфа. — Направи ли ми заклинание, за да ме вкараш в леглото?

Пламъкът потъмня и триумфът се превърна в ярост толкова бързо, че тя инстинктивно отстъпи назад. Порцеланът се удари в дървото, когато хвърли чашата на пода. Някъде не много далеч се чу гневен тътен на гръмотевица.

Той бавно се изправи и ѝ заприлича на вълк, преследващ плячката си.

— Любовни заклинания, любовни отвари? — приближаваше я.

Тя отстъпи.

— Аз съм магьосник, не шарлатанин. Аз съм мъж, не измамник. Мислиш ли, че бих злоупотребил с дарбите си и бих посрамил името си заради секс?

Презрително махна с ръка и прозорецът потрепери и се счупи, показвайки ѝ колко опасен бе гневът му.

— Не съм молил за теб, жено. Каквато и роля да е имала съдбата, ти бе тази, която дойде на това място и при мен, по собствена воля. И си свободна да си тръгнеш по същия начин.

— Как очакваш да не си го помисля? — изстреля тя в отговор. — Просто трябва да свия рамене и да го приема. О, Лиъм е магьосник.

Може да се превръща във вълк и да ми чете мислите и да ни прехвърля от една стая в друга с едно мигване. Не е ли удобно?

Обърна се с гръб към него, а одеялото се изви около голите ѝ крака.

— Аз съм образована жена, която беше пусната с главата надолу в някаква приказка. Ще задавам каквито въпроси искам, по дяволите!

— Харесваш ми като си ядосана — промърмори той. — Чудя се защо ли?

— Нямам представа. — Завъртя се обратно. — Аз не се ядосвам, между другото. И никога не викам, но сега викам на теб. Не лягам гола в леглото с разни мъже, нито водя спорове, облечена само в одеяло, така че ако питам дали си направил нещо, което да ме кара да се държа по този начин, въпросът е напълно логичен.

— Може и да е. Обиден, но логичен. Отговорът е не — каза го почти уморено, докато сядаше обратно на леглото и отпиваше от чая. — Не правя заклинания, не плета магии. Аз съм Wiccan, Роуън. Ние живеем според един закон — правило, което не може да бъде нарушавано. „Не вреди.“ Няма да сторя нищо, което да ти навреди. А и не бих повлиял на отклика ти към мен, дори само от гордост. Това, което чувстваш, го чувстваш наистина.

Тя не каза нищо и той нехайно вдигна рамо, сякаш около сърцето му не се бяха впили остри нокти.

— Ще си искаш дрехите. — При тези думи джинсите и ризата ѝ се появиха на стола.

Тя кратко се изсмя и поклати глава.

— И ти мислиш, че не трябва да се чувствам объркана от нещо подобно. Очакваш твърде много, Лиъм.

Той отново я погледна и си помисли за това, което течеше в кръвта ѝ. Изобщо не бе готова да узнае, помисли си, раздразнен от собственото си нетърпение.

— Да, предполагам, че е така. А у теб има твърде много, Роуън, ако само се довериш на себе си.

— Никой никога не е вярвал истински в мен. — Отиде решително до него. — Това е някаква магия, която ти ми даваш и е много по-важна от светлини и чудесии. Като за начало на доверието ще повярвам, че това, което изпитвам към теб е истинско. Достатъчно ли е засега?

Той вдигна ръка и я сложи, върху нейната, държаща краищата на одеялото. Нежността, която го изпълни, бе нова, необяснима и твърде сладка, за да я поставя под въпрос.

— Достатъчно е. Седни, пийни чай.

— Не искам чай. — Беше възбуждащо да е толкова дръзка, да отпусне пръстите си и да остави одеялото да падне. — И не си искам дрехите. Искам теб.

ГЛАВА 9

Беше омагьосана, мислеше си Роуън замечтано, но не от заклинание. Не от магия, която призоваваше мистични сили. Беше влюбена, а това, както предполагаше, бе най-старата и естествена магия от всички.

Никога не се бе чувствала толкова добре и толкова неспокойна с друг мъж. Нито пък бе била толкова срамежлива и толкова дръзка, колкото с Лиъм. Като погледнеше назад и преценяваше действията, реакциите, думите и желанията си, осъзнаваше, че е попаднала под въздействието на тази магия в момента, в който се бе обърнала и го бе видяла зад себе си на скалите.

Вятърът в косите му, раздразнението в погледа, ирландският акцент. Това грациозно, мускулесто, стриктно поддържано тяло.

Любов от пръв поглед, помисли си. Още една страница от собствената ѝ вълшебна приказка.

А след любовта, нейната любов, двамата бяха намерили път към приятелството, което тя ценеше също толкова много. Както и свободата да бъдеш себе си. Тя знаеше, че на него му харесва да е с нея — да работят, разговарят или тихо да седят и да гледат как небето се променя с падането на нощта.

Личеше си по начина, по който ѝ се усмихваше, смееше се или разсеяно прекарваше ръка през косата ѝ.

В такива моменти тя чувстваше как безпокойството, което дебнеше в него, се превръща в някакво задоволство. Както когато бе дошъл при нея в образа на вълк и бе легнал до нея, за да я слуша как чете.

Не е ли странно, размишляваше, как докато търсеше собственото си спокойствие, бе дала малко и на него?

Животът е нещо чудесно, реши докато се настаняваше да рисува напръстничетата по брега на потока. И сега, най-накрая, започваше да го живее наистина.

Беше прекрасно да върши нещо, което ѝ доставя удоволствие, да бъде на място, което я прави щастлива и да прекарва времето си като изследва талантите си, изучава начина, по който слънцето се промушва през върховете на дърветата, как слабата струя вода се извива и блести.

Можеше да изследва всички тези нюанси на зеленото, формите на нещата, невероятно сложните шарки на еловата кора, чаровните прищевки на тучните папрати.

Сега имаше време за всичко това, време за себе си.

Вече не се налагаше да става сутрин, да облича спретнат, консервативен костюм, да се бори със сутрешния трафик, да кара през дъжда с куфарче, пълно с доклади, планове и проекти, на седалката до себе си. И да стои пред класната стая, знаейки, че не е съвсем достатъчно добра и със сигурност не е толкова посветена на преподаването, колкото учениците ѝ заслужават.

Повече нямаше да ѝ се налага да се прибира всяка вечер в апартамент, който никога не бе почувствала като дом, да вечеря сама, да подрежда домашни, да си ляга. С изключение на всяка сряда и неделя, когато родителите ѝ я очакваха на вечеря. Те обсъждаха как са прекарвали седмицата, а тя слушаше напътствията им за кариерата си.

Седмица след седмица, месец след месец, година след година. Не бе чудно, че бяха толкова шокирани и наранени, когато тя наруши тази свещена рутина. Какво ли биха казали, ако знаеха, че е излязла извън обсега на всякакви фантазии и се е влюбила в магьосник? Вълшебник, който променя формата си. Чудо.

Самата идея я накара да се засмее и да поклати глава възхитено и весело. Не, помисли си, по-добре беше да запази някои области от новия си живот за себе си.

Скъпите ѝ и здраво стъпили на земята родители никога не биха повярвали, камо ли да разберат.

Тя самата не можеше да го проумее. Беше истина, напълно реално, не можеше да го отрече. И все пак как би могъл той да бъде това, което твърдеше, че е? Как би могъл да прави това, което ѝ показва?

Моливът ѝ потрепна и тя нервно се заигра с края на плитката си. Беше узнала всичко това преди по-малко от седмица. А оттогава бе имало дузина кратки, объркващи случки.

Беше го видяла да пали свещи с мисъл, да измъква бяла роза от нищото — в един от редките си моменти на несериозност — беше смъкнал дрехите ѝ само с една усмивка.

Това я изумяваше и очароваше. Вълнуваше я. Но само тук, сама с най-съкровения си мисли, можеше да признае, че част от нея се плашеше.

Той имаше такава власт. Над природата и над нея.

Той никога няма да ги използва, за да ти навреди.

Гласът в съзнанието ѝ я накара да подскочи и скицникът падна по лице на земята. В момента, в който вдигна ръка да успокои препускащото си сърце, видя как сребристия бухал се спусна надолу. Застана на един нисък клон и се вгледа в нея с немигащи ясно зелени очи. Злато блестеше сред сребристия цвят на гърдите му.

Още една страница от вълшебната ми приказка, помисли замаяно и успя да се изправи на крака.

— Здравей — звукът наподобяваше грачене и тя се прокашля. — Аз съм Роуън.

Потисна писъка си като го видя да разперва кралските си криле. Спусна се от дървото и сред сребриста светлина се превърна в мъж.

— Много добре знам коя си, момиче, — в гласа му имаше музика, магия и ехо от зелени хълмове и мъгливи долини.

Нервността ѝ премина в чисто удоволствие.

— Вие сте бащата на Лиъм.

— Така е. — Суровото изражение на лицето му се смекчи в усмивка. Приблужи се към нея, меките кафяви обувки заглушаваха стъпките му. Взе ръката ѝ и нежно я вдигна за целувка. — Удоволствие е да те срещна, млада Роуън. Защо стоиш тук сама и се тревожиш?

— Харесва ми да седя сама понякога. А да се тревожа е едно от нещата, които умея най-добре.

Той поклати глава, леко щракна с пръсти и скицникът ѝ се озова в ръката му.

— Не, това е едно от нещата, които правиш най-добре. — Разположи се удобно на едно паднало дърво, наклонил глава така, че косата му се стелеше като течено сребро по раменете му. — Имаш дарба, и то прекрасна. — Разсеяно потупа мястото до себе си. — Седни — каза, когато тя не помръдна. — Няма да те изям.

— Всичко е толкова... смайващо.

Вдигна зелени очи към нейните с искрено учудване.

— Защо?

— Защо? — Тя седеше на дърво в гората до един магьосник, с когото се бе запознала само преди секунди. — Ти си свикнал с това, но за обикновен смъртен е малко изненадващо.

Очите му се присвиха и ако Роуън можеше да чете мисли, щеше да се изненада, че бързите, раздразнени мисли бяха насочени към сина му. Упоритото хлапе още не ѝ е казало. Какво чака?

Фин трябваше да си напомни, че това е работа на Лиъм, а не негова и отново се усмихна на Роуън.

— Чела си истории, нали? Чувала си легенди и песни за нас?

— Разбира се, но...

— И откъде, млада Роуън, мислиш, че са се появили историите и легендите, ако не от зрънца истина? — Бащински потупа ръката ѝ. — Не че истината често не се изопачава. В тях има магьосници, които измъчват невинни млади деца и ги хвърлят във фурната за вечеря. Мислиш ли, че ще те опечем за угощение?

Веселостта в гласа му бе заразителна.

— Не, разбира се, че не.

— Е, тогава спри да се измъчваш. — Разсеял притесненията ѝ, той започна да прелиства скиците. — Добре ще се справиш тук. Добре се справяш тук. — Усмивката му блесна, когато стигна до рисунка на очи на феи, надничаци иззад гъста туфа цветя. — Добре си се справила, момиче. Защо не използваш цветове?

— Не съм добра с боите — започна. — Но мислех да взема малко креда. Не съм рисувала много с пастели и реших, че може да е забавно.

Той изсумтя одобрително и продължи да разгръща страниците. Когато стигна до рисунката на Лиъм, застанал разкрячен и арогантен на скалите, ухилен като момче. В очите и гласа му имаше гордост. — О, това е типично за него, нали? Уловила си го.

— Наистина ли? — прошепна тя и се изчерви, когато зелените очи се обърнаха отново към нея.

— Всяка жена има власт, Роуън. Само трябва да се научи да я използва. Помоли го за нещо.

— За какво?

— Каквото искаш — потупа страницата с пръст. — Ще ми я дадеш ли? За майка му.

— Да, разбира се — но когато започна да откъсва страницата, тя просто изчезна.

— Той ѝ липсва — каза Фин просто. — Приятен ден, Роуън от рода О'Мара.

— О, но няма ли... — той изчезна, преди да му предложи да отиде с нея при Лиъм. — Има по земята и небето всякакви неща, Хорацио — прошепна, изправи се и тръгна към дома на Лиъм.

Повтаряше си, че той не я чака. Имаше много неща, които да занимават ума и да запълват времето му. Със сигурност не обикаляше безцелно къщата, чакайки някаква си жена. Желаете я.

Не беше ли ѝ казал, че не възнамерява да работи днес? Не беше ли наблегнал на това, за да могат да прекарат известно време разделени? И двамата имаха нужда от малко усамотение, нали?

И какво, по дяволите, правеше тя? Чудеше се и обикаляше безцелно къщата.

Можеше да погледне, но това би било неопровержимо признание, че иска да е при него. А и тя бе пределно ясна в очакванията си за лична неприкосновеност. Никой не познаваше и не уважаваше нуждата от уединение повече от него.

А той ѝ го даваше, нали? Не се поддаваше на импулса да погледне в огледалото и да види, или леко да се вмъкне в мислите ѝ.

По дяволите!

Можеше да я повика. Спря неспокойната си обиколка и се замисли. Тих шепот на името ѝ във въздуха. Това едва ли можеше да се счита за намеса, а и тя бе свободна да го игнорира, ако желае. Чувствайки се силно изкушен, отиде до вратата, отвори я и вдъхна ароматния въздух.

Помисли си, че тя няма да го игнорира. Беше твърде щедра, прекалено се раздаваше. Ако я помолеше, щеше да дойде. А ако го направеше, това щеше да е признание за слабостта му към нея.

Уверяваше сам себе си, че изпитва само физическа нужда. Просто копнеж по вкуса, формите, уханието ѝ. Ако бе по-силен от обикновено, то вероятно бе заради собственото му въздържание.

Винаги беше нежен с Роуън. Отнасяше се с нея внимателно, независимо колко силно гореше кръвта му. Въздържаше се, дори когато всеки инстинкт го зовеше за още.

Напомни си, че е много нежна. От него зависеше да запази контрол. Да удържи настървението си, за да не я уплаши.

Но искаше повече, копнееше за повече.

Защо да не го получи? Лиъм пъкна ръце в джобовете си и се заразхожда по верандата. Защо, по дяволите, да не прави каквото иска с нея? Ако решеше — а решението щеше да е негово — да я приеме като своя спътница, тя също трябваше да го приеме. С всичките му качества.

Достатъчно бе чакал, докато тя бе надалече и го пренебрегваше. Докато вървеше, гневът му и надигащата се в него страст ставаха все по-силни и по-необуздани. Прекалено дълго се бе съобразявал с нея.

Беше крайно време тя да разбере пред какво се е изправила. Да проумее какъв е той и каква е тя самата.

— Роуън Мъри — прошепна, а очите му горяха. — Най-добре бъди готова за мен!

Вдигна ръце. Светлината, която блесна, се сви до леко сияние, когато той се материализира на нейната веранда.

И веднага разбра, че тя не е там.

Изръмжа и изпсува, бесен на себе си, не само защото действията му показваха колко се нуждае от нея, а и защото тя не бе там, където очакваше.

В името на богинята, това не можеше да поправи, нали?

Роуън излезе от гората с усмивка. Нямахше търпение да каже на Лиъм, че е срещнала баща му. Представяше си как седат в кухнята и той ѝ разказва истории за семейството си. Беше страхотен разказвач. Можеше да слуша музиката на гласа му с часове.

А сега, когато беше срещнала баща му, може би щеше да го помоли да я запознае и с други членове на семейството. От време на време беше споменавал братовчеди, така че...

Спря, удивена от внезапното откритие. Белинда. За Бога, първия ден той бе казал, че той и Белинда са роднини. Това не означаваше ли, че Белинда е...

— О! — Роуън се завъртя с усмивка на уста. — Животът е направо невероятен.

Още докато го казваше усмихвайки се, въздухът се разтресе. За втори път през този ден скицникът се изплъзна от ръцете ѝ и тя ги вдигна към гърлото си. Земетресение, помисли с лека паника.

Усети как се завърта, а вятърът бушува. Ярка светлина заслепи очите ѝ. Опита се да извика Лиъм, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

След това се оказа притисната до него, светлините все още танцуваха около нея, вятърът свистеше, а устата му опустошаваше нейната.

Не можеше да си поеме дъх, не можеше да свърже дори една съзнателна мисъл. Сърцето бумтеше в гърдите, в главата ѝ докато се бореше и за двете. Краката ѝ внезапно се озоваха във въздуха — беше я вдигнал със сила, едновременно небрежна и ужасяваща.

Устата му брутално изпиваше нейната, твърдо и лакомо поглъщаше стенанията ѝ. Той беше в съзнанието ѝ, оплетен в мислите ѝ, прелъстявайки го неумолимо по същия начин, по който безмилостно прелъстяваше тялото ѝ. Неспособна да отдели едното от другото, тя започна да трепери.

— Лиъм, почакай...

— Вземи това, което ти давам — дръпна главата ѝ назад за косата и тя с ужас видя огъня в очите му. — Искай това, което съм.

Той нападна гърлото ѝ, изкушен от безпомощното ѝ скимтене. Съзнанието му бурно я доведе до върха. Когато тя извика, падна заедно с нея на леглото. Косата ѝ се разпиля, както я харесваше, ограда ли лицето ѝ като блестящо езеро. Очите ѝ бяха разширени, страстта, примесена със страх, ги правеше тъмни като нощ.

— Дай ми това, от което имам нужда.

Когато съзнанието ѝ прошепна „да“, той го взе.

Горещината идваше на приливи, усещанията я удряха като юмруци. Всичко беше като плетеница от силни чувства, той я отведе отвъд всичко цивилизовано. Сега беше вълк, помисли си, докато той разкъсваше дрехите ѝ. Ако не по форма, то по темперамент. Див и неопитомен. Чу ръмжация звук в гърлото му като пое голата ѝ гърда в уста.

След това чу собствения си вик. Вик на триумф.

Нямаше време да се отпуска и да въздиша, а само да го следва. Всички нервни окончания в тялото ѝ бяха оголени и хвърляха искри. Дъхът мъчително излизаше от дробовете, тялото ѝ се въртеше и извиваше, наелектризирано от всяко негово скандално докосване.

Ръцете му я стискаха, зъбите му хапеха и всяка отделна малка болка ѝ доставяше невероятно диво удоволствие.

Някъде от дълбините на съзнанието ѝ изригна желание за още.

Той я вдигна и двамата се озоваха коленичили на леглото, тяло до тяло, така че ръцете му можеха да я докосват цялата. Да вземат повече. Освободено, животинското в него поглъщаше и опустошаваше. И все още ловуваше.

Ръцете се плъзгаха по плът, хлъзгава от възбуда. Устните се срещаха като гръмотевици. Претърколиха се по леглото прегърнати и изгубени един в друг. Желанието бе придобило зъби и глас, който виеше като освободен звяр.

Той отново я доведе до върха, толкова силно и бързо, че тя изплака името му, тялото ѝ се разтърси, а ноктите ѝ се забиха в него. Бореше се за въздух, усещаше как той изгаря гърлото ѝ и се опитваше да намери твърда почва под себе си.

Той атакува сърцевината на женствеността ѝ с уста.

Тя подивя под него, изпъваше се и се извиваше. Главата ѝ се мятеше от една страна на друга, а тя забиваше нокти в чаршафите, косата и гърба му. С език и зъби той подлуди и двама им и сам потръпна, когато оргазмът я погълна и тялото ѝ пламна като факел, а след това омекна, бавно и меко, като восък.

— Ще дойдеш с мен — каза задъхано и покри все още треперещото ѝ тяло с горещи, алчни целувки. С едно движение повдигна бедрата ѝ и я разтвори срещу себе си.

След това се гмурна.

Телата и умовете им се сляха горещо, твърдо и бързо. Той се зарови дълбоко в нея, забивайки зъби в рамото ѝ, и се раздвижи с диви тласъци. Тя безумно се уви около него, жадна за всяко диво и опасно движение. В нея бушуваше сила, дива и сладка, движенията и желанията ѝ бяха бурни като неговите.

Това беше повика на кръв към кръв, сърце към сърце. С един последен силен тласък и див вик той се изля в нея. А тя го прие с желание.

Той беше твърде ужасен, за да каже нещо, прекалено изненадан, за да говори. Знаеше, че ѝ тежи, чувстваше бързите, силни потрепвания на тялото ѝ под своето. Дъхът ѝ бе накъсан, звучеше му изтощено и го караше да се срамува.

Беше я използвал, без да се контролира.

Умишлено, целенасочено, егоистично.

Беше напълно очевидно, че си е позволил да оправдае това със собствените си нужди и без да ѝ даде избор я бе взел като разгонен звяр.

Беше заменил състраданието за страст, нежността за моментно физическо освобождение.

Сега трябваше да се изправи лице в лице с последствията — нейния страх и собственото му погазване на най-съкровенията му клетва.

Претърколи се настрана, не бе готов да я погледне в лицето. Предполагаше, че е бледо, а очите ѝ са изпълнени със страх.

— Роуън, — отново се прокле. Всяко извинение, което би могъл да измисли, бе по-прозрачно от въздуха.

— Лиъм, — името му бе като въздишка. Когато се премести, за да се сгуши до него, той рязко се отдръпна, след това се изправи и отиде до прозореца.

— Искаш ли вода?

— Не — седна, а тялото ѝ още гореше. Дори не помисли да вдигне чаршафите нагоре, както правеше обикновено, просто седеше, а те бяха увити около краката ѝ. Загледа се във вдървения му гръб и топлината започна да се отдръпва. На нейно място се появиха съмненията.

— Какво сбърках?

— Моля? — той погледна назад. Косата ѝ падаше в объркана, богата, блестящо кафява маса по раменете, по тялото ѝ, толкова гладко и бяло, личаха следите от ръцете му и от наболата брада, която бе забравил да избръсне.

— Мислех... е, очевидно не съм била... нямам никакъв опит в това, което току-що стана — каза с едва забележима острога в гласа. — Ако съм объркала нещо или не съм направила нещо, което си очаквал, най-малкото, което можеш да направиш, е да ми кажеш.

Той можеше само да я гледа втренчено.

— Полудяла ли си?

— Напълно съм разумна — толкова разумна, че ѝ се искаше да зарови глава във възглавницата, да удря леглото с юмруци и да заплаче. И да вика. — Може и да не знам много за секса на практика, но знам, че без общуване и честност и този аспект на една връзка, както всеки друг, би се провалил.

— Жената ми изнася лекция — промърмори той, прокарвайки две ръце през косата си. — В момент като този ми изнася лекция.

— Добре. Не слушай — обидена и силно наранена, тя стана от леглото. — Просто стой там и се цупи на прозореца, а аз си отивам у дома.

— Ти си у дома си — беше почти развеселен. — Това е твоето бунгало, твоята спалня и твоето легло, в което те нападнах.

— Но... — объркана и с последните остатъци от блузата си в ръка, тя се опита да се концентрира. Това беше нейната спалня, осъзна. Голямото легло с балдахин стоеше помежду им, дантелените завеси се вееха на прозореца, до който стоеше Лиъм, гол и ядосан.

— Добре тогава — тя сграбчи блузата и остатъците от достойнството си. — Можеш да си вървиш.

— Имаш право да се ядосваш.

— Със сигурност — и нямаше да стои тук и да води спорове без дрехи. Отиде до гардероба и измъкна един халат.

— Ще се извиня, Роуън, но изглежда безсмислено след това, което ти сторих. Дадох ти дума, че никога няма да те нараня, а я наруших.

Тя се обърна неуверено и вдигна халата към гърдите си, вместо да го облече.

— Да ме нараниш?

— Желаех те и не можех да мисля за нищо друго. Целенасочено не мислех за нищо друго. Взех каквото исках и те нараних.

Тя осъзна, че това в очите му не бе раздражение. А вина. Още едно чудо.

— Не си ме наранил, Лиъм.

— По теб има белези, които аз оставих. Имаш нежна плът, Роуън, а аз я нараних с невниманието си. Това лесно може да се поправи, но...

— Почакай минута, само минута — тя вдигна ръка, когато той тръгна към нея. Той моментално спря и трепна, преди да може да го потисне.

— Нямаше да те докосна, а само да премахна синините.

— Остави синините, където са си. — Обърна се и облече халата, за да си даде време да осъзнае всичко. — Разстроен си, защото си ме пожелал.

— Защото те желаех толкова, че се самозабравих.

— Наистина ли? — усмихваше се като се обърна и се развълнува, виждайки как се присвиват очите му от нещо, приличащо на объркване. — Е, доволна съм. Никой никога не ме е желал достатъчно, за да се самозабрави. Никой в живота ми не ме е желал по този начин. Никога не съм си представяла, че е възможно. Въображението ми явно не е толкова... широко — реши тя.

Тя беше тази, която пристъпи към него.

— А сега не ми се налага да си представям, защото знам.

Той прокара пръсти през косата ѝ, още преди да осъзнае, че го иска. Че има нужда от това.

— Взех мислите ти, въпреки че ме помоли да не го правя.

— И ми даде своите. При тези конкретни обстоятелства не се оплаквам — обхвана лактите си, вече не се срамуваше. — Това, което се случи току-що, бе вълнуващо. Беше чудесно. Накара ме да се чувствам желана. Невероятно желана. Единственото, което би ме наранило, е да съжаляваш за случилото се.

Тя бе по-сложна, отколкото той бе осъзнавал. А нуждите ѝ вероятно бяха по-малко... деликатни.

— Тогавя изобщо не съжалявам. — Взе ръката ѝ и вдигна ръкавите на халата ѝ. — Позволи ми да премахна синините. Не искам по теб да има белези, Роуън. За мен е важно.

Целуна пръстите ѝ и сърцето ѝ бавно се преобърна, след това целуна устните ѝ и то се върна на мястото си. Докато устните му нежно милваха нейните, тя усети хладен полъх по кожата си. Леката болка, която почти не усещаше, изчезна.

— Мислиш ли, че ще свикна с това?

— С кое?

— С магията.

Той уви къдрица от косата ѝ около пръста си.

— Не знам. — Щеше да знаеш, ако беше погледнал, прошепна глас в главата му.

— Денят ми беше много вълшебен — усмихна се. — Идвах да те видя, когато ти... промени мястото на срещата. Искях да ти кажа, че срещнах баща ти.

Пръстът в косата ѝ застина, а очите му се приковаха в нейните.

— Баща ми?

— Рисувах в гората и той се появи. Е, първо се появи бухала, но мисля, че почти веднага го осъзнах. Виждала съм го преди — добави. — Веднъж като орел. Носи златен амулет около врата си.

— Да, така е — амулет, който Лиъм трябваше да приеме или да отхвърли.

— Тогава той... е, промени се и поговорихме. Много е хубав и много мил.

Доста неспокоен, Лиъм се обърна, за да се облече.

— За какво говорехте?

— През повечето време за скиците ми. Искаше да му дам тази, на която си ти, за майка ти. Надявам се да ѝ хареса.

— Със сигурност. Пристрастна е към мен.

Тя усети привързаността в гласа му и се усмихна.

— Той каза, че ѝ липсваш, но като че ли говореше и за себе си. Всъщност си помислих, че може да дойде да те види. — Тя прехапа долната си устна и погледна към разбърканите чаршафи на леглото. — Добре, че не се отби.

— Той няма да се промъква на гости в леглото ти — каза Лиъм и вече облекчен, се ухили лукаво. — Това е моя работа.

— Но ти все пак би искал да го видиш.

— Поддържахме връзка — каза и откри, че бе едновременно развеселен и очарован да я види как отива да оправи леглото. Губиш си времето, Роуън Мъри, защото съвсем скоро пак ще се озовеш там.

— Той се гордее с теб и мисля, че ме хареса. Каза... вероятно не трябва да ти казвам.

— Но ще го направиш. — Лиъм отметна косата си и тръгна към мястото, където тя оправяше възглавниците.

— Каза, че трябва да те помоля за нещо.

— Така ли? — Лиъм със смях седна на леглото. — И какво ще поискаш, Роуън Мъри? Каква магия ще трябва да направя за теб? Сапфир, който да отива на очите ти? Диаманти, които да блестят в краката ти? Ако искаш от мен дарове, трябва само да кажеш.

Той се ухили, вече напълно развеселен, а тя отново прехапа долната си устна. Жените обичаха дрънкулки, помисли си и се зачуди какви ще иска тя.

— Бих искала да се запозная със семейството ти — изтърси, преди да е променила намерението си. Той примигна два пъти.

— Семейството ми?

— Да, ами, вече се срещнах с баща ти, а Белинда... ти каза, че сте роднини, но не знаех дали тя е... Такава ли е?

— Да — каза го разсеяно, опитвайки се да подреди мислите си.
— Предпочиташ това пред диаманти?

— Какво да правя с диамантите? Сигурно мислиш, че е глупаво, но просто искам да видя как... живее семейството ти.

Той се замисли и започна да вижда предимствата от това.

— Ще ти бъде по-лесно да разбереш магията, живота.

— Да, поне така изглежда. А и съм любопитна — призна. — Но ако не искаш...

Той махна с ръка и я прекъсна.

— Имам братовчеди, които не съм виждал отдавна.

— В Ирландия?

— Не, в Калифорния — беше твърде погълнат да планира нещата, за да забележи бързо прикритото й разочарование.

Копнееше да види Ирландия.

— Ще ги посетим — реши той, стана и протегна ръка.

— Сега?

— Защо не сега?

— Защото аз... — изобщо не бе очаквала той да се съгласи или да действа толкова бързо и успя само да погледне безпомощно към халата и голите си крака. — Е, поне трябва да се облека.

Той грабна ръката ѝ с доволен смях.

— Не бъди глупава — каза и двамата изчезнаха.

ГЛАВА 10

Следващото нещо, в което Роуън бе абсолютно сигурна, беше, че стои с ръце, увити като стомана около Лиъм, а лицето ѝ е притиснато до рамото му. Сърцето ѝ препускаше, стомахът подскачаше, а в главата ѝ се носеше ехото на вятър.

— Телепортирай ме, Скоти, — успя само да каже. Той избухна в смях.

— Така е много по-просто и по-приятно — реши той, повдигна лицето ѝ и си позволи дълга, главозамайваща целувка.

— Има своите предимства — гласът ѝ бе неясен, както когато бе възбудена. Това накара Лиъм да се зачуди дали това импулсивно пътуване не можеше да бъде отложено още малко. Отпусна прегръдката си, но задържа ръце на кръста ѝ.

— Къде сме?

— В градината на братовчедка ми Моргана. Тя наследи една от фамилиите ни къщи. Сега тук живее семейството ѝ.

Тя се отдръпна, погледна надолу и със смесица от шок и облекчение забеляза, че халатът ѝ бе заменен от спортен панталон и блуза с цвят на зрели праскови.

Вдигна ръка към косата си и откри, че все още е разрошена.

— Предполагам, че не мога да получа четка.

— Косата ти ми харесва така — отговори и я дръпна обратно, за да я подуши. — Така е по-лесно да вплитам пръстите си в нея.

— Ммм — като започна да се успокоява, усети уханието на цветята. Диви рози, виолетки, лилии. Обърна се и видя слънчевите лъчи, хладните сенки. Дървета, покрити с цъфнали цветчета, смесица от цветове и сенки и малки каменни пътечки, виещи се през тях както им харесва. — Красиво е. Прекрасно. О, иска ми се да знаех как да създам нещо толкова вълшебно. — Тя се откъсна от него, обърна се и се загледа в дърветата, оформени от вятъра в причудливи, тайнствени форми. След това лицето ѝ разцъфна при вида на един сив вълк, който величествено слизаше по пътеката към тях.

— О, това е...

— Вълк — каза Лиъм, предусещайки въпроса. — Не е роднина. На Моргана е. — Дете с тъмна коса и лазурносини ириси прескочи камъните и спря с остър и любопитен поглед в невероятните си очи. — Както и той. Бъди благословен, братовчеде.

Лиъм усети намеса в съзнанието си, по-силна отколкото би очаквал от момче на не повече от пет години и вдигна вежди.

— Грубо е да надничаш толкова надълбоко или дори да опитваш без разрешение.

— В моята градина сте — каза просто момчето, но устните му се извиха в сладка усмивка. — Ти си братовчеда Лиъм.

— А ти си Донован. Бъди благословен, братовчеде. — Лиъм пристъпи и много официално подаде ръка. — Доведох една приятелка. Това е Роуън. Тя също предпочита да запази мислите си за себе си.

Младият Донован Къркланд наклони глава, но спомнил си добрите маниери, само разгледа лицето ѝ.

— Има добри очи. Може да влезете. Мама е в кухнята.

Напрегнатият поглед изчезна от лицето му и той се превърна в обикновено малко момче, което подскачаше по пътеката пред тях с куче, лудуващо до него и бързащо да каже на майка си, че имат компания.

— Той е... той е магьосник? — Пълният смисъл на това я връхлетя. Той беше дете — невероятно красиво, с липсващ преден зъб — а имаше дарба.

— Да, разбира се. Баща му не е, но кръвната връзка е силна в нашето семейство.

— Бас хващам. — Роуън продължително издиша. Магьосници или не, помисли си, това все пак беше дом, а Лиъм не си бе направил труда да... предупреди.

— Не трябва просто да... се отбиваме така при братовчедка ти. Може да е заета.

— Ще бъдем добре дошли.

— Само един мъж може да смята... — всяка мисъл избяга от ума ѝ като видя къщата. Беше висока, несиметрична и блестяща на светлината. Кули и кулички се издигаха към синият купол, представляващ небето над Монтерей.

— О! Сякаш е излязла от някоя книга. Какво невероятно място за живеене.

Задната врата се отвори и Роуън се закова в смесица от изумление и чиста женска завист.

Беше очевидно откъде момчето бе наследило красотата си. Никога не бе виждала по-красива жена. Черна коса се спускаше над нежни, но силни рамене, кобалтово сините очи бяха оброчени от мастилено черни мигли. Кожата ѝ бе гладка и кадифена, а чертите — фини и грациозни. Стоеше с една ръка на рамото на сина си, другата почиваше на главата на вълка, а между краката ѝ се увиваше голяма бяла котка.

И се усмихваше.

— Бъди благословен, братовчеде! Добре сте дошли тук! — Тръгна към тях и целуна Лиъм по двете бузи. — Толкова е хубаво да те видя. Теб също, Роуън.

— Надявам се, че не ви безпокоим — започна Роуън.

— Семейството винаги е добре дошло. Влезте, да пийнем нещо студено. Донован, изтичай и кажи на баща си, че имаме гости — още докато говореше, се обърна и го изгледа строго. — Не бъди мързелив. Качи се горе и му го кажи както трябва.

С отегчено свиване на раменете, момчето се втурна вътре, викайки баща си.

— Е, почти — измърмори Моргана.

— Има силна дарба да вижда.

— И ще се научи да я използва — в гласа ѝ се усещаше остротата на една опитна и донякъде ядосана майка. — Да пийнем студен чай — предложи тя, докато вървяха към голямата, просторна кухня. — Пан, седни.

— Не ми пречи — каза Роуън бързо и потърка ушите му, докато той я душеше.

— Предполагам, че си свикнала с красиви вълци, нали? — погледна Лиъм развеселено и извади голяма прозрачна кана, пълна със златист чай. — Това все още е любимата ти форма, нали, Лиъм?

— Подхожда ми.

— Със сигурност — хвърли един поглед на Донован, който се втурна вътре рамо до рамо с огледалния си образ.

— Идва — каза Донован — Първо трябва да убие някой.

— С много голям, остър нож — каза близначката му с наслада.

— Хубаво — след този разсеян коментар, Моргана видя шокираното изражение на Роуън и се засмя. — Наш пише сценарии — обясни. — Често извършва страховити убийства на хартия.

— О, да — прие чашата чай. — Разбира се.

— Може ли да си вземем бисквити? — попитаха близнаците в един глас.

— Да. Но седнете и се дръжте добре — само въздъхна, когато висока стъклена купа, пълна с бисквити със захарна глазура, се появи с лек трясък и силно поклащане на плота. — Алисия, ще почакаш, докато сервирам на гостите ни.

— Да, госпожо. — Но се ухили палаво, а брат ѝ се разкикоти.

— Аз също ще седна... ако може — краката ѝ бяха омекнали и Роуън се отпусна в един стол. — Съжалявам, просто... не съм свикнала още с всичко това.

— Не си... — не довърши Моргана, прецени ситуацията и успокоително се усмихна. — Човек определено има нужда от време, за да свикне с децата ми.

Пресегна се за чиниите и отвори съзнанието си към братовчед си.

Още не си ѝ казал, дръвник такъв?

Това е моя работа. Не е готова.

Премълчаването е много близо до измама.

Знам какво правя. Сервирай си чая и бисквитите, Моргана, и ме остави да се оправям както си знам.

Упорито магаре.

Лиъм леко се усмихна, спомняйки си как го беше заплашила да го превърне в такова при някаква караница в детството им. Можеше и да успее. Имаше много силна дарба в тази област.

— Аз съм Али, ти коя си?

— Аз съм Роуън. — Вече по-спокойна се усмихна на момиченцето. Момиче, осъзна, което първоначално бе взела за момче заради бойната стойка и ожулените колене. — Приятелка съм на братовчед ти.

— Ти не ме помниш — Лиъм се приближи и седна до масата, — но аз те помня, млада Алисия, брат ти също, както и нощта, в която се родихте. Беше сред буря, в тази къща, както и майка ти бе родена сред

буря в същата стая. А над хълмовете у дома грееше светлина и се носеше музика във ваша чест.

— Понякога ходим до Ирландия на гости на дядо и баба в замъка ни — каза му Донован. — Някой ден ще имам мой замък на някоя висока скала до морето.

— Надявам се първо да успееш да се справиш с чистенето на собствената си стая — думите дойдоха от мъж, който влезе с по едно розовобузо момиче във всяка ръка.

— Съпругът ми Наш и дъщерите ни Ерин и Мойра. Наш, това са братовчед ми Лиъм и приятелката му Роуън.

— Приятно ми е. Момичетата се събудиха от уханието на бисквитите.

Той ги остави. Едното се заклати към вълка, който седеше до масата, надявайки се на малко трохи и се хвърли с обожание на врата му. Другото отиде право при Роуън, пропълзя в скута ѝ и я целуна по двете бузи, както майка му бе целунала Лиъм за поздрав.

Очарована, Роуън я прегърна и потърка с буза меката златиста косица.

— О, имате толкова красиви деца.

Себеподобните, помисли Лиъм, докато Мойра се настаняваше удобно в скута на Роуън, се разпознават един друг.

— Решихме да ги задържим. — Наш се пресегна да погъделичка по-големите близнаци. — Докато се появи нещо по-добро.

— Тате — Алисия го погледна с обожание и бързо сграбчи бисквитата си, преди той да се пресегне.

— Бърза си. — Наш отново я погъделичка и измъкна бисквитата от пръстите ѝ. — Но аз съм по-умен.

— По-лаком — поправи го Моргана. — Пази си бисквитите, Роуън. Не може да му се има доверие, когато наоколо има сладки.

— На кой мъж може? — Лиъм открадна една от чинията на Роуън и Донован се изкикоти. — Как са Анастасия и Себастиан, семействата им?

— Можеш да прецениш сам. — Моргана реши на момента да покани двамата си братовчеди и половинките им. — Довечера ще си направим семейно барбекю, за да те приветстваме, и приятелката ти също.

Магията можеше да е объркваща, а можеше и да е обикновена, откри Роуън. Можеше да е стъписваща или естествена като дъжда. Заобиколена от семейство Донован, опиянена от уханията на градината на Моргана, тя започна да вярва, че едва ли има много неща, които да са по-естествени или по-нормални.

Съпругът на Моргана — Наш, братовчед ѝ — Себастиан и съпругът на Анастасия — Буун се препираха как трябва да се запали скарата. Ана се бе разположила удобно на един раkitов стол и кърмеше малкия си син, докато тримата ѝ по-големи палавници търчаха из двора с другите деца и кучетата сред странна хармония от смях, викове и див лай.

Спокойна, Моргана хапваше сандвичи и мързеливо разговаряше със съпругата на Себастиан — Мел — за деца, работа, мъже, времето, всички типични теми, за които могат да разговарят приятели и семейство в един летен следобед.

На Роуън ѝ се стори, че Лиъм се държи малко настрани и се зачуди защо, но когато малката русокоса дъщеря на Ана протегна ръце към него, видя как той се усмихна, вдигна я и я прегърна с привично движение.

Наблюдаваше с известна изненада как се разхожда с нея и очевидно слуша с голям интерес бърборенето ѝ.

Той харесва деца, осъзна тя и вълнението от копнежа, който изпита, почти я накара да въздъхне.

Това е истински дом, помисли си. Каквато и сила да живееше тук, това бе дом, където децата се смееха и се караха, падаха и плачеха като децата навсякъде. А мъжете спореха и говореха за спорт, а жените седяха и разговаряха за бебета.

Дом, където всички бяха удивителни. Физически невероятни. Ослепителната тъмна красота на Моргана, Анастасия — толкова деликатна и очарователна и Мел — енергична и секси — високото ѝ тяло изглеждаше още по-неустойимо от бременността.

А и мъжете. Само ги погледни, помисли тя. Разкошни. Наш бе елегантен, златен, хубав като филмова звезда; Себастиан — романтичен като принц от приказка с едва загатната дяволитост. И Буун — висок и непреклонен.

И Лиъм, разбира се. Винаги Лиъм, мрачен и нацупен, с невероятни искрици веселие, блещукащи в златистите му очи.

Зачуди се дали би могла да не се влюби в него. Не, дори за милион години, дори да имаше цялата власт на небето и земята в ръцете си.

— Дами — Себастиан приближи. Въпреки че се усмихваше на Роуън, погледът му бе напрегнат и тя се притесни. — Мъжете имат нужда от бира, за да свършат тази толкова мъжка работа.

Мел изсумтя.

— Тогава би трябвало да си достатъчно мъж, за да си я вземеш сам от хладилника.

— Толкова по-забавно е да ти сервираш — погали корема ѝ. — Неспокойна е — прошепна. — Искаш ли да полегнеш?

— Добре сме — тя го потупа по ръката. — Не се умилквай.

Той се наведе да прошепне нещо в ухото ѝ и усмивката на лицето ѝ се превърна в сияние.

— Вземи си бирата, Донован, и върви да играеш с малките си приятели.

— Знаеш колко се възбуждам като ме обиждаш — ухапа ухото ѝ и я разсмя, извади четири бири от хладилника и се отдалечи.

— Става сантиментален край бебета — коментира Мел и се протегна да стигне подноса с хапките. — Когато се роди Ейдън, Себастиан се разхождаше наоколо, сякаш е свършил всичко сам.

Загледа се как сина им увива ръце около крака на Себастиан, а елегантният ѝ съпруг се връща куцайки при мъжете, с Ейдън, увиснал на крака му.

— Той е чудесен баща — Ана вдигна тъмноокото бебе на рамото си и нежно потърка гръбчето му. Усмихна се, когато доведената ѝ дъщеря долетя с развята лъскаво кафява коса.

— Може ли да го подържа? Ще се разходя с него докато заспи и после ще го сложа в кошчето на сянка. Моля те, мамо, ще внимавам.

— Знам, че ще внимаваш, Джеси. Ето, вземи брат си.

Роуън ги наблюдаваше, изучавайки десетгодишното момиченце. След като беше доведена дъщеря на Ана, а Буун не беше магьосник като тях, значи същото се отнасяше и за Джеси. Това не я караше да се чувства не на място сред братовчедите си. Всъщност Роуън я бе видяла да говори с типичното остро нетърпение на по-голямо дете към по-малко, когато Донован я бе ударил по главата с гумена топка.

— Искаш ли малко вино, Роуън? — Без да чака отговор, Моргана наля чаша от деликатната течност с цвят на слама.

— Благодаря. Много любезно от ваша страна да ни приемете, да си причинявате толкова неудобства без никакво предупреждение.

— Удоволствието е наше. Лиъм толкова рядко ни навестява. — Очите ѝ срещнаха погледа на Роуън, изпълнени с топлина и приятелство. — А сега защо не ни разкажеш как успя да го доведеш тук?

— Просто помолих да се срещна с някой от семейството му.

— Просто си помолила... — Моргана размени многозначителен поглед с Ана. — Колко... интересно!

— Надявам се да останете няколко дни. — Ана предупредително ощипа братовчедка си под масата. — Задържах старата си къща в съседство на дома ми за гостуванията на семейството и приятелите. Добре дошли сте да останете там.

— Благодаря, но не си взех нищо. — Погледна надолу към обикновената памучна блуза и панталона и си напомни, че бе напуснала Орегон само по халат, а се бе озовала в Монтерей напълно екипирана.

— Ще свикнеш — засмя се Мел и ухапа един морков. — С повечето неща.

Роуън не бе уверена в това, но знаеше, че се чувства добре на това място и с тези хора. Отпи от виното и обърна поглед към мястото, където Лиъм стоеше със Себастиан. Това беше добре за него, помисли си, да има семейство, с което да разговаря, което го разбира и подкрепя.

— Ти си идиот — каза Себастиан хладно.

— Това си е моя работа.

— Винаги го казваш. — Себастиан отвори бирата и изгледа братовчед си развеселено. — Не се променяш, Лиъм.

— И защо трябва да се променям? — Знаеше, че отговорът е детински, но Себастиан често го караше да се отбранява и го дразнеше.

— Какво се опитваш да постигнеш? Какво имаш нужда да доказваш? Тя е създадена за теб.

Хладна тръпка, която Лиъм отказваше да приеме за страх, пробяга по гръбнака му.

— Въпреки това решението е мое.

Себастиан щеше да се засмее, но улови неспокойния блясък в очите на Лиъм, почувства неговото потрепване в съзнанието си.

— Това те прави още по-голям глупак — промърмори с известна симпатия. — Ако се чувстваш по този начин, защо не си й казал?

— Казах й кой съм — каза Лиъм с равен глас, решен да не звучи сякаш се оправдава. — Показах й. Тя почти припадна — спомни си този момент и яростта и вината, които бе почувствал. — Била е възпитана да не вярва.

— Но вярва. Същността й винаги е била такава. Докато не й кажеш, тя няма избор. А нали това нещото, което цениш най-много?

Лиъм изглежда самодоволната усмивка на Себастиан с истинска неприязън, която само семейството можеше да усети. Когато бяха момчета, Лиъм безмилостно се бе съревновавал с по-големия си братовчед, бе решен да бъде също толкова бърз и умен. Зад това съперничество се криеше уважение като към герой.

Дори сега, когато беше възрастен, търсеше уважението на Себастиан.

— Когато е готова, ще има избор. И ще го направи.

— Когато ти си готов — поправи го Себастиан. — Това арогантност ли е, Лиъм, или страх?

— Разум — изстреля Лиъм в отговор, опитвайки се да не скръцне със зъби. — Едва е имала време да осъзнае това, което съм й казал, камо ли напълно да го разбере. Собственото й наследство е толкова дълбоко заровено, че едва ли има и отблясък от него в съзнанието й. Тъкмо е започнала да открива себе си като жена, как да я карам да приеме дарбите си?

Или мен. Не го каза, бесен на себе си, че дори си го е помислил.

Той е влюбен в нея, осъзна Себастиан, когато Лиъм се загледа навъсено към брега. Влюбен и прекалено упорит, за да го признае. За втори път усмивка потрепна на устните му, а зад нея напираше смях. Падението на великите, замисли се, с бой до последна капка кръв.

— Може би й нямаш достатъчно доверие, Лиъм, — погледна назад към Роуън, седнала на масата с жена му. — Прекрасна е.

— Тя си мисли, че е обикновена, скучна. Нормална. Не е нито едно от тези неща. — Лиъм не се огледа. Можеше да я види в съзнанието си достатъчно ясно, ако искаше. — Но е нежна. Накрая

може да се окаже, че я моля за много повече, отколкото е подготвена да даде.

Болен от любов, помисли Себастиан със съчувствие. И той се измъчваше по подобен начин, когато срещна Мел. И затова вероятно бе направил същите грешки.

— Някоя жена не би могла да е подготвена за живот с теб — ухили се, когато Лиъм обърна глава и го изгледа сурово със златистите си очи.

— Съжалявам я при мисълта, че ще вижда това грозно, намръщено лице ден след ден.

Усмивката на Лиъм бе остра като кинжал.

— А как съпругата ти търпи твоето, братовчеде?

— Луда е по мен.

— Изглежда ми умна жена.

— Умът ѝ е като бръснач — каза Себастиан и погледна към жена си с усмивка.

— И колко време ти отне да я омагьосаш, за да стигне до тук?

Този път Себастиан се разсмя и с бързо движение стисна врата на Лиъм под лакътя си.

— Много по-кратко, отколкото ще ти трябва на теб, за да убедиш своята дама, че си награда, която си струва да се вземе.

— Целуни ми... — успя само да изпсува, борейки се със смеха, когато Себастиан го целуна по устата. — Ще трябва да те убия заради това — започна, после вдигна вежда, когато малкия Ейдън дотича и обгърна с ръце краката на баща си. — По-късно — реши Лиъм и сам вдигна детето.

Беше късно, когато Лиъм остави Роуън да спи в къщата, която Ана държеше до морето. Чувстваше се неспокоен, несигурен и объркан от болката, стегнала сърцето му. Болка, която отказваше да отслабне.

Мислеше си да потича край водата или да полети над нея. Да препуска, докато отново се успокои.

Мислеше за Роуън, сладко спяща в тихата къща.

Вървеше през сенките и уханията на градината на Ана, търсейки душевно спокойствие. Прекрачи живия плет от розови храсти, прекоси моравата и се качи на терасата на къщата, в която живееше Ана със семейството си. Знаеше, че тя е там.

— Би трябвало да спиш.

Ана просто протегна ръка.

— Мислех, че ще искаш да поговорим.

Без да хване ръката ѝ, седна до нея и се задоволи да запази мълчание. Не познаваше никой, с когото да е по-приятно да поседи, от Анастасия.

Над главите им луната се гмурваше в облаците и изплуваше, а звездите блестяха.

— Не знаех колко сте ми липсвали, всички вие, докато не ви видях отново.

Ана стисна ръката му в знак на подкрепа.

— Имаше нужда да си сам за известно време.

— Да. Не ви изолирах, защото нямате значение за мен — докосна косата ѝ, — а защото имате.

— Зная това, Лиъм, — плъзна пръсти по бузата му и усети колебанието му в собственото си сърце. — Умът ти бе толкова обременен. — Спокойните ѝ сиви очи срещнаха неговите, устните ѝ се извиха нежно. — Трябва ли винаги да мислиш толкова много?

— Така съм устроен. — И все пак усети как напрежението намалява, докато седи до нея, разплитат се възел след възел. Това беше дарбата на Ана. — Имаш чудесно семейство, Ана, и прекрасен дом. Съпругът ти е сродната ти душа, децата — твоята радост. Виждам колко си щастлива.

— Както и аз виждам колко си нещастен. Не е ли семейство и дом това, което искаш, Лиъм? Което би те направило щастлив?

Той се загледа в сплетените им пръсти, знаейки, че би могъл и би казал неща, които не би споделил с друг.

— Може да не се справя добре с това.

О, разбра тя, разбира се. Стандартите на Лиъм за самия него винаги бяха по-високи, отколкото за всеки друг.

— Защо мислиш така?

— Свикнал съм да мисля за и заради себе си. Да правя каквото желая. И ми харесва. — Вдигна поглед към нея и се усмихна. — Аз съм егоист, а съдбата ме кара да поема отговорността, с която баща ми се справя толкова добре, да взема жена, която ще разбира само частици от истинското значение на това.

— Не оказваш достатъчно доверие и на двама ви — в гласа ѝ вече имаше рядко проявяващо се нетърпение, което го правеше още по-важно. — Бил си упорит, бил си горд, но никога не си бил егоист, Лиъм. Обаче си твърде сериозен по отношение на страшно много неща. И затова често пропускаш радостта, която те носят — въздъхна и поклати глава. — А Роуън може би ще разбере много повече, отколкото си мислиш.

— Харесва ми да вървя по собствения си път.

— А той те доведе право при нея, нали? — Този път Ана се засмя. Той изглеждаше толкова раздразнен, че логиката му се обръща срещу него. — Знаеш ли кое е едно от нещата, което харесвам най-много у теб? Инстинкта ти да разнищваш и подлагаш под въпрос всичко. Това е очарователна и дразнеща черта. А причината да го правиш е, че те е грижа и то много. Предпочиташ да не е така, но те е грижа?

— Какво би направила ти, Ана, ако беше на мое място?

— О, за мен е лесно. — Тъмно сивите очи бяха меки, а усмивката — нежна. — Бих послушала сърцето си. Винаги го правя. Ти ще направиш същото, когато си готов.

— Не всяко сърце говори толкова ясно като твоето. — Отново неспокоен, той започна да барабани с пръсти по пейката. — Показах ѝ кой съм, но не съм ѝ казал какво може да означава това за нея. Направих я своя любовница, но не ѝ дадох любов. Показах ѝ семейството си, но не ѝ разказах за нейното. Така че, да, това ме мъчи.

— Можеш да го промениш. От теб зависи.

Той кимна, втренчен в нощта.

— Ще се върнем обратно на сутринта, когато тя се събуди. И ще ѝ покажа какво се крие в нея самата. Що се отнася до останалото, още не зная.

— Не ѝ показвай само задълженията, Лиъм. Покажи ѝ и радостта! — Тя стана ръка за ръка с него. — Бебето се размърда. Сигурно е огладняло. Ако искаш ще се сбогувам от твое име на сутринта.

— Оценявам го — стана и я прегърна силно. — Бъди благословена, братовчедке.

— Не стой твърде дълго далеч от нас. — Целуна бузите му, преди да се отдръпне, спря на вратата и се обърна. Той стоеше сред сноп

лунна светлина. Сам. — Любовта чака — прошепна.

Наистина чакаше, помисли Лиъм, докато се вмъкваше в леглото до Роуън. Тук, в сънищата. Щеше ли да чака и на сутринта, когато събудеше същността ѝ?

Като принцесата от приказката — събудена за живот от една целувка. Фактът, че той бе по свой начин принц го караше да се усмихва безрадостно в тъмното.

Съдбата, предположи той, се наслаждаваше на ирониите.

Тези и други мисли го държаха буден в очакване до сутринта. При появата на първите слънчеви лъчи плъзна ръка над нейната, преплете пръстите си и ги върна в леглото на Роуън.

Тя промърмори, размърда се и отново се успокои. Той стана и се облече, гледайки я, докато спи. После тихо слезе долу да направи силно кафе.

Реши, че и двамата ще имат нужда от него.

Съзнанието му бе насочено към нея и веднага усети момента, в който тя се размърда. Излезе навън с кафето в ръка. Тя щеше да дойде при него с въпроси.

Горе Роуън примигна объркано. Беше ли сънувала всичко? Не изглеждаше възможно, след като толкова ясно си спомняше всичко. Яркосиньото небе над Монтерей, ясният звук на детски смях. Топлината на гостоприемството.

Трябваше да е истина.

Леко се изкикоти, опирайки чело на свитите си колене. Нищо не можеше да е реално. Вече не.

Стана и се приготви да изживее още един вълшебен ден.

ГЛАВА 11

Като го видя да стои на верандата, всичко я порази отново. Дивото вълнение, тръпката на любовта, почудата. Фактът, че този зашеметяващ, необикновен мъж я желае, я оставяше безмълвна от удоволствие.

Водена от емоцията, се втурна през вратата да увие ръце около него и притисна лице към силния му гръб.

Това го изненада — тези сладки нови чувства, които свободно се лееха от нея, бързия отговор на собствените му емоции, преплитането им. Искаше да се завърти и да я отведе някъде, където нямаше нужда да мисли за никой и нищо, освен за нея.

Вместо това, леко положи ръка върху нейната.

— Върнал си ни, преди да мога да се сбогувам със семейството ти.

— Ще ги видиш отново... ако искаш.

— Искам. Бих искала да видя магазина на Моргана. Звучи чудесно. И конете на Себастиан и Мел. Беше удоволствие да се срещна с всичките ти братовчеди. — Потърка буза по ризата му. — Имаш късмет, че имаш такова голямо семейство. Аз имам няколко братовчеди от страна на баща ми, но живеят на изток. Не съм ги виждала, откакто бях дете.

Очите му се присвиха. Можеше ли да има по-добро начало за разговора, който трябваше да проведат?

— Влез и си вземи кафето, Роуън. Трябва да поговорим.

Доброто ѝ настроение се изпари, тя отпусна прегръдката си и отстъпи. Беше толкова сигурна, че той ще се обърне и ще я прегърне. А дори не бе я погледнал и гласът му бе хладен.

Влезе вътре, питайки се къде бе сгрещила и се загледа неவிждащо в редицата весело изрисувани чаши. Бе ли казала нещо? Или не бе казала нещо? Беше ли...

Стисна очи, отвратена от себе си. Защо постъпваше така? Защо винаги, винаги решаваше, че е направила нещо? Или, че ѝ липсва

нещо?

Е, повече нямаше да го прави. Не и с Лиъм. С никого. Малко мрачна, тя си взе чаша и наля от горещото, черно кафе.

Когато се обърна, той бе вътре и я наблюдаваше. Игнорира внезапния ужас, който почувства и се опита да запази гласа си невъзмутим.

— За какво искаш да говорим?

— Седни.

— Добре съм си и права. — Бутна разрошената си коса и отпи от кафето, което бе достатъчно горещо, че да изгори езика ѝ. — Ако си ми ядосан, кажи. Не обичам да гадая.

— Не съм ти ядосан. Защо трябва да бъда?

— Нямам идея. — За да има с какво да се занимава, извади хляба да си препече филийка, която най-вероятно щеше да ѝ приседне. — Защо иначе ще ми се мръщиш?

— Не се мръщя.

Тя отново погледна лицето му и подигравателно изсумтя.

— Със сигурност се мръщиш, а мен не ме интересува.

Веждите му подскочиха нагоре. Настроението ѝ определено бързо бе преминало от мекота и прегръдки към студенина и хапливост.

— Е, тогава моля за извинение. — Той раздражено дръпна един стол и го обкрачи. Давай, заповяда си. — Заведох те да се запознаеш със семейството ми и това е, за което искам да говорим — семейството. Бих предпочел да седнеш, по дяволите, вместо да обикаляш стаята.

Ядосаният му глас скова раменете ѝ, но тя опита да се овладее.

— Правя закуска, ако нямаш нищо против.

Той измърмори нещо и махна с ръка. Чиния с леко препечена филийка се появи на плота.

— Ето. Въпреки че не ми е ясно как можеш да наричаш това закуска. Сега седни.

— Напълно съм способна да си направя и сама. — Но все пак отнесе чинията до масата, преди да отиде до хладилника и с удоволствие да се забави при избора на конфитюр.

— Роуън, изпробваш търпението ми. Просто те моля да седнеш, за да поговорим.

— Това, което направи, не беше точно молба, но след като вече го каза, ще седна. — Учудена от самодоволството, което изпита при тази малка победа, тя се върна до масата и седна. — Искаш ли филийка?

— Не, не искам — усети остротата в гласа си и въздъхна. — Благодаря.

Тя му се усмихна с толкова внезапна и открита нежност, че сърцето му спря.

— Почти никога не печеля спорове — каза му и започна да маже конфитюр по филията. — Особено, когато не знам за какво е спора.

— Е, този го спечели, нали? — Очите ѝ танцуваха, докато отхапваше от филията.

— Харесва ми да печеля.

Той се засмя.

— На мен също. — Сложи ръка върху китката ѝ, докато вдигаше чашата си. — Не си сложила сметана и всичката онази захар. Нали не харесваш кафето чисто?

— Само, защото правя гадно кафе. Твоето е добро. Каза, че искаш да говорим за семейството ти.

— За семейството. — Той дръпна ръка и вече не я докосваше. — Разбираш какво има в моето.

— Да. — Очите му бяха фокусирани върху нейните, наблюдаваше я толкова внимателно, че тя трябваше да се пребори с изкушението да се завърти неспокойно. — Дарбата ти. Заветът на Донован — усмихна се. — Така си кръстил компанията си.

— Да, така е. Защото се гордея с произхода си. Силата има задължения, отговорности. Не е играчка, но не е нещо, което да поражда страх.

— Не се боя от теб, Лиъм, ако това те тревожи.

— Може би, отчасти.

— Не се страхувам, не бих могла. — Искаше да се протегне към него, да му каже, че го обича, но той се оттласна от масата и започна да обикаля стаята, както я бе помолил да не прави.

— Ти виждаш нещата като приказка. Магия, романтика и „заживели щастливо“. Но това е просто живот, Роуън, с всичките му каши и грешки. Нуждите и изискванията му. Животът — повтори, обръщайки се към нея, — трябва да бъде живян.

— Прав си само наполовина — каза му. — Не мога да не го виждам като нещо вълшебно и романтично, но разбирам останалото. Как бих могла да не разбера, след като се срещнах с братовчедите ти, видях семействата им? Това видях вчера — семейство. Не картинка в някоя книга.

— И ти... се чувстваш добре с тях?

— И то много — сърцето ѝ започна да танцува в гърлото. Това имаше значение за него, виждаше го. Имаше значение, че тя приема семейството му и него. Защото... беше ли възможно да е така, защото и той я обича? Защото иска тя да е част от живота му? Радост се разля в нея като силен поток.

— Роуън, — той се върна да седне и тя скри треперещите си ръце под масата. — Братовчедите ми са много. Тук, в Ирландия. В Уелс, Корнуол. Някои са от рода Донован, други са Малоун, някои Райли. А някои са О'Мара.

Сърцето ѝ се качи в главата и я завъртя.

— Да, ти каза, че майка ти е била О'Мара. Може дори да сме далечни роднини. Няма ли да е хубаво? Това би означавало, че по някакъв заобиколен начин съм свързана с Моргана и останалите.

Той преглътна една въздишка, пресегна се към ръцете ѝ, улови ги здраво и се наведе напред.

— Роуън, не казах, че може да сме братовчеди, а че сме братовчеди. Далечни, вярно е, но споделяме една кръв. Споделяме наследство.

Объркана от внезапното напрежение, тя му се намръщи.

— Предполагам, че може и да сме. Десети братовчеди или нещо подобно, във всеки случай много далечни. Не съм съвсем наясно с тези неща. Интересно е, но... — Този път нейното сърце като че ли спря. — Какво имаш предвид? — каза бавно. — Споделяме наследство?

— Прабаба ти Роуън О'Мара е била магьосница. Като мен. Като теб.

— Това е абсурд! — Понечи да освободи ръцете си, но той ги държеше здраво. — Това е абсурд, Лиъм. Дори не я познавах, а ти със сигурност не си.

— Чувал съм за нея — сега говореше спокойно. — За Роуън О'Мара от Клар, която се влюбила и омъжила, напуснала родното си място и се отрекла от дарбите си. Направила го по молба на мъжа,

когото обичала. Направила го е свободно, което е нейно право. А когато родила децата си, не им казала нищо за тяхното наследство, докато не пораснали.

— Говориш за някой друг — успя само да каже.

— Затова я помислили за ексцентрична и може би дори за малко побъркана, но не повярвали. Когато те имали собствени деца, казвали само, че Роуън О'Мара е странна. Мила и любеща, но странна. А когато дъщерята на дъщеря ѝ родила дъщеря, детето било отгледано, без да знае какво тече в кръвта му.

— Човек би трябвало да знае. Как е възможно да не знае? — Този път той пусна ръцете ѝ, тя се отдръпна и скочи на крака. — Би го почувствал. Би го усетил.

— А не си ли? — Той също се изправи, искаше му се да бе успял да намери начин да ѝ каже, без да я уплаши. — Не си ли го чувствала от време на време? Вълнението, пожара в кръвта, не си ли се чудила?

— Не. — Това беше лъжа, помисли си и се отдръпна. — Не зная. Но грешиш, Лиъм. Аз съм обикновена.

— Виждала си картини в пламъците, сънувала си сънища като дете. Усетила си вълнението на силата под кожата, в съзнанието си.

— Въображение — настоя тя. — Децата имат развнтено въображение. — Но усещаше вълнението и сега, част от него бе от страх.

— Каза, че не се боиш от мен — каза го меко като на подплашен елен в гората. — Защо би се страхувала от себе си?

— Не ме е страх. Просто знам, че не е вярно.

— Тогава няма да имаш нищо против да опитаме и да видим кой от двама ни е прав?

— Да опитаме какво? Как?

— Умението, което се учи първо и се забравя последно, е правенето на огън. Това, което е вътре в теб, вече знае как се прави. Просто ще ти припомня. — Пристъпи към нея и взе ръката ѝ, преди тя да успее да избяга. — И имаш думата ми, че няма да го правя аз, както искам твоята дума, че няма да възпираш това, което се появи.

Сякаш дори душата ѝ трепереше.

— Няма нужда да възпирам нищо, защото няма нищо.

— Тогава ела с мен.

— Къде? — запита, докато той я водеше навън. Но вече знаеше.

— Кръга — каза простичко. — Още нямаш контрол, а той е защитен.

— Лиъм, това е абсурдно. Аз съм нормална жена и за да запаля огън имам нужда от подпалки и кибрит.

Той спря, колкото да я изгледа свирепо.

— Мислиш, че те лъжа?

— Мисля, че грешиш. — Трябваше да подтичва, за да не изостава от огромните му крачки. — Вероятно е имало Роуън О'Мара, която е била магьосница. Сигурно е имало, Лиъм, но не е била прабаба ми. Моята прабаба бе сладка, леко изкуфяла стара жена, която рисуваше красиво и разказваше вълшебни приказки.

— Изкуфяла? — Обидата го вбеси. — Кой ти каза това?

— Майка ми... тоест...

— И така — той кимна, сякаш тя току-що бе потвърдила всичко, което бе казал. — Изкуфяла... — промърмори и отново тръгна. — Жената се отказва от всичко, заради любовта, а те я наричат изкуфяла. Да, може и да е била. По-добре да си беше останала в Ирландия и да се бе събрала с някой като себе си.

Тогава той нямаше да върви по тази пътека с треперещата ръка на Роуън в своята, помисли си.

Не беше съвсем сигурен дали е доволен, или ядосан от тази игра на съдбата.

Когато стигна каменния кръг, я дръпна направо в центъра. Тя бе задъхана от бързането и от това, което усещаше да витае във въздуха.

— Жребият е хвърлен, това е начало. Нека вътре в безопасност да бъде изцяло. Жената идва, за да знае. Тъй желая, нека стане.

Когато напевът свърши, вятърът се изви между камъните и обгърна тялото на Роуън като нежна прегръдка. Тя объркано кръстоса ръце пред гърдите си и стегна раменете си.

— Лиъм...

Той погали с ръка косата ѝ и осъзна, че в много отношения това, което прави, прилича на приканване на девственица да прави любов. Трябваше да се направи нежно, търпеливо и с мисъл само за нея.

— Мисли за това като за игра — усмихна ѝ се и отстъпи, — полесна, отколкото си мислиш в момента. — Притегли я надолу, за да застане на колене. — Дишай дълбоко и бавно, докато чуеш ритъма на сърцето в ума си. Затвори очи, ако това помага, докато се успокоиш.

— Казваш ми, че ще запаля огън от нищото и искаш да съм спокойна! — Все пак затвори очи. Колкото по-скоро му докажеше, че греши, толкова по-скоро това щеше да приключи.

— Игра — каза при първото дълбоко вдишване. — Добре, просто игра и когато видиш, че не ме бива в нея, ще отидем вкъщи да си довършим закуската.

Помни това, което не са ти казвали, но знаеш. Гласът на Лиъм бе като тих шепот в съзнанието ѝ. Почувствай това, което винаги си усещала, но не си разбирала. Вслушай се в сърцето си. Довери се на кръвта си.

— Отвори очи, Роуън.

Зачуди се дали това е усещането да бъдеш хипнотизиран. Да усещаш всичко толкова пълноценно, почти болезнено, а в същото време сякаш да си някъде извън себе си. Отвори очи и впери поглед в неговите през потока слънчева светлина помежду им.

— Не знам какво да правя.

— Наистина ли? — в гласа му имаше едва доловимо веселие. — Отвори съзнанието си, Роуън. Вярвай в себе си, приеми дарбата, която те чака.

Игра, помисли отново. Просто игра. В нея тя бе магьосница по наследство, а силата ѝ спеше под повърхността. Да я събуди бе единствено въпрос на вяра, желание и приемане.

Протегна ръце и се втренчи в тях, сякаш принадлежаха на някой друг, който гледаше как те леко треперят. Тесни ръце с дълги фини пръсти. Без пръстени, странно елегантни. Хвърляха две идентични сенки върху земята.

Чуваше ритъма на сърцето си, точно както бе казал той. Чуваше и бавния, дълбок звук на собственото си дишане, сякаш бе будна и слушаше себе си как спи.

Огън, помисли си, за светлина, за топлина, за уют. Можеше да го види в съзнанието си, бледи, златисти пламъци с едва забележими червени отблясъци по края. Горяха ниско и се разпалваха, издигаха се като факли към небето. Бездимни и красиви.

Огън, помисли отново, за топлина, за светлина. Огън да гори в ден и тъмнина.

Замаяна, леко се олюля. Лиъм трябваше да се пребори с инстинкта си да се протегне към нея.

Главата ѝ падна назад, очите ѝ станаха тъмносини. Въздухът утихна. Чакаше. Той видя как тя сякаш загуби някаква частица невинност.

Силата препускаше в нея като вятъра, който внезапно се надигна и развя косата ѝ. Внезапната ѝ топлина я накара да диша тежко и да потръпва. Тя се стече като ракета надолу по ръцете ѝ и сякаш се изстреля от пръстите в езеро от светлина. Тя гледаше със заслепени очи огъня, който сама бе запалила. Пращеше на земята — малки танцуващи златни пламъци в червено по края. Горещината им топлеше коленете ѝ, а след това и ръцете, които тя колебливо протегна над огъня. Като ги отдръпна, пламъците изригнаха нависоко.

— О! О, не!

— Полека, Роуън. Все още имаш нужда от малко контрол.

Той смали тънката огнена колона, докато тя гледаше втренчено и заекваше.

— Как... как можах... — Впери поглед в него. — Ти.

— Знаеш, че не бях аз. Това е твоето наследство, Роуън, изборът дали да го приемеш, или не, също е твой.

— Дойде от мен. — Затвори очи, поемаше си въздух и бавно го изпускаше, докато не започна да го прави, без да трепери. — Дойде от мен — повтори и го погледна. Вече не можеше да отрича това, което някаква част от нея бе знаела. Може би винаги бе знаела.

— Почувствах го, видях го. В главата ми имаше думи, като напев. Не знам какво да мисля, какво да правя.

— Как се чувстваш?

— Изумена — смаяно се засмя и се втренчи в ръцете си. — Развълнувана. Ужасена и доволна, чувствам се чудесно. В мен има магия. — Тя блещукаше в очите ѝ, грееше на лицето. Роуън скочи, започна да тича в кръг сред камъните и този път смехът ѝ бе истински и свободен.

Широко ухилен, Лиъм седеше с кръстосани крака и наблюдаваше как тя приема самата себе си. Това я правеше красива, осъзна. Чувството на чиста радост ѝ придаваше наситена и характерна красота.

— Цял живот съм била нормална. Патетично обикновена, досадно нормална. — Направи още един кръг, строполи се на земята до него и обгърна с ръце врата му. — А сега в мен има магия.

— Винаги е имало.

Чувстваше се като дете със стотици опаковани подаръци, които чакаха да бъдат отворени и разгледани.

— Можеш да ме научиш на още неща.

— Да. — Разбирайки част от това, което препуска в нея, той прокара пръст по бузата ѝ. — Мога. И ще го направя. Но не точно сега. Тук сме повече от час, а аз си искам закуската.

— Час... — Тя примигна, когато той се изправи и я дръпна на крака. — Изглеждаше ми като няколко минути.

— Отне ти известно време да стигнеш до същността. Следващия път няма да ти отнеме толкова дълго. — Изгаси огъня с мисъл. — Ще се опитаме да разберем, къде са истинските ти таланти, след като се нахраня.

— Лиъм, — обърна се към него за момент и притисна устни към врата му. — Благодаря ти.

Учеше се бързо. Лиъм никога не се бе считал за добър учител, но предполагаше, че това има нещо общо с ученика.

Този конкретен ученик бе открит, нетърпелив и учеше бързо.

Не им отне дълго да разберат, че талантите ѝ са в областта на магиите, като на Моргана. След ден-два определиха, че няма дарба да вижда. Можеше да му даде мислите си, но четеше ясно неговите, само когато той ги пратеше в ума ѝ.

Когато не успя, след повече от час потене и концентрация, да промени формата си, вместо това превърна една табуретка в розов храст с весел смях.

Покажи ѝ радостта, бе му казала Ана. Той разбираше, че тя е тази, която му я показва, докато танцува из сечището и превръща ранните летни цветя в лабиринт от цветове и форми. Скалите станаха кристали с цвят на скъпоценни камъни, малките цветчета избуяха като огромни фойерверки от блестящи багри. Малкото поточе се издигна до елегантен водопад, светец в синьо.

Той не я възпираше. Тя си бе заслужила този полет сред вълшебствата. Знаеше, че отговорностите и избора ще дойдат твърде скоро. Сега тя създаваше собствената си приказка. Внезапно стана толкова лесно да я види в ума ѝ. И виждайки я, да я превърне в реалност. Ето я малката къща в гората с невероятна вълшебна градина,

простираща се наоколо, забързаното движение на потока, свистенето на вятъра. И мъжа.

Тя се обърна, без да осъзнава колко невероятно изглежда с буйна блестяща коса, разперени ръце и с нова сила, светеща в очите ѝ.

— Само за днес. Знам, че не може да остане в този вид, но само за днес. Преди сънувах, че съм на точно такова място — бърза река и вятър, цветя, толкова огромни и ярки, че заслепяват очите. А уханието им...

Гласът ѝ заглъхна, когато осъзна, че е сънувала това, точно това. И него, Лиъм Донован, който слиза от верандата на къщата и идва към нея, върви под арка от цветя, които покриват земята с красиви розови листенца.

Откъсваше бяла като сняг роза, от храст, висок колкото него самия. И ѝ я подаваше.

— Сънувах — каза отново. — Когато бях малко момиче.

Той откъсна бяла като сняг роза, от храст, висок колкото него самия. И ѝ я подаде.

— Какво сънува, Роуън Мъри?

— Това. Теб. Много често теб.

— Само за днес, можеш да имаш този сън.

Той прокара розата по бузата ѝ и тя въздъхна. Само за днес, помисли си, би било достатъчно.

— Носех дълга синя рокля. Роба, всъщност. А твоята бе черна, със златни ръбове. — Засмя се като усети ласката на коприната по кожата си. — Аз ли направих това, или ти?

— Има ли значение? Това е твоят сън, Роуън, но се надявам, че в него те целувам.

— Да. — Отново въздъхна и пристъпи към прегръдките му. — Целувка, заради която си струва да сънува човек.

Докосна устните ѝ със своите, отначало нежно. Стопляше ги, правеше ги меки, докато се отвориха от нежния ѝ дъх. Задълбочи целувката още и още, докато ръцете ѝ не го обвиха, а пръстите ѝ бавно се плъзнаха в косата му.

Докато я целуваше, нещо трептеше и в неговата памет. Нещо, което бе виждал или си бе пожелавал. Предаде се на спомена и се понесе в сънищата заедно с нея. И я притегли по-близо.

Заедно се носеха в грациозен танц, чийто ритъм бе биенето на сърцата им.

Краката ѝ вече не докосваха земята, когато се завъртяха. Сънищата на младото романтично момиче се превърнаха в нуждата на жена. Топлина галеше кожата ѝ, докато го притискаше все по-силно, притегляше го в сърцето си. Предлагаше му повече. Предлагаше му всичко.

В съня ѝ имаше свещи. Дузини свещи — бели и уханни — горяха върху високи сребърни поставки със златни листа, носещи се наоколо. И легло, огряно от тях, драпирано в бяло и златно.

Когато той я отнесе до него, тя бе замаяна от любов, къпеше се в почуда.

— Как съм могла да зная? — Придърпа го към себе си. — Как съм могла да забравя?

Той се чудеше същото за себе си, но сега не бе време за въпроси, не и когато тя бе толкова мека, щедра, а устните ѝ се разтваряха за неговите, а въздишките ѝ на удоволствие се изливаха в него като вино от златен бокал.

Слънцето се спускаше зад дърветата, обагреше върховете им като огън и разпръскваше цвета си на фона на потъмняващото небе. Сред дърветата птиците пееха на последните лъчи светлина.

— Красива си.

Не би го повярвала. Но тук и сега се чувстваше красива. Чувстваше се силна. Чувстваше се обичана. Само за днес, помисли си и посрещна устните му със своите.

Той пиеше от нея — с жажда, но без алчност. Прегръщаше я, но без отчаяние. И двамата знаеха, че тук имат време. Времето щеше да ги чака.

Езиците им се срещаха и извиваха в бавен, интимен танц, диханията им се смесваха, шепотите им се преплитаха.

Тя прокара ръце по коприната на робата му, а след това по плътта под нея. Толкова топла, толкова гладка. Устните му бяха върху врата ѝ, карайки я да отметне глава и да му даде още, леко хапеха мястото, където беше пулса ѝ. Нестабилното туптене го накара да плъзне език по кожата ѝ, за да се изпълни целия с нейния вкус.

Разтвори робата ѝ нежно като вятър. Когато ръцете и устните му я превзеха, тя леко се изви.

Сякаш казваше „Наслаждавай ми се! Омагьосай ме!“

Въздъхна заедно с него, движеше се с него, ухания се носеха във въздуха, а топлият, нежен ветреца галеше голата ѝ кожа. Чувствата проблясваха, смесени с удоволствия, едновременно ярки и тъмни. Потопена и изгубена в тях, се претърколи с него и нерешително се надигна върху му. Тялото ѝ бе слабо като вълшебна пръчица, бяло като мрамор под деликатната светлина. Косата ѝ се носеше от вятъра, а очите ѝ бяха пълни с тайни. Запленен, той прокара ръце по бедрата ѝ, хълбоците, тялото и ги спря върху гърдите ѝ.

Сърцето ѝ биеше със същите бесни удари като неговото.

— Роуън, — прошепна, а тези тайни и сили блестяха в очите ѝ.
— Ти си вещица във всяко отношение.

Смехът ѝ бе бърз и триумфален. Наклони се и жадно покри устата му със своята. Внезапна и безмилостна горещина се надигна в него, подпали кръвта му като огъня, който тя бе запалила преди няколко часа.

Тя също усети бързата промяна и факта, че тя бе тази, която я предизвика. Това, помисли си диво, това бе сила. Носена на нейните вълни, тя го прие в себе си, извивайки се назад да се наслади на изненадващата ѝ проява с поглед, вперен в звездите, които се въртяха по тъмното небе над тях.

Ръцете му сграбчиха хълбоците ѝ, въздухът излизаше от дробовете му като експлозия. Инстинктивно се опитваше да запази контрол, но вече поразклатен, той напълно отлетя, когато тя го взе.

Тя го взе. Хълбоците ѝ се движеха като светкавица, тялото ѝ летеше с див прилив на енергия, която го предизвикваше, препускаше и го водеше със себе си.

Люшкаше се до лудост и отвъд, и продължаваше да го води напред. Той произнесе името ѝ. Тя чу звука да се откъсва от него в момента, в който тялото му се издигна заедно с нейното. Докато се носеха, видя как очите му проблясват, а след това стават тъмни и слепи.

Почти се разплака от триумф, когато дойде на себе си и се строполи върху него.

Никога не беше позволявал на жена да поеме контрол над него. Сега, докато Роуън лежеше отпусната върху му, осъзна, че не е могъл

да го предотврати. Не и с нея. С нея имаше твърде много неща, които не бе успял да предотврати.

Обърна лице към косата ѝ и се зачуди какво ще последва. Само след секунди, когато тя проговори, разбра.

— Обичам те, Лиъм, — каза го тихо, с устни върху сърцето му.
— Обичам те.

Нарече паниката, която е надигна в него, разум, отговорност.

— Роуън...

— Няма нужда да ми отвърщаш със същото. Просто вече не мога да понеса да си мълча. Преди се страхувах да ти го кажа. — Тя се размърда и го погледна. — Не мисля, че вече някога отново ще се страхувам от нещо. Така че, обичам те, Лиъм.

Той седна до нея.

— Не знаеш всичко, така че не може да си сигурна какво мислиш или чувстваш. Или какво искаш — добави той с въздишка. — Има неща, които трябва да ти обясня, да ти покажа. Ще е по-добре да е в моето бунгало.

— Добре. — Усмивката ѝ се появи лесно, макар сърцето ѝ да се изпълни с ужас, осъзнавайки, че магията на този ден е приключила.

ГЛАВА 12

Роуън се питаше какво друго би могъл да й каже, което да я шокира или изненада. Беше й казал, че е магьосник, след това го бе доказал и някак я бе накарал да го приеме. Беше изтрил двадесет и седем години от обикновеното й мнение за себе си, като й каза, че и тя е магьосница. Беше го доказал. Тя не само го бе приела, но и бе доволна.

Какво още можеше да има?

Искаше й се да проговори, но той не каза нищо, докато вървяха под лунната светлина от нейното бунгало до неговото. Достатъчно дълго го познаваше, за да знае, че щом е изпаднал в такова мълчание, няма да каже нищо, докато не е готов.

Когато стигнаха бунгалото и влязоха вътре, нервите й вече бяха опънати до краен предел.

Това, за което се опитваше да не мисли и да не взема под внимание, бе факта, че той се умълча, след като му бе казала, че го обича.

— Толкова ли е сериозно? — Опита се да говори весело, но думите излизаха неравно и бяха близо до молба.

— За мен, да. Ти ще решиш какво означава за теб.

Отиде в спалнята и прекара пръсти по стената до камината. Отвори се врата, която тя не знаеше, че е там, към стая, която би се заклела, че не съществува.

От нея струеше мека светлина, бледа и хладна като лунната.

— Тайна стая?

— Не тайна — поправи я. — Лична. Влез, Роуън.

Влизането й бе знак на доверие към него. Подът бе каменен и гладък като огледало, а стените и тавана — дървени, силно полирани. Сянката й и светлината се отразяваха в тези повърхности и проблясваха като вода.

Имаше богато резбована и инкрустирана маса, а на нея — купа от дебело синьо стъкло, калаена чаша със столче, малко огледало, със

сребърен гръб с богати спираловидни орнаменти и малка гладка аметистова дръжка.

Тя се зачуди какво виждаше той, като гледаше в него. Какво би видяла тя?

Вместо това се обърна и се загледа как Лиъм пали свещи, как пламъците им се издигат във въздуха, вече пропит с уханен дим.

Видя още една маса — малка кръгла повърхност върху прост пиедестал. Лиъм отвори кутията, която лежеше там и извади сребърен амулет на верижка. Задържа го за момент, сякаш преценяваше тежестта му и го постави долу с тих звън от допира на метал и дърво.

— Това... церемония ли е?

Той хвърли поглед към нея, а очите му бяха разсеяни, сякаш бе забравил, че е там. Но не я бе забравил. Не бе забравил нищо.

— Не. С много неща трябваше да се справяш, нали, Роуън? Помоли ме да не докосвам мислите ти, затова не мога да знам какво е в ума ти, какво мислиш за всичко това.

Нямаше намерение да я докосва, но внезапно откри, че пръста му гали бузата ѝ.

— Голяма част от това виждам в очите ти.

— Казах ти какво мисля и какво чувствам.

— Така е.

Но ти не си ми казал, помисли и се извърна, защото това я нараняваше.

— Ще ми обясниш ли за какво е всичко това? — попита и проследи с пръст орнаментите по малкото огледало.

— Инструменти. Просто хубави инструменти — каза ѝ. — Ще имаш нужда от някои собствени.

— Виждаш ли разни неща в огледалото?

— Да.

— Понякога не се ли страхуваш да гледаш? — Усмихна се едва и погледна към него. — Мисля, че аз бих.

— Това, което се вижда е... възможност.

Тя предпазливо го наблюдаваше. Идваше промяна. Не беше сигурна дали го казва женския ѝ инстинкт или новооткритите ѝ дарби. В стъклено ковчеже имаше още камъни — удивително съцветие от издигащи се копия, гладки кули, кълба с цвят на скъпоценни камъни.

Той я изчакваше — не от търпение, а защото не знаеше как да започне. Когато се обърна към него с нервно сплетени ръце и очи, пълни със съмнения, той нямаше какво да направи, освен да направи избор.

— Знаех, че ще дойдеш.

Нямаше предвид тук, в тази стая, тази нощ. Усети, че тя го разбра.

— Знаеше ли... какво ще стане?

— Възможности. Винаги има избор. Всеки от нас прави своя и му предстоят още много. Знаеш някои неща за наследството си и за моето, но не всичко. В моята страна, в семейството ми има традиция. Най-просто би било да го сравня с йерархия, макар да не е точно това. Все пак един от нас заема място като глава на семейството. За да ни води и да ни съветва. Да помага при уреждането на спорове, когато възникват такива.

Той още веднъж взе сребърния амулет и още веднъж го остави.

— Баща ти носи същия, но златен.

— Да, така е.

— Защото е глава на семейството?

Бърза е, помисли Лиъм. Беше глупаво от негова страна да го забрави.

— Такъв е, докато не реши да предаде задължението на друг.

— На теб.

— Традиция е амулетът да бъде предаден на най-голямото дете. Но винаги има избор, и от двете страни, и има... условия. За да го наследи, човек трябва да е достоен за него.

— Разбира се, че си.

— И трябва да го иска.

Усмивката ѝ избледня и премина в объркване.

— Не го ли искаш?

— Не съм решил — пъхна ръце в джобовете си, преди отново да е взел амулета. — Дойдох тук, за да си дам време, да премисля и преценя. Изборът трябва да е мой. Няма да позволя съдбата да ме насилва.

Царственият му тон я накара да се усмихне отново.

— Не, не би позволил. Още една причина да се справиш добре с това. — Тръгна към него, но той вдигна ръка.

— Има и други изисквания. Ако има брак, трябва да е с партньор с елфска кръв и бракът трябва да е по любов, не по задължение. И двамата трябва да влязат в него по собствено желание.

— Това изглежда единственото правилно решение — започна и спря. Както бе казал Лиъм беше бърза. — Аз имам елфска кръв и току-що ти казах, че съм влюбена в теб.

— И ако те взема, изборът ми изчезва.

Този път ѝ отне секунда. Беше казано толкова хладно — като леден меч в сърцето ѝ.

— Твоят избор, разбирам. — Бавно кимна, докато вътрешно се бореше да събере разпилените парченца от сърцето си, жалките остатъци от гордостта. — А твоят избор включва да приемеш тази част от наследството си или да я отхвърлиш. Ти би приел това много, много сериозно, нали, Лиъм?

— Как бих могъл да не го приема сериозно?

— А съм просто една от тежестите на кантара — ни повече, ни по-малко. Просто трябва да решиш от коя страна да ме сложиш. Колко... неудобно за теб.

— Не е толкова просто — изстреля той в отговор, смутен от неочаквано острия ѝ тон. — Това е моят живот.

— И моят — добави тя. — Каза, че си знаел, че ще дойда тук, но аз не знаех за теб. Така че в това отношение нямах избор. Влюбих се в теб в минутата, в която те видях, но ти бе подготвен, имаше си своя дневен ред. Знаел си, че ще се влюбя в теб.

Горчивото обвинение, направено към него, го накара да се втренчи в нея.

— Грещиш.

— О, наистина ли? Колко пъти се вмъкна в мислите ми, за да видиш? Или дойде в дома ми като вълк, за да ме слушаш как бърборя? Без да ми дадеш избора, на който толкова много държиш. Знаеше, че отговарям на изискванията, затова си ме разглеждал, преценявал и размишлявал.

— Не знаех! — Изкрещя ѝ, бесен, че действията му се оценяват като клонящи към измама. — Не знаех, докато не ми разказа за прабаба си.

— Разбирам. Значи до този момент или си си играел с мен, или си се опитвал да решиш да ме използваш като спасителен изход в

случай, че решиш да се откажеш от позицията си.

— Това е абсурдно.

— Тогава внезапно си разбрал, че си имаш вещица. Искал си я — не се съмнявам, че си ме искал, а аз бях толкова лесна, направо жалка. Приех това, което ти реши да ми дадеш и бях благодарна.

Беше унизително да мисли за това сега, да си спомня как се втурна в ръцете му и му повери сърцето си. Довери му се.

— Ти ме интересуваше, Роуън. Интересуваш ме.

Бузите ѝ бяха призрачно бледи под блещукащата светлина, а очите — тъмни и дълбоки.

— Имаш ли представа колко е обидно това? Знаеш ли колко е унизително да разбере, че си знаел, че съм влюбена в теб, докато си кроял планове и си правил избор? Какъв избор имах аз, какъв избор ми даде?

— Целия, който можах.

Тя бясно поклати глава.

— Не, този, който ти пожела — отвърна. — Знаеше точно колко бях уязвима, когато дойдох тук, колко изгубена.

— Знаех, да. Затова...

— И ми предложи възможността да работя с теб — прекъсна го. — Знаеше, че вече съм заслепена от теб, знаеше колко отчаяно се нуждая от нещо. После, когато на теб ти беше удобно, ми каза кой си, коя съм аз. Когато ти решиш, Лиъм, винаги когато ти решиш. И всеки път аз правех точно това, което ти очакваше да направя. Всичко е било просто още една игра.

— Не е вярно — ядосан, той хвана ръцете ѝ. — Мислех за теб, адски много мислех за теб. И направих това, което мислех за правилно, което беше най-добро.

Внезапна сила се стрелна през пръстите ѝ, по ръцете му с такъв гняв и мощ, че го запрати две стъпки назад. Той само я зяпна, шокиран до мозъка на костите си, че го е хванала толкова напълно неподготвен.

— По дяволите, Роуън, — ръцете му все още пареха от внезапния удар на волята ѝ.

— Аз също няма да позволя да бъда насилвана. — Коленете ѝ бяха омекнали от факта, че имаше не само умението, но и гнева да го блъсне със съзнанието си. — Това не го очакваше, това не е една от възможностите ти. Предполагаше се, че ще дойда тук с теб тази вечер,

ще те изслушам, след това ще скръстя ръце, ще склоня глава като една малка тиха мишка, каквато съм, и ще оставя всичко на теб.

Очите ѝ бяха яркосини, лицето ѝ вече не бе бледо, а зачервено от гняв и за негово раздражение — невероятно красиво.

— Не точно — каза той с достойнство. — Но зависи от мен.

— Зависи, друг път. Трябва да решиш какво искаш, вярно е, но не очаквай да стоя покорно, докато ти решиш да ме избереш или разкараш. Винаги другите са вземали решения вместо мен, избирали са пътя, по който да върви живота ми. Ти не направи ли същото?

— Аз не съм родителите ти — изстреля той. — Или твоя Алън. Обстоятелствата са съвсем различни.

— Каквито и да са обстоятелствата, ти държеше контрола и ме направляваше. Няма да го търпя. Бях обикновена — думите се изтръгнаха от нея, от сърцето ѝ. — Не би го разбрал, никога не си бил обикновен. Но аз да, цял живот. Няма отново да бъда обикновена.

— Роуън, — ще опита спокойно, каза си. Ще опита с разум. — Искан за теб само това, което ти искаше за себе си.

— А това, което аз исках най-много, бе да ме обичаш. Само мен, Лиъм, каквато и да съм. Не си позволих да го очаквам, но го желяех. Грешката ми беше, че пак не помислих достатъчно за себе си.

Сълзите, блеснали в очите ѝ, го трогнаха.

— Не плачи, Роуън. Никога се съм искал да те нараня. — Взе ръката ѝ и тя я остави просто да лежи в неговата.

— Сигурна съм, че не си искал — каза тихо. Силата на гнева ѝ бе отминала. Сега усещаше единствено умора. — Това само прави нещата още по-тъжни. И мен — още по-жалка. Казах ти, че те обичам — в гласа ѝ все още се усещаха сълзите. — И знаеш, че е така. Но не можеш да кажеш, не можеш да решиш дали това... те устройва.

Преглътна сълзите и потърси дълбоко в себе си гордостта, до която рядко прибегваше.

— О тук нататък сама ще решавам съдбата си. — Издърпа ръката си от неговата и се изправи. — А ти своята.

Обърна се към вратата и движението сякаш го заля с нова, объркваща вълна от паника.

— Къде отиваш?

— Където искам. — Погледна назад. — Бях ти любовница, Лиъм, но никога твой партньор. — Тихо въздъхна, гледайки го под

променливата светлина. — Сърцето ми беше в ръцете ти — прошепна. — А ти не знаеше какво да правиш с него. Мога да ти кажа и без кристална топка, и без дарба, че никога няма да имаш друго като него.

Докато тя се отдалечаваше, той разбра, че това бе не просто пророчество, бе истина.

Отне ѝ седмица да се оправи с практическите въпроси. Сан Франциско изобщо не се бе променил през месеците, когато бе отсъствала, нито през дните след като се върна. Но тя се бе променила.

Сега можеше да гледа през прозореца към града, защото най-сетне бе разбрала, че не мястото я бе тревожило, а нейното присъствие в него. Съмняваше се, че някога отново ще живее тук, но поне можеше спокойно да погледне назад и да намери спомени — и добри, и лоши. Животът се състоеше и от двете.

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно, Роуън? — попита Белинда. Тя бе грациозна жена с черна, къса като на фея коса и очи като зелена мъгла.

Роуън вдигна поглед от багажа, който опаковаше и го насочи към загриженото лице на Белинда.

— Не, но така или иначе ще го направя.

Роуън се е променила, помисли Белинда. Със сигурност бе по-силна и много наранена. Загриза я усещане за вина.

— Чувствам се някак отговорна.

— Не — каза Роуън твърдо и прибра един пуловер в куфара. — Не си отговорна.

Белинда неспокойно тръгна към прозореца. Спалнята вече бе почти празна. Знаеше, че Роуън е раздала много от вещите си, а други е оставила на склад. На сутринта щеше да си е тръгнала.

— Аз те изпратих там.

— Не, аз попитах дали може да използвам бунгалото ти.

Белинда се обърна.

— Можеше да ти кажа някои неща.

— Не трябваше... разбирам това, Белинда.

— Ако знаех, че Лиъм ще бъде такъв задник, аз... — спря и се намръщи. — Трябваше да знам, познавала съм го цял живот. Поупорит, дебелоглав и дразнец мъж от него още не се е родил — въздъхна. — Но в същото време е мил, а упоритостта му идва от загриженост.

— Няма нужда да ми обясняваш какъв е. Ако ми се беше доверил, ако бе повярвал в мен, нещата можеха да са различни. — Извади последните дрехи от шкафа и ги сложи на леглото. — Ако ме беше обичал, всичко щеше да е различно.

— Сигурна ли си, че не те обича?

— Реших, че единственото, в което мога да бъда сигурна, съм аз самата. Това бе най-трудният и най-ценен урок, който научих, докато не бях тук. Искаш ли тази блуза? Никога не ми е отивала.

— Цветът е по-скоро мой тип, отколкото твой. — Белинда се приближи и сложи ръка на рамото на Роуън. — Говори ли с родителите си?

— Да. Е, опитах. — Роуън замислено сгъна един панталон и го прибра. — В известен смисъл мина по-добре, отколкото очаквах. В началото бяха разстроени и объркани, че заминавам и се отказвам от преподаването. Естествено, опитаха се да изтъкнат трудностите, последствията.

— Естествено — повтори Белинда достатъчно сухо, че да накара Роуън да се усмихне.

— Не могат другояче. Но говорихме дълго. Знаеш ли, не мисля, че някога преди сме говорили по този начин. Обясних им защо заминавам, какво искам и защо... е, не съвсем изцяло.

— Не попита ли майка си за произхода си?

— На края не можах. Споменах баба си, наследството и как да си кръстен на някого се оказва толкова... подходящо. Майка ми го подмина. Не — поправи се Роуън с въздишка, — отрязва ме. Сякаш го е блокирала, ако изобщо някога наистина го е знаела или подозирала. Това, което тече в моята кръв и в нейната, просто не съществува в нейния свят.

— И ти остави нещата така?

— Защо да я насилвам за нещо, което я кара да се чувства неудобно или нещастна? — Роуън вдигна ръце. — Аз съм доволна, така че това е достатъчно. Какъв би бил смисъла да настоявам да премахна бариерата, която е издигнала, каквато и да е тя?

— Никакъв. Постъпила си правилно, за себе си и за майка си.

— В края на краищата това, което има значение е, че родителите ми разбраха, доколкото могат, решенията, които съм взела. Защото в крайна сметка искат единствено да бъда щастлива.

— Те те обичат.

— Да, може би повече, отколкото някога съм вярвала. — Усмихна се. — Донякъде помага и факта, че Алън се среща с друга — учителка по математика. Майка ми най-накрая си призна, че ги е канила на вечеря и са изглеждали очарователни заедно.

— Ще им пожелаем всичко хубаво.

— Желая им всичко най-хубаво. Той е добър човек и заслужава да бъде щастлив.

— Както и ти.

— Права си. — След един последен оглед, Роуън затвори куфара. — И възнамерявам да бъда. Развълнувана съм, Белинда, нервна, но развълнувана. Да отида в Ирландия просто така. С еднопосочен билет... — Притисна ръка към неспокойния си стомах. — Без да знам дали ще остана, или ще си тръгна, или какво ще правя. Вълнуващо е.

— Първо ще отидеш в замъка Донован в Клар? Да видиш родителите на Моргана, Себастиан и Ана?

— Да. Оценявам това, че се свърза с тях и те ме поканиха да остана.

— Ще ги харесаш, те теб също.

— Надявам се. А и искам да науча повече. — Роуън се втренчи в пространството. — Много искам да се науча.

— Тогава ще го направиш. О, ще ми липсваш, братовчедке! — Белинда улови Роуън в силна прегръдка. — Трябва да вървя, преди да съм се разцивила. Обади ми се — нареди ѝ и взе блузата, бързо напускайки стаята. — Пиши или свиркай с вятъра, но поддържай връзка.

— Добре. — Роуън я изпрати до вратата на празния апартамент и силно я прегърна за сбогом. — Пожелай ми късмет.

— Това и още повече. Бъди благословена, Роуън! — Вече подсмърчайки, хукна навън.

Хлипайки сама, Роуън затвори вратата и заключи. Тук вече нямаше нищо, помисли си. Нищо за правене. На сутринта тръгваше. Тръгваше по път, който не си бе и представяла. Имаше семейство в Ирландия, корени. Време беше да ги опознае, както и себе си.

Това, което вече бе научила, ѝ даваше основата, върху която да надгражда.

И ако мислеше за Лиъм, ако копнееше за него, така да бъде. Можеше да живее с болка в сърцето, но не можеше... нямаше да живее с недоверие.

Почукването на вратата я изненада, после се усмихна. Белинда, предположи, не е съвсем готова да се сбогува.

Но жената на вратата бе непозната. Красива, елегантна в семпла тревисто зелена рокля.

— Здравей, Роуън, надявам се, че не те притеснявам.

Гласът — тази песен от ирландските хълмове. Очите — топли, дълбоки, златисти.

— Не, изобщо. Моля, влезте, госпожо Донован.

— Не бях сигурна, че ще бъда добре дошла. — Влезе и се усмихна. — След като синът ми се държа като такъв глупак.

— Радвам се да се запозная с вас. Съжалявам... не мога да ви предложа дори стол.

— Значи отпътуваш. Е, ще ти дам това като прощален подарък. — Извади кутия от резбовано ябълково дърво. — И като благодарност за рисунката на Лиъм. Вътре са кредитите и пастелите, които искаше.

— Благодаря! — Роуън взе кутията, доволна, че има нещо, с което да занимава ръцете си. — Изненадана съм, че искате да ме видите, след като Лиъм и аз... след спора ни.

— О! — Жената махна презрително с ръка и се заразхожда из стаята. — Достатъчно съм спорила с него, за да знам, че противното е невъзможно. Главата му е твърда като тухла. Но сърцето му не е твърдо.

Въздъхна, когато Роуън извърна поглед.

— Не исках да те карам да се чувстваш неудобно.

— Няма нищо. — Роуън отнесе кутията до тесния плот, който отделяше дневната от кухнята. — Той ви е син и вие го обичате.

— Да, и то много. С недостатъците му и всичко останало — нежно положи длан на ръката на Роуън. — Той те е наранил и аз съжалявам за това. О, бих могла да го напердаша за това — отсече, а рязката смяна на настроението накара Роуън да се усмихне несигурно.

— Някога правила ли сте го?

— Да го напердаша? — Този път Ариана се разсмя, леко и свободно. — О, какъв избор има човек с Лиъм? Никога не е бил лесен. Момиче, от историите, които мога да ти разкажа, ще ти се изправи

косата. Прилича на баща си, наистина и за секунда може да започне да раздава заповеди. Фин би казал, че е взел моя темперамент и щеше да е прав. Но ако жената няма здрав гръбнак и дух, мъжете ще я тъпчат.

Тя спря, изучавайки Роуън, и собствените ѝ очи се напълниха със сълзи.

— О, ти още го обичаш. Не исках да поглеждам и да те обиждам. Но го виждам.

— Няма значение.

Преди да може да се обърне, Ариана хвана ръцете ѝ и нетърпеливо ги стисна.

— Единственото, което има значение, е любовта и ти си достатъчно умна, за да го знаеш. Дойдох тук само като майка, единствено с правото на една майка и със сърцето на майка. Той страда, Роуън.

— Госпожо Донован...

— Ариана. Решението е твое, но трябва да го знаеш. Той също е наранен и му липсваш.

— Той не ме обича.

— Ако не те обичаше, нямаше да направи толкова много глупави грешки. Познавам сърцето му, Роуън, — каза го меко и с толкова простичка вяра, че Роуън усети как стомахът ѝ е преобръща. — То е твое, ако го искаш. Не го казвам, защото искам да заеме мястото на баща си. В която и да се бе влюбил, тя щеше да бъде приета с радост. Не обръщай гръб на щастието си, само за да прегърнеш гордостта. Едното е студено без другото.

— Молите ме да отида при него.

— Моля те да се вслушаш в сърцето си. Нищо повече и нищо по-малко.

Роуън кръстоса ръце, разтърка раменете си и тръгна да обикаля празната стая.

— Още го обичам. Винаги ще го обичам. Може би част от мен го разпозна още на първата секунда. И сърцето ми падна в краката му.

— И той не го оцени както трябва, защото се страхуваше.

— Нямаше ми доверие.

— Не, Роуън, нямаше доверие на себе си.

— Ако ме обича... — само мисълта за това я разколеба, затова разтърси глава и когато се обърна, очите ѝ бяха спокойни, а ръцете не

трепваха. — Ще трябва да го каже. И ще трябва да ме приеме като равна. Няма да приема нищо по-малко от това.

Ариана се усмихна бавно и сладко.

— О, ще се справиш, Роуън Мъри, с него и със себе си. Ще се върнеш ли да провериш?

— Да. — Изпусна дъха, който бе задържала, без да осъзнае. — Ще ми помогнеш ли?

Вълкът препускаше през гората, сякаш се опитваше да надбяга нощта. Светлината на тънкия лунен полумесец бе слаба, но очите му бяха остри.

Сърцето му бе потиснато.

Рядко търсеше съня през нощта, тъй като сънищата идваха независимо колко силно се опитваше да ги отпрати. Тя винаги бе в тях.

Когато стигна скалите, отметна глава и започна да вика партньорката си. Докато звукът разсичаше тишината, той скърбеше за това, което толкова нехайно бе изгубил.

Опитваше се да вини нея и успяваше. Често. Каквато и форма да приемеше, мозъкът му винаги работеше трезво и откриваше дузина причини, малки и големи, да прехвърли на нея вината.

Бе твърде импулсивна, твърде прибързана. Бе изкривила мотивите му, логиката му. Нарочно. Бе отказала да види ясния разум във всичките му действия.

Но тази нощ тези мисли не успокояваха сърцето му. Обърна гръб на скалите, ядосан, че не може да спре да копнее за нея. Когато гласът прошепна любовта чака в главата му, той злобно изръмжа и го блокира.

Дебнеше из сенките. Подуши въздуха и отново изръмжа. Подуши Роуън — някакъв трик на съзнанието му, помисли, бесен от собствената си слабост. Тя го бе напуснала и това бе краят на историята.

След това видя светлината, златен проблясък между дърветата. Кехлибарените очи се присвиха, докато се движеше към кръга от камъни. Стъпи сред тях и я видя да стои в центъра. И замръзна.

Тя носеше дълга рокля с цвета на лунен прах, която се виеше около глезените ѝ. Косата ѝ бе разпусната, вееше се около раменете ѝ, а в нея блестяха сребърни отблясъци от вплетените скъпоценни камъни. По китките и ушите ѝ също имаше сребро.

На корсажа на роклята ѝ лежеше амулет — овален лунен камък — в обков от ковано сребро.

Стоеше изправена и стройна зад огъня, който бе запалила. След това му се усмихна.

— Чакаш да те почеша зад ушите ли, Лиъм? — Видя бързия проблясък на гняв в очите му, но продължи да се усмихва.

Вълкът пристъпи напред и се превърна в мъж.

— Напусна без нито една дума.

— Мисля, че разменихме доста думи.

— А сега си се върнала.

— Така изглежда. — Тя изви вежда с репетирана хладина, въпреки че стомахът ѝ се преобръщаше от нерви. — Носиш амулета си. Значи си решил.

— Да. Ще изпълня дълга си, когато времето дойде. И ти носиш своя.

— Моето наследство от прабаба ми. — Роуън склочи ръце около камъка и почувства как той успокоява нервите ѝ. — Приех него и себе си.

Ръцете му горяха от желание да я докосне. Държеше ги леко присвити от двете си страни.

— Ще се върна в Ирландия.

— Наистина ли? — каза го безгрижно, сякаш това не значеше нищо за нея. — И аз планирам да пътувам за Ирландия на сутринта. Затова реших, че трябва да се върна и да довърша това.

— Ирландия? — Присви вежди. Коя бе тази жена — бе единствената му мисъл — толкова хладна, толкова уверена.

— Искам да видя откъде произхождам. Страната е малка — каза с небрежно свиване на рамене, — но достатъчно голяма, за да стоим далеч един от друг. Ако това искаш.

— Искам те обратно — думите се изплъзнаха, преди да успее да ги спре. Изсъска едно проклетие и пхна свитите си в юмруци ръце в джобовете. Е, каза го, помисли си, унижи се с думите, с нуждата си. Всичко да върви по дяволите! — Искам те обратно — повтори.

— Защо?

— Защото... — Тя го объркваше. Извади ръцете си и ги прокара през косата си. — Защо мислиш? Ще заема мястото си в семейството и искам да си с мен.

— Едва ли е толкова просто.

Той понечи да отговори — нещо прибързано и твърде разгорещено — осъзна се и спря. Контролът му може да бе поразклатен — в името на Фин, само я погледни — но все още бе налице.

— Добре, нараних те. Съжалявам. Никога не съм го искал и се извинявам.

— Е, добре, ти съжаляваш. Позволи ми да се хвърля в ръцете ти.

Той примигна, силно шокиран от хапливия тон.

— Какво искаш да кажа? Направих грешка... повече от една. Не ми е приятно да го призная.

— Ще трябва, и то без заобикалки. Ти използваш колкото време ти е необходимо, за да решиш дали подхождам на теб... и на целите ти. След като реши какви ще са тези цели. Когато не знаеше за родословието ми, преценяваше дали да ме вземеш и да се откажеш от дълг, който не бе сигурен, че искаш. А след като разбра, въпросът беше дали ти подхождам и дали ще ме приемеш.

— Не е толкова черно и бяло. — Той издиша, признавайки си, че понякога сивото между тях няма значение. — Но да, повече или по-малко. И в двата случая стъпката щеше да е голяма.

— За мен също — отвърна тя с горящи очи. — Но доколко се замисли за това?

Тя се извърна и той се втурна към нея, преди сам да е осъзнал, че се движи.

— Не си тръгвай!

Тя нямаше намерение да го прави, искаше само да успокои гнева си, но внезапното отчаяние в думите му я накара бавно да се извърне.

— За бога, Роуън, не ме напускай отново! Знаеш ли какво ми беше да дойда при теб онази сутрин и да разбера, че си заминала? Просто да те няма. — Той се извърна и потърка лицето си с ръце, докато се бореше с болката. — Няма те в къщата и все пак я изпълваш. Щях да те последвам, още там и тогава, да те довлека обратно при мен, където искам да бъдеш. Където имам нужда да бъдеш.

— Но не го направи.

— Не. — Обърна се към нея. — Защото бе права. Всички избори бяха мои. Този бе твой и аз трябваше да живея с него. Сега те моля да

не ме напускаш отново, не ме карай да живея с този избор. Ти си важна за мен...

Всичко в нея ѝ крещеше да отиде при него. Вместо това отново вдигна вежди.

— Важна съм за теб? Това са слаби думи за толкова голяма молба.

— Интересуваш ме.

— А аз се интересувам от кученцето на съседчето. Това не ме задоволява. Ако това е всичко...

— Обичам те! По дяволите, много добре знаеш, че те обичам! — Грабна ръката ѝ, за да ѝ попречи да тръгне. И жестът, и тонът бяха всичко друго, но не и любовни.

Тя някак успя да запази гласа си спокоен.

— Установихме, че нямам дарба да виждам, така че откъде да знам това, което не ми казваш?

— Сега ти казвам. По дяволите, жено, и да чуваш ли не можеш? — Контролът му се изплъзваше достатъчно, за да хвърчат искри във въздуха около тях. — Винаги си била ти, от самото начало. Казвах си, че не... че няма да е така, докато не реша. Убедих самия себе си, но никога не е имало друга, освен теб.

Вълнението от всичко това — думите, страстта зад тях, запалена в еднаква степен от сърцето и от гнева — се въртеше в нея като преливащи дъги. В момента, в който тя отвори уста да заговори, той пусна ръката ѝ и започна да обикаля кръга също като любимия си вълк.

— И не ми харесва — хвърли ѝ думите през рамо. — Не е казано, че трябва да ми харесва.

— Не. — Тя се зачуди защо се чувства доволна, а не обидена. И осъзна, че това ѝ дава неочаквана и безразсъдно сладка власт над него. — Не, не трябва. Нито пък на мен.

Той се завъртя и я изгледа свирепо.

— Бях доволен от живота си, какъвто беше.

— Не, не беше — отговорът изненада и двама им. — Беше неспокоен, незадоволен и малко отегчен. Както и аз.

— Ти беше нещастна. А сега мислиш, че е трябвало да се възползвам от това. Да те нападна веднага, да ти кажа нещо, които не бе подготвена да чуеш и да те отнеса в Ирландия. Е, не го направих и

няма да се извинявам за това. Не бих могъл. Мислиш, че съм те измамил и може би е така.

Той сви рамене — царствено движение, което изкуши устните ѝ да се извият в усмивка.

— Имаше нужда от време, както и аз. Когато дойдох при теб като вълк, то бе, за да те успокоя. Дойдох като приятел. И така те видях гола... и ми хареса. И защо не?

— Защо наистина — промърмори тя.

— Когато те любех в сънищата, и на двамата ни харесваше.

Тъй като това прозвуча като предизвикателство, тя просто наклони глава.

— Не мисля, че някога съм го отричала. И все пак изборът бе твой.

— Да, беше мой и бих го направил отново, дори само за да те докосвам с ума си. Не ми е лесно да призная, че те желая толкова, да ти кажа, че страдах без теб. Или да те помоля да ми простиш, че сторих това, което мислех за правилно.

— Още не си ми казал какво очакваш от мен от сега нататък.

— Достатъчно бях ясен по въпроса. — Объркване трептеше около него. — Искаш да те моля ли?

— Да — каза тя след момент на хладен размисъл.

Очите му станаха ярко златисти от изумление, след това потъмняха от нещо, което тя прие за гняв. Когато той тръгна към нея, коленете ѝ затрепераха. С присвити очи, той падна на своите.

— Тогаваше го направя. — Взе изтръпналите ѝ ръце. — Ще моля за теб, Роуън, ако това е необходимо, за да те имам.

— Лиъм...

— Ако трябва да се унизя, то поне ме остави да продължа — тросна се той. — Не мисля, че някога си била обикновена. Слаба дума, която не би могла да се отнася за теб. Това, което виждам в теб, е жена с нежно сърце — на моменти твърде нежно, за да мисли за себе си. Ти си жената, която желая. Желал съм и преди, но не съм се нуждаел. Имам нужда от теб. Ти си тази, която харесвам. Харесвал съм и преди, но не съм обичал. Обичам те! Моля се това да е достатъчно за теб, Роуън.

Тя остана безмълвна, но намери гласа си, когато сложи ръка на рамото му.

— Защо не помоли по-рано?

— Не ми е лесно да моля. Ако това е арогантност, значи съм такъв. По дяволите, моля те да ме приемеш такъв, какъвто съм. Ти ме обичаш. Знам, че ме обичаш.

Толкова по въпроса за молбите, помисли си и потисна една усмивка. Дори на колене, успяваше да изглежда арогантен, ако не и малко свиреп.

— Никога не съм казвала, че не те обичам. За повече ли ме молиш?

— За всичко. Моля те да ме приемеш с това, което съм и което ще правя. Да ми бъдеш жена, да напуснеш дома си, заради моя и да разбереш, че това е завинаги. Завинаги, Роуън. — Едва доловима усмивка се появи на устните му. — Вълците се събират за цял живот, аз също. Моля те да споделиш с мен този живот, да ми позволиш да споделя твоя. Моля те тук, в сърцето на този свещен кръг да ми принадлежиш.

Той притисна устни към ръцете ѝ и ги задържа там, докато тя не усети как думите се превръщат в чувства, а те се преливат в нея като магия.

— Няма да имам друга, освен теб — прошепна той. — Ти каза, че съм държал сърцето ти в ръцете си и че никога няма да имам друго като него. Сега аз ти казвам, че ти държиш моето в своите ръце и ти се кълна, Роуън, че никога няма да имаш друго като него. Никой никога няма да те обича повече. Изборът е твой.

Тя го изучаваше — лицето му повдигнато към нейното, танцуващата по него светлина от огъня, който той я бе научил да създава. Нямахше нужда да вижда мислите му в момента. Всичко, което искаше бе там, в очите му.

Тя направи своя избор и подви колене, за да бъдат очите им на едно ниво.

— Ще те приема, Лиъм, както ще ме приемеш ти. И няма да допусна нищо по-малко от завинаги. Ще споделям живота, който ще съградим заедно. Ще ти принадлежа, както ти ми принадлежиш. Това е моят избор и моето обещание.

Завладян от емоции, той наведе глава към нейната.

— Боже, липсваше ми! Всеки час от всеки ден. Няма магия без теб. В нея няма сърце.

Покри устните ѝ със своите, придърпа я и се олюля под напора на чувствата. Тя обви ръце около него, давайки отговор на всички въпроси.

— Бих могъл да се удавя в теб. — Той се изправи на крака, вдигна я високо и смехът ѝ звънна, силен и чист, докато вдигаше ръце нагоре.

Звездната светлина заслепи очите ѝ. Видя една падаща звезда, докато той се въртеше заедно с нея. Диря от злато и дъжд от сребро.

— Каж ми пак! — заповяда. — Каж ми сега! Точно сега!

— Обичам те. Сега... — Наведе се, докато устните им не се срещнаха отново. — И завинаги.

Тя го прегърна силно, сърце до сърце.

— Лиъм от рода Донован, — отпусна се назад и му се усмихна. Нейният принц, нейният магьосник. Нейният партньор. — Ще ми изпълниш ли едно желание?

— Роуън от рода О'Мара, трябва само да го изречеш.

— Заведи ме в Ирландия. Заведи ме у дома.

Удоволствие светна в очите му.

— Сега ли, а ghra? — Любов моя.

— На сутринта. — Придърпа го обратно към себе си. — Достатъчно скоро е.

Целунаха се на светлината на огъня, звездите блещукаха, а феите танцуваха в гората. В далечните хълмове свиреха празнични гайди и се носеха радостни песни.

Любовта вече не чакаше, бе намерила мястото си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.